

PASIUNE ROȘIE

LUCY GORDON

Sărută-mă

CUPLURI

Lucy Gordon

SĂRUTĂ-MĂ

Redactor ADRIAN NIȚULESCU

Coperta VALENTIN TÂNASE

I.S.B.N. 973 - 96580 - 1 - 6

KISS ME

1994 by Lucy Gordon

CAPITOLUL 1

Limbile luminoase ale deșteptătorului aflat pe biroul impunător arătau ora unu noaptea.

De ce nu mai suna odată afurisitul ăsta de telefon? Demetric Corelli se ridică enervat din fotoliu și se postă în fața imensului perete de sticlă.

Situate la ultimul etaj al unui imobil ultramodern din Milano, birourile sale dominau străvechiul oraș lombard. Cetatea lui, spațiul său privilegiat. Îl considera astfel deoarece o bună parte din el îi aparținea, dar mai cu seamă pentru că ajunsese să-l stăpânească grație unor eforturi colosale, printr-o muncă îndrăcită. La treizeci și opt de ani. Demetric era multimilionar și se afla în

fruntea unui imperiu industrial clădit cu propriile sale mâini. Metodele lui dure. De necruțător, îi creaseră o faimă de potentat, de ins temut și respectat.

Reușise în toate cele. Într-o bună zi, i s-a părut chiar că a întâlnit femeia ideală. A luat-o imediat de nevastă, dar din toată iubirea lor pățimașă, pe care el avusese naivitatea de a o crede absolută, se alesese praful. Soția îl părăsise, lăsându-i gustul amar al unui prim eșec iremediabil, în ochii săi. Totuși, povestea nu se terminase.

În cursul acestei nopți târzii, era pe punctul de a și asuma cel mai mare risc din viața lui și era neclintit în hotărârea de a câștiga cu orice preț. Nimic nu-i putea sta în cale, nici măcar încăpățânarea acestei femei în ale cărei mreje căzuse cândva cu atâta ușurință.

Deodată, soneria telefonului tulbură liniștea adâncă în care era cufundată luxoasa încăpere.

Demetric se repezi spre aparat ca un apucat:

— Da!

Fuse de-a dreptul un strigăt disperat.

— Chiar acum s-a suit în avion, signor!

* * *

Când decola cursa Londra-Milano, Reva Borden se întrebă pentru a mia oară dacă n-a fost un act necugetat din partea ei să accepte o asemenea ofertă.

Niciodată de-a lungul celor zece ani de carieră ca fotoreporter, o propunere nu-i provocase atâtea dureri de cap. Întotdeauna gustase din plin neprevăzutul, senzațiile tari de care avea parte din plin în această meserie. Totuși, nu o dată, i se

întâmplase să plătească scump setea ei nestinsă de aventură: fusese rănită, urmărită, amenințată în toate formele; dar, cel mai grav, își sacrificase pentru vecie unica iubire adevărată, pe care-o cunoscuse în tumultuoasa ei existență.

La acest gând, întreaga-i ființă se cutremură. Nu-l mai văzuse la față pe Demetric de mai bine de un an. Dar simpla pomenire a numelui său îi dădea o stare profund neplăcută, de durere surdă, sâcâitoare. Ruptura lor nu era complet cicatrizată.

Când aflate că însuși Domani, unul dintre cele mai prestigioase săptămânale de informație și reportaj din lume, îi solicită serviciile, nu-și mai văzuse capul de fericire și se declarase de acord dintr-o suflare. Treptat însă entuziasmul debordant cedase locul unei spaime difuze, fără cauză aparentă. Noul ei angajament o aducea din nou la Milano.

Milano, orașul unde l-a cunoscut pe Demetric. Orașul unde și-a dat viața peste cap, și-a pierdut criteriile, ajungând să confunde banala dorință irațională, perfidul instinct carnal cu dragostea eterna. Orașul unde a trăit ca în paradis până în momentul în care a descoperit că soțul ei adorat e de fapt un monstru de egoism. Orașul unde Demetric încercase s-o țină prizonieră, ferecând-o în casă. Aidoma tiranilor din vremurile de mult apuse. Ea reușise în cele din urmă să-i scape din gheare, dar n-avea cum să uite vreodată prin ce trecuse.

Demetric se purtase atât de josnic, încât simțea nevoia să și-l scoată definitiv din memorie. Se jurase când îl părăsise că nu-l va mai revedea

niciodată. Într-un fel. El însuși o ajutase să-și respecte hotărârea: secretarul lui i-a trimis lucrurile, iar el. Probabil rănit în orgoliul său n-a mai dat niciun semn de viață, a avut bunul simț s-o lase complet în pace. Împărțită între teamă și ușurare, tânăra femeie încercase să se convingă că această retragere completă a soțului său, putea să i aducă alinarea mult visată, unicul remediu posibil fiind uitarea, lată însă că amintirile îi jucau feste: faptul că revenea la Milano, o tulbura mult mai tare decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Enervată, Reva întoarse capul spre hublou și scrută abisurile întunecate de afară. Cât putea fi de caraghioasă! Având în vedere că noaptea e un sfetnic bun și că se afla la o asemenea altitudine, ar trebui să fie în stare să judece mai limpede lucrurile, își zise ea. Era complet absurd să-și imagineze că Demetric o să afle vreodată de întoarcerea sa.

În fond. Milano era un oraș gigantic.

Când soneria răsună din nou în biroul întunecat. Demetric se repezi nerăbdător la aparat.

— Sunt la aeroportul din Milano. Îl anunță vocea de la celălalt capăt al firului. Tocmai am aterizat. Doamna își așteaptă bagajele.

Cu privirea rătăcind deasupra orașului adormit, Demetric se răsuci cu scaunul.

— Am trimis o mașină. Asigură-te că se urcă în ea.

În depărtare, primele lumini ale zorilor brăzdau cerul cu fermecătoare frânturi trandafirii

pe care el le privi îndelung, deloc impresionat de splendoarea unică a peisajului. De data asta, orice s-ar întâmpla, nimic nu-i va putea răsturna planurile.

* * *

Reva își înăbuși un căscat. O dureau mijlocul, era obosită și nu-și dorea altceva decât un duș și o cafea fierbinte. Redactorul-șef de la Domani o asigurase că va veni o mașină s-o ia de la aeroport și Spre marea ei ușurare, acest lucru se adeveri: un tip cu o pancartă pe care era înscris numele ei o aștepta în holul de la ieșire.

— *Buon giorno*, signora Corelli.

— *Signorina* Borden, îl corectă, schițând un zâmbet de circumstanță.

— Trebuie să vă conduc la hotelul Palazzo. Dacă vreți să-mi încredințați bagajele...

Lăsându-l pe șofer să-i împingă căruciorul, femeia îl însoți până la locul de parcare, unde îi aștepta o limuzină somptuoasă. Stânjenită de etalarea acestui lux neașteptat.

Reva se trânti în grabă pe bancheta din spate și simți, pe măsură ce corpul începea să i se relaxeze, cuprins de o plăcută toropeală, cum o părăsesc și toate reținerile inițiale. Era o adevărată binefacere să-și poată întinde picioarele în voie după incomoda călătorie nocturnă cu avionul.

În vreme ce mașina demara cu un zumzet aproape imperceptibil, Reva își lipi fruntea de geamul portierei, scrutând cu o curiozitate avidă locurile prin care treceau. Oboseala îi dispăru instantaneu când recunoscă, înfiorată de amintiri,

bulevardele de atâtea ori străbătute. Iar când via Boccacio i se desenă ireal de dreapta în fața ochilor. Reva crezu că o să-și piardă răsuflarea. Imaginile trecutului o împresurau într-o cavalcadă nebună, o atrăgeau în vârtoarea acelui obișnuit du-te-vino din dimineața de primăvară când pentru prima oară pășise pe celebra arteră comercială... O traversase în goană, deoarece era în toiul unei anchete despre un politician englez corupt, căruia-i luase urma și pe care era obligatoriu să-l fotografieze. Deodată n-a mai știut nimic de ea; auzise un scârțâit de pneuri și... se trezise pe jos, cu fața îndreptată spre botul strălucitor al unui Rolls-Royce. Cu ochii închiși, Reva revăzu scena cu o ciudată precizie...

* * *

— Sunteți cumva rănită?

Ridicându-se în grabă de pe asfalt, nu-i dădu atenție bărbatului care tocmai ieșise din mașină, încă sub imperiul șocului, asimila silueta lui Demetric mulțimii de gură-cască ce invadase carosabilul.

— V-am întrebat dacă sunteți rănită, repetă bărbatul cu aroganță.

O prinse cu putere de încheietură, iar Reva se smulse revoltată de impertinența curiosului necunoscut.

— Let me alone! îi aruncă plină de furie în propria ei limbă.

De această dată bărbatul o abordă într-o engleză perfectă:

— Desigur că o să vă dau drumul, dar vreau să mă asigur că nu aveți nimic grav.

— Dar se vede, sunt pe picioare, n-am absolut nimic! Vă rog. Lăsați-mă să plec! Sunt foarte grăbită!

— Nu. Nu aş dori ca urmările acestui accident să vă determine să-mi intentați un proces.

Fiind pe punctul de a-și rata reportajul vieții. Reva îl repezi clocotind de mânie:

— Ba eu am să te dau în judecată pentru că mă împiedici să muncesc!

În spatele lor răsunau strigătele disperate ale șoferilor, fluierături, claxoane trâmbițând isterizant în cele mai stridente combinații posibile. Un vacarm infernal! Ce mai, Reva reușise să blocheze întreaga via Boccaccio și de peste tot se auzeau numai înjurături și se vedeau pumni ridicați amenințător.

— *Signorina!*

Avansând cu greutate prin gloata agitată de tot felul de comentarii, apăru și un polițist gesticulând furios la adresa lor. Reva înlemni văzându-i mutra furioasă, dar când ajunse lângă ei expresia acestuia se transformă pe dată într-un zâmbet larg, slugarnic.

— Oh. *Signor* Corelli...

Uimită. Reva se întoarse spre necunoscut. Plin de sine. Insul furniza agentului câteva explicații sumare. Vocea lui autoritară avea o lejeră intonație disprețuitoare. De-abia ce-și încheie lămuririle că Reva se trezi efectiv luată pe sus și împinsă înspre Rolls.

— Ce... ce faceți? apucă ea să strige consternată.

În timp ce se zbătea să scape din brațele

puternice ale agresorului, acesta, fără să-și piardă sângele rece. O urcă cu dea sila în interiorul luxos al automobilului.

— Vrei să fii arestată pe loc? Nu? Atunci Ține-Ți gura și urcă-te în mașină. Îi aruncă necunoscutul printre dinți.

Rămasă fără grai. Reva ateriză pe bancheta de piele, iar agresorul său se strecură cu nonșalanță lângă ea și făcu semn șoferului să pornească. Preț de câteva secunde bune surpriza o amuți în continuare, în cele din urmă furia îi dezlegă limba:

— Inadmisibil! Cum îți permiți să mă bruschezi ca un bandit! Ești total inconștient, nu-ți dai seama că e un caz de răpire? izbucni ea, îmbujorată de mânie.

Cu un aer de plictiseală scârbită, bărbatul înălță din umeri.

— Vina-i de partea dumatăle, signorina. În rest, n-ai decât să privești pe geam încotro ne îndreptăm.

Vorbindu-i, se întoarce cu fața spre ea, iar Reva tresări. Ochii negri ai necunoscutului aveau scânteieri de cleștar.

— Sunt gata să-ți vărs în cont o sumă adecvată contra promisiunii dumatăle de a nu depune plângere.

— Nu mai spune! De unde atâta generozitate?

— *Signorina*, cunosc perfect acest gen de situații și știu deci la ce să mă aștept.

— Ahaa... Prin urmare domnul e deseori confruntat cu asemenea accidente? îl luă peste picior Reva.

— Da și nu-i deloc ceva amuzant, replică

bărbatul cu aplomb. S-a întâmplat ca diverse femei să se arunce în fața mașinii în care mă aflam. Având în vedere cine sunt eu, și-au făcut diverse socoteli conform cărora un asemenea risc era profitabil.

Ea îi măsură chipul cu o mirare nedisimulată, în bătaie de joc.

— Cine ești dumneata? Permite-mi să-ți mărturisesc că persoanele care te-au inoportunat aveau un net avantaj asupra mea.

Fără să se mai învrednicească să-i răspundă, necunoscutul oftă, iar Reva profită de acest moment de tăcere și începu abia acum să se uite cu atenție la el.

Mergea pe patruzeci de ani. Părul negru, tăiat scurt. Încadra o față cu trăsături ferme și voluntare. Gura lui frumos desenată, cărnăasă, nasul ușor acvilin trădau un temperament pătimaș. Însă ceea ce-o impresiona puternic pe Reva fu privirea lui pătrunzătoare, dar și catifelată sub adumbrirea genelor lungi și dese. Umerii atletici îi erau puși în valoare de linia sobră și elegantă a costumului. Din întreaga lui făptură se desprindea o forță impunătoare, autoritatea proprie acelor oameni care dispun de putere.

O asemenea apariție seducătoare ar fi sucit mințile multor fiice ale Evei, dar Reva era prea revoltată de bădărănia acestui personaj cu pretenții, ca să se lase subjucată de farmecul lui.

— Poți să-ți ții banii, replică ea sec. Oricum nu ar putea să acopere paguba pe care mi-ai făcut-o.

Mă întreb ce anume ar putea compensa daunele pe care ți le-am produs?

Zeflemeaua din vorbele lui meșteșugite turnă gaz peste foc. Sufocată de indignare, tânăra făcu apel la prezența de spirit profesională, și-l provocă obraznic cu o întrebare-cheie:

— Nu știi de unde l-aș putea lua pe Michael Denton?

— Michael Denton?

El ridică din sprâncene.

— Cine-i persoana?

Un membru al parlamentului britanic care a dispărut complet acum o lună. Lăsând în urmă un vraf de haine pe o plajă și o grămadă incredibilă de scandaluri! Am avut astăzi dovada că toată chestia cu înecul e-o ridicolă punerea-n scenă. Tipul e bine mersi la Milano și eram pe punctul de a-l immortaliza pe peliculă, când mașina dumitale m-a oprit.

Ochii întunecați ai lui Demetric Corelli căpătară un licăr de interes.

— Lucrezi pentru o agenție de detectivi?

— Nu. Fotoreporter, iar din cauza dumitale am ratat lovitura anului!

— N-aveai decât să te uiți pe unde calci.

— Dacă aș fi făcut-o. Îl pierdeam.

— Și acum cu ce te-ai ales? Până la urmă, tot ți-a scăpat. În orice caz, nu-i cine știe ce pierdere, adăugă el privind-o de sus.

— Cum adică nu-i cine știe ce pierdere? Dă-i vorba de munca mea. Iar din cauza dumitale sunt constrânsă să iau absolut totul de la zero.

Tremurând de enervare, Reva se aplecă în direcția șoferului:

— Oprește! îi strigă.

În ciuda fermității tonului său. Șoferul nu avu nicio reacție. Rolls-ul rulând silențios în continuare.

Te rog. Dă-i ordin să oprească imediat!

— De ce neapărat aici? întrebă Demetric Corelli.

— Pentru că tocmai am trecut de hotelul meu.

— Oprește. Giorgio.

La această comandă, Rolls-ul frână aproape instantaneu, ireproșabil.

— Nu mă ascultă decât pe mine. O lămuri Demetric cu un zâmbet răutăcios.

Văzând roșu de furie. Reva ieși ca în transă din mașină și până să se dezmeticească portiera se închise fără zgomot în urma sa și limuzina parcă își luă zborul, dispărând ca prin farmec din raza ei vizuală. Rămăsese răvășită, prostită pe trotuar, pradă unei imense frustrări.

Așa se desfășurase prima ei întâlnire cu Demetric Corelli.

Ajunsă în camera sa de hotel, femeia fu silită să constate cum stăteau de fapt lucrurile: incidentul acesta o tulburase mult mai mult decât ar fi fost cazul.

Pe când se căznea să stabilească noi repere pentru investigația pe care trebuia s-o ia de la capăt, gândurile-i zburau fără încetare la proaspăta ei aventură. Treptat, descoperi că devine obsedată de enigmaticul tip care reușise performanța ca în câteva minute s-o scoată din minți, pentru restul zilei... zilelor următoare, dacă se gândea la reportajul său ratat.

Se hotărî să facă un duș rece. Sperând ca sub

jetul necruțător să-și domolească deriva asta periculoasă, datorată cu siguranță tensiunii extraordinare în care se afla de când îl urmărea pe escrocul de Michael Denton. Dar, în ciuda tuturor explicațiilor, orice-ar fi făcut, mintea i-o lua din nou razna, conturându-se cu pregnanță ideea stupidă că s-a petrecut un eveniment capital și ireversibil în viața ei de până acum.

O oră mai târziu, pe când se tot sucea și răsucea în pat fără să-și regăsească liniștea, un băiat în livrea bătu la ușă cu un mesaj: „Michael Denton cinează astă-seară la o trattoria de la marginea orașului. Trec să te iau în jurul orei 20. Demetric Corelli”.

Reva trebui să citească de câteva ori biletul, nevenindu-i să creadă că nu trăiește un vis absurd. Acum o oră. Tipul ăsta habar n-avea de cazul Denton, iar acum știa – culmea! – până și restaurantul unde persoana în cauză urma să-și ia masa. Revei nu-i scăpă nici șireata omisiune a numelui localului, faptul că era obligată să iasă cu acest ins sâcâitor, părându-i-se ceva secundar, o simplă excentricitate din partea unui bogătaş dezabuzat.

Presentimentul succesului apropiat al anchetei sale o împiedică să evalueze corect metodele acestui signor Corelli.

La ora opt. Coborî în holul hotelului. Îmbrăcată simplu. Într-un compleu lejer, din în timp ce-l căuta pe Demetric din ochi. Un bărbat sprijinit cu detașare de teigheaua de la recepție îi atrase atenția fără să vrea. Îmbrăcat în niște blugi mulați ce-i subliniau suplețea taliei, cu o cămașă

cu mâneci scurte care-i dezveleau niște brațe sculpturale. Impresiona prin aerul său de play-boy bronzat Femeia stăruie o clipă asupra acestei frumuseți virile, apoi fu pe punctul de a-și îndrepta privirea în altă direcție, când remarcă, înăbușindu-și o exclamație de surpriză, că bărbatul înainta spre ea. Nefind altcineva decât Demetric Corelli în persoană! Complet transformat de ținuta neconvențională. Părea mult mai tânăr, iar Reva înmărmuri în fața șarmului său incredibil, pe care abia cum îl putea aprecia.

— Am venit să-mi îndrept greșelile. Îi spuse el, apropiindu-se cu un pas elastic.

Îi surâdea galeș, iar tânăra se simți dezarmată de franchețea juvenilă a acestei abordări. Obrajii îi fură cuprinși de flăcări, pulsul i se accelerează. Cum ar fi putut rezista farmecului său latin ce-și etala semeț splendoarea?

Așa cum îi promisese în scris, Demetric o conduse el însuși la trattoria și Reva... Vrăjită de-a binelea. Fu cât pe ce să uite adevăratul motiv al prezenței sale în elegantul restaurant. Luându-și apetitivul sub crengile înmiresmate ale magnoliilor înflorite, ea se lăsă în voia privirilor nesățioase ale neașteptatului său însoțitor. Se simțea mică, neajutorată sub ochii lui negri și pătrunzători care o dezbrăcau din priviri. Reva avu senzația că se află pe marginea unei prăpăstii, că o atracție fatală o împingea în gol.

Din fericire, reuși să-l observe ca prin vis pe Michael Denton în timp ce se așeza la o masă din apropiere. Apariția parlamentarului o aduse brusc la realitate. Demetric își aplecă fața spre ea, iar

căldura răsufării sale îi dădu un frison de plăcere.

— Am la dispoziția ta dosarul lui complet, îi șopti Demetric. Voiam să ți-l dau adineaori, dar...

Strălucirea sălbatică ce i se citea în privire o făcu să se înroșească și mai tare.

— ... m-ai făcut să-mi pierd capul.

Zâmbind, i-l întinse, iar ea îl apucă de cotor cu o mână tremurătoare. De ce naiba avea asemenea reacții ridicole, emoționându-se mai puternic decât o puștoaică aflată prima sa întâlnire? Încercând să-și ascundă cât de cât tulburarea. Reva se adânci în lectura dosarului și, efectiv captivată de la prima pagină, înțelese că ținea între mâini o adevărată mină de aur. Niciodată nu și-ar fi îngăduit nici măcar să spere c-o să aibă acces la așa ceva. Filele acestea erau dinamită curată! Nu lipsea nici lista conturilor secrete din Elveția ale lui Denton! Încet, își dădu scaunul la o parte și se sculă de la masă, pierzându-se discret sub umbra frunzișului des ce mărginea grădina de vară. Cu gesturi sigure, scoase Nikon-ul din poșeta de pe umăr și îi făcu englezului mai multe fotografii. Două minute mai târziu, stătea din nou la masă. Privindu-l visătoare pe Demetric.

— E.O.K. Nu? Hai să ne întoarcem la ce-am vorbit până acum.

Treptat, el își lăsă mâna peste brațul ei, într-o atingere care-o aduse la realitate. Numaidecât Reva se dădu la o parte.

— Scuză-mă. Trebuie să expediez rapid filmul în Anglia. N-am nicio clipă de pierdut.

Cu un oftat resemnat, Demetric încuviință și făcu semn chelnerului să facă nota. Pe drumul de

întoarcere. În vreme ce ea își stăpânea tot mai greu agitația crescândă. Demetric dădu un telefon.

— Un curier ne așteaptă la mine la birou, îi spuse de cum încheie convorbirea. Chiar astă-seară se va deplasa în Anglia cu filmul dumitale.

Și într-adevăr. De cum ajunseră la birourile lui Corelli, un lucrător le ieși în întâmpinare. Totul se înlănțuia cu atâta rapiditate, încât Reva nu mai reușea să se dumirească: să fie oare doar un vis frumos?

— E minunat, minunat, repeta ea copleșită. Cum aş putea să-ți mulțumesc?

Demetric. Pe care tot acest elan adolescentin îl amuzase până atunci la culme, se întunecă brusc la față din momentul când ea îl rugă să-i pună la dispoziție un locșor ca să-și poată redacta articolul.

— Dar de ce? o întrebă pe un ton contrariat. Doar ești fotoreporter, nu te poți mulțumi cu clișeele? Lasă ca textul să-l redacteze altcineva!

— C-oi fi fraieră, să dau din mână asemenea lovitură, haida de!

Complet absorbită de uluitorul său succes, Reva n-avu cum să observe profunda dezamăgire întipărită pe fața italianului.

Cu mâinile în buzunarele jeansilor. Acesta se întoarse spre imensul perete de sticlă de unde se vedea întreg orașul și cu o voce din care nu răzbătea nimic, o invită să scrie la biroul lui. Când sună în cele din urmă în Anglia, zorile începură să se reverse peste colinele răsăritene ale metropolei lombarde.

— Cu redactorul-șef al turei de noapte, vă rog... Alo. Bill? L-am prins pe Denton! Ți-am trimis filmul printr-un curier, iar articolul o să ți-l trimit imediat prin fax. Da, e o adevărată bombă, nume, numere de cont. Meniul complet.

Conversația nu dură mai mult de trei minute și seamănă mai degrabă cu un monolog, decât cu un schimb real de opinii.

Când Reva închise, vocea lui Demetric se înalță distantă și rece în biroul cufundat din nou în tăcere:

— Ei, măcar a apucat și bietul Bill să spună ceva?

Tânăra tresări. Preocupată numai de proaspătul ei articol. Îl uitase cu desăvârșire pe amfitrionul său. De când ea se năpustise la birou, acesta rămăsese întins pe canapea, la celălalt capăt al biroului, fără să scoată o vorbă.

— Habar n-am, răspunse ea oarecum dezorientată. Dar la urma urmelor ce importanță are?

Se ridică de la birou și începu să măsoare încăperea cu un pas nervos.

— Îți dai seama? Ancheta asta înseamnă prima mea mare lovitură, mă va consacra după nouă ani de jurnalism! Și totul datorită dumitale. Voi face ce-mi stă în putință ca să te fac părtaș la succesul ăsta colosal.

— Îți interzic cu desăvârșire să-mi pomenеști cumva numele în gunoiul vostru de publicație.

Surprinsă și rănită de violența ripostei. Reva îl fixa cu gura căscată pe Demetric, nereușind să înțeleagă.

De. Ce spui asta? Ziarul pentru care lucrez nu-i un gunoi.

— Nu?

Demetric se ridică în capul oaselor. Pe buze îi flutura un surâs ironic.

— Și-atunci de ce se ocupă zi și noapte de soarta unor indivizi jalnici, bieți escroci lipsiți de anvergură?

— Hai. Să păstrăm totuși proporțiile... Nu s-ar putea zice despre Denton că-i un pungaș mărunț. Și în definitiv, dacă ai o asemenea părere despre toată afacerea, cine te-a pus să te bagi în ea? De ce m-ai ajutat?

Pur și simplu, ca să-ți fac plăcere. Când am văzut câta importanță poți acorda unor găinării insignifiante...

Ea fu gata să protesteze, dar avu în cele din urmă înțelepciunea de a-și ține gura. În fond. Știa foarte bine că fără intervenția oportună a lui Demetric n-ar fi reușit nimic.

— Sincer, îmi pare rău că am profitat de bunele tale intenții, spuse ea profund afectată. Nu te mai rețin mult. Doar să-mi trimit faxul și pe urmă te las în pace

Se scurseră cinci minute într-o tăcere apăsătoare. Pe care ea nu-și îngădui s-o rupă. Apoi își înălță capul, iar privirea italianului o plesni asemenea unui bici. Sub umbra tainică a genelor lui lungi, ochii îi luceau înfocați, o ademeneau într-un vârtej de promisiuni îmbătătoare.

Întreg univers se cutremură împrejurul ei. Ca într-un ritual secret. Reva simțea cum toate reținerile o părăsesc înghițite de fluidul fierbinte

al dorinței sălbatice.

Dintr-odată, absolut nimic nu mai conta cu excepția unei obsedante întrebări: de ce-și pierduse vremea cu Denton și cu toate nimicurile, când unica sa dorință adevărată era să se arunce în brațele puternice ale acestui necunoscut?

Mângâierea voluptuoasă a buzelor lui Demetric, punând stăpânire pe gura ei însetată, avu darul de a o zăpăci definitiv. Avu senzația că întregul corp îi ia foc, se aprinde ca un rug, nemaiascultând-o. Rămase paralizată de această divină mistuire.

Apoi se supuse valurilor de plăcere ce-o inundau și răspunse chemărilor tot mai aplicate, mai precise ale partenerului. Brusc realizează că numai ardoarea unui sărut nu-i era de ajuns, că dorea mult, mult mai mult. Abandonată mângâierilor îndrăznețe, flămânde ale lui Demetric. Trupul ei se unduia provocator.

Sunetul strident al soneriei telefonului întrerupse aceste preludii pătimașe.

Pierdută, refuzând să se desfacă din înlănțuirea bărbatului, Reva se agăță înverșunată de umerii acestuia. Dar Demetric reuși să ridice receptorul, și o expresie de puternică exasperare i se întipări pe față.

— E pentru tine. Mormăi spre ea. Întinzându-i aparatul.

— Pe... pentru mine?

Tremurând toată, răspunse cu o voce găâită, recunoscându-l stupefiată pe redactorul ei șef.

— Bill? Da cum de m-ai găsit?

De fapt puțin îi păsa de acest aspect al

problemei, dar întrebarea o lăsa niscaiva timp ca să-și vină în fire. Încă nu reușea să înțeleagă ce anume se întâmplase cu ea. Până acum, nu mai făcuse așa ceva. Să se arunce în brațele unui necunoscut, ale unui bărbat pe care-l întâlnise acum câteva ore. Cuprinsă de o adâncă tulburare, se întoarse cu spatele, ca să scape cumva de privirea fierbinte a lui Demetric.

— Fetițo, faxul tău poartă un antet cât se poate de lizibil: *Corelli Industries Ltd.* Materialul tău e trăsnet, da ești sigură că totu-i adevărat?

— Am o sursă mai presus de orice bănuială, Bill.

— OK... De cum îl băgăm la tipar, o să anunț poliția. Astfel vor fi alertați și italienii, așa că te rog să te ții pe-aproape, să prinzi arestarea.

— Evident. Dacă vrei, plec imediat să pândesc pe lângă ascunzătoarea lui Denton.

— Grozav, scumpo. Ține-l sub supraveghere și anunță-ne imediat când intervine ceva. Trage tare până-l capturează, după aia poți să-mi ceri și luna de pe cer.

Umflându-se în pene, femeia zâmbi încântată.

— Mersi, Bill. Te sun eu mai târziu!

Când se întoarse spre Demetric, pasiunea profesională o stăpânea din nou, înăbușind proaspăta lor complicitate senzuală.

— Ce voia individul ăsta?

— Tre' să dau o raită pe la locul unde se ascunde Denton.

Poți să mă duci cu mașina până acolo?

În timp ce ea - i iscodea fața căutând un semn aprobator la această neașteptată solicitare,

Demetric o prinse deodată de umeri.

— Uită-te bine la mine, privește-mă-n ochi și spune-mi ce vezi.

Deloc în apele ei. Femeia își scutură capul.

— Te... te văd așa cum ești.

— Da. Dar cum sunt eu în ochii tăi? Un om făcut din carne și oase, cu propria lui individualitate. În stare să aibă sentimente? Sau mai degrabă sunt un instrument, o creatură fără chip care te însoțește peste tot și-ți furnizează informații la cerere? Asta-i chestia care mă frământă de ore-ntregi.

Roșie până-n vârful urechilor, Reva își plecă ochii.

— Îmi pare rău, murmură ea. Da'... încearcă să-nțelegi că-i vorba de ceva extraordinar de important pentru mine. O șansă unică în meserie...

Făcând un efort supraomenesc ca să-și ascundă imensa mâhnire pricinuită de asemenea argumente, Demetric se supuse cererii ei. N-avu până la urmă ce să regrete: la prânz, Denton era după gratii, iar Reva avea exclusivitatea mondială a afacerii: la miezul nopții, ea se afla din nou în brațele lui, tremurând de pasiune.

Făcură dragoste în micul apartament care intra în componența biroului său. Patul era cam strâmt, dar suficient de încăpător pentru trupurile lor înfierbântate. Demetric era un amant priceput, în stare să alterneze savant momentele de dezlănțuire pătimașă cu cele de tandră delicatețe. Îmbătută de explozia simțurilor. Reva savura frumusețea virilă a acestui corp. Tremurând de

deliciul contactului cu pielea sa complet dezgolită, gemând sub presiunea mângâierilor lui atât de abile.

Înțelegerea lor trupească îl părea o minune dumnezeiască și, abia mai târziu, după o bună bucată de vreme, femeia începu să deslușească ce plasă se țesea în jurul ei și constată disperată că nimerise în cea mai perversă capcană, cea a propriilor sale simțuri. La începutul legăturii lor, dorința lor era atât de puternică încât vorbele nu-și mai găsiră locul. Se iubeau mutește, animalic, mânați de o poftă devoratoare, nesfârșită, ce nu admitea un altfel de dialog. Acordul lor carnal nu i-a ajutat să se cunoască cu adevărat. Când s-a trezit din îmbătătorul delir al armoniei simțurilor, Reva înțelese înspăimântată că bărbatul care-i era soț de aproape un an rămăsese pentru ea același necunoscut de la prima lor întâlnire. Pasiunea ce-i unea se transformă atunci în chip malefic într-un fel de dușmănie brutală, distrugătoare...

Cu inima strânsă, femeia își impuse să nu se mai gândească deloc la stupidele greșeli ale trecutului, care-i făceau până și în clipa de față atâta rău. De parcă n-ar fi fost de ajuns cât suferise din pricina acestei relații nesăbuite! Doamne, cât de necruțător se purtase Demetric! Câtă duritate, ce hapsân putuse fi! Dincolo de gingășia lui aparentă, se ascundea o inimă de piatră; era un scelerat capabil de orice viclenie scârboasă ca să mutilizeze personalitatea victimelor sale.

Aducându-și aminte de ziua în care el își permisese s-o închidă cu forța în camera ei și să

rămână absolut impasibil la bătaile ei disperate în uşă. La hohotele ei de plâns, la urletele ei de animal rănit. Inima Revei se umplu de o ură furibundă. Ce bărbat din ziua de azi şi-ar permite să-şi abroge asemenea drepturi inchizitoriale asupra soţiei sale?

Totul se petrecuse acum mai bine de un an. Dar ura Revei nu slăbise deloc, ba chiar sporise în intensitate, motivată de lungile ceasuri de singurătate în care îşi analizase la nesfârşit nenorocita ei căsătorie făcută, neîndoios, în pripă.

Cu firea ei aventuroasă, neînfricăată învăţase să se teamă de orice apropiere intimă întâmplătoare. Experienţa ei amară o constrânsese să se arate drastic de neîncercăătoare.

Astfel că imenşii ei ochi albaştri, frumuseţea ei senzuală, pielea ei mătăsoasă, bogata ei coamă blondă făceau să roiască de pomană bărbaţii în jurul său; Reva îi ignora cu superioritate. De acum înainte, nimic nu mai conta pentru ea, cu excepţia muncii, a reuşitei profesionale.

Cufundată în gânduri, tresări când şoferul o anunţă că au ajuns în faţa hotelului şi se grăbi să-şi alunge toate amintirile neplăcute ce o copleşiseră în cursul călătoriei. Gata. Pagina era de mult întoarsă, trecutul – mort pentru totdeauna!

Hotelul Palazzo era impozant şi luxos. Reva ar fi preferat să tragă într-un loc mai puţin pretenţios, dar cei de la Domani se ocupaseră de cazare. Obosită şi plictisită. Îl urmă pe recepţionar până la apartamentul ce-i fusese rezervat. Îi lăsa un bacşiş generos, apoi se trânti într-un fotoliu

adânc, suspinând de plăcere. Lăsa desfăcutul valizelor pentru mai târziu, având în vedere că singurul lucru pe care simțea că l-ar mai putea face acum era un duș bun. Se dezbracă, apoi își strânse buclele blonde într-un coc greu la spate. De cum apa începu să curgă șiroaie peste corpul său înțepenit, simți că-i revine buna dispoziție ce-o părăsise îndată ce rememorase pățaniile trecutului ei milanez.

Înseninată, ieși din cabina cu pereți glisanți a dușului și se înfășură într-un prosop mare și pufos, de un alb strălucitor. Era pe punctul să pătrundă în cameră, intenționând să sune la room-service pentru a-și comanda un mic dejun consistent, când înțepeni în pragul ușii, fixând cu ochii ieșiți din orbite vedenia ce i se înfățișa la câțiva pași de ea.

El era acolo.

Așezat confortabil chiar în fotoliul din care se ridicase ea adineaori, Demetric Corelli era în fața ochilor săi.

O aștepta.

Triumfător.

CAPITOLUL 2

— Tu, aici...

Din vorbele ei abia murmurate, răzbătea groaza amestecată cu uimirea.

— Cum ai putut intra?

Demetric îi flutură în fața ochilor o cheie.

— Ai cheia de la camera mea? Dar asta e... absolut imposibil, cum de-ai putut face așa ceva?

Cu degetele crispate pe prosopul ce-i

ascundea goliciunea. Reva simți că-și pierde răsuflarea.

— Imposibil... așa ceva. Mai apucă ea să îngaime ca un robot defect, cu un fir de voce. Asta... asta-i un coșmar, nu poate fi adevărat...

— Haida de n-o să te apuci acuma să pretinzi că aveai de gând să nu mai dai ochii cu mine. Din moment ce te-ai întors la Milano?

Aceste remarci obraznice, lansate cu arogața lui specifică, fură ca un duș rece pentru ea. Dezmeticind-o complet:

— Evident. Că nici prin gând nu mi-a dat c-o să-ți mai văd vreodată mutra. N-aș mai fi călcat eu pe aici, dac-aș fi știut ce surpriză sinistră mă așteaptă.

Fără să manifeste nici cea mai vagă urmă de tulburare, Demetric se mulțumi să ridice din umeri.

— Aha. Iată că încă o dată se dovedește cât poate fi de eficient să știi să minți cu cap. Ascultă-mă, carisma, pentru mine e o adevărată fericire să te pot vedea, să...

— O fericire pe care eu n-o împărtășesc deloc, așa că te rog să părăsești urgent această încăpere!

Fără să se învrednicească să-i dea vreun răspuns la această invitație tranșantă, Demetric se afundă și mai confortabil în fotoliu, picior peste picior. În ochii lui negri ca tăciunele scăpăra o undă de zeflemea.

— Cară-te imediat sau îl chem pe directorul hotelului și-o să te scoată-n șuturi de-aici!

De astă dată. Nepoftitul reacționează cu

promptitudine: izbucni cu poftă în niște hohote de râs batjocoritoare. Reva rămase cu gura căscată, nemaștiind ce atitudine să adopte. În cele din urmă, se decise și țâșni spre telefon.

— Pentru propriul tău bine, mi-aș permite să-ți sugerez să pui frumușel receptorul la locul său, îi recomandă el cu o căldură ciudată în glas.

— Vasăzică, mă și ameninți? ripostă ea belicoasă.

Pentru prima oară, Demetric păru mișcat de spusele tinerei femei, iar aceasta profită de tăcerea lui derutată ca să-l poată studia cât de cât. Slăbise destul de mult. Împrejurul păcătoșilor lui ochi negri se țesuse o rețea de riduri fine, sporind duritatea degajată de trăsăturile feței sale energice, cioplite parcă în bazalt. Colțurile gurii se creionau într-un rictus disprețuitor, ironic – specific celor care par să fi uitat să zâmbească cu adevărat.

În afara acestor prime observații, nu găsea nimic altceva schimbat la el. Sub stofa scumpă a costumului său excelent croit. Reva îi recunoștea cu ușurință formele nervoase, suple dar viguroase ale trupului senzual. Cât despre mâini... la vederea lor. Reva se simți scuturată de un fior îngrijorător. Mâinile acestea, se gândi ea. Vor fi veșnic pentru mine sinonime cu plăcerea și cu puterea... Simpla evocare a delicateței lor experte în contact cu pielea ei dezvelită reuși s-o facă să plonjeze într-un vârtej de senzații amețitoare, ascunse în cele mai nebănuite unghere ale ființei sale.

Dumnezeule, cunoscuse atâta fericire între

aceste brațe... dar și nenumărate dezamăgiri, vai, mult prea multe și mult prea dureroase. Cu o perfectă stăpânire de sine. Demetric își folosisese uluitoarea lui senzualitate pentru a face din persoana ei o josnică roabă, un obiect vorbitor, atât și nimic mai mult. Dar gata, coșmarul se isprăvisese! Acum era o femeie liberă, nu mai era sclava nici unui bărbat. Prosopul alb strălucitor cu care-și înfășurase în grabă nuditatea reușea prea puțin să-i acopere rotunjimile voluptuoase, unduitoare ale trupului său de liană. Dintr-o mișcare. Îl sălta ca să-și mai ascundă pieptul.

— Ce cauți aici? Întrebă cu o voce pe care și-ar fi dorit-o cât mai distantă.

— Vreau să stăm de vorbă.

— N-avem nimic să ne spunem.

— Doi oameni care s-au iubit ca noi au întotdeauna ce să-și spună.

Reva simți cum obrajii încep să-i ia foc.

— N... niciodată nu te-am iubit cu adevărat, încercă ea să se apere.

— Minți.

— Nu. Deloc. Și acum dă-te la o parte că mă încurci!

Cu un pas rapid, se strecură pe sub nasul lui și se apucă să-și caute ceva de îmbrăcat în valiză.

— Întoarce-te cu spatele.

Cât timp își căuta o rochie. Demetric n-o slăbi din ochi, zâmbindu-i larg.

— De ce vrei să mă întorc? Doar nu ți-o fi teamă să te văd goală pușcă? Altă dată nu te arătai așa de pudică.

Această aluzie la experiențele lor carnale din

vremurile când ea își zvârcolea trupul gol, oferindu-se complet privirii lui ațâțate, hulpave, o jigni profund pe Reva. Îl pironi cu o privire încărcată de ură.

— Hai, stânga-mprejur! îi comandă încă odată cu o voce tăioasă.

— Hm, dacă astea-s noile tale gusturi...

În timp ce bărbatul se conforma ordinului dat, tânăra, cu un gest nervos își apucă nodul care-i ținea prosopul, dar nu-l desfăcu, simțindu-se încolțită. Până la ușă erau cam doi metri... dacă se dovedea suficient de rapidă, într-o clipită ar fi putut ajunge pe culoar ca să strige după ajutor. Pe vârful picioarelor, se îndreptă spre ieșirea salvatoare, era pe punctul de a o atinge... Deodată. În fața ochilor 1 î apăru statura înaltă a lui Demetric. Făcând-o să scape un țipăt scurt din cauza surprizei.

Cu tăria unui forceps, acesta o prinse în brațe, iar femeia descoperi îngrozită că deja propriul său corp nu o mai ascultă, că răspunde ca întotdeauna divinului și monstruosului ei stăpân. Cu ultimele forțe ale disperării, se zbătu încercând să scape din strânsoarea fatală.

— Pentru Dumnezeu! îi strigă el. Potolește-te!

Scuturându-i umerii goi, o obligă să-și înalțe ochii spre el.

— Cu mine nu-ți merge s-o faci pe șmechera. Reva dragă.

Află o chestie de la mine: nimeni de pe lumea asta nu mă poate da afară din hotelul Palazzo pentru un foarte simplu motiv - eu sunt proprietarul acestuia.

În ciuda bățăilor inimii care amenințau să-i spargă pieptul, tânăra femeie își înfruntă soțul cu o privire semeață.

— Trebuia să fi bănuir din prima clipă; orice-ar putea avea și cea mai mică legătură cu persoana ta se dovedește cât se poate de dubios.

— Hmm... vai de tine, sărăcuța! Până acum n-ai învățat să gândești înainte de a trece la fapte?

— Nu, eu nu semăn cu tine. N-am luciditatea ta de animal de pradă. Pur și simplu, mi-e greață să ticluiesc totul la rece după modelul tău; eu am o fire deschisă, încrezătoare, care ia lucrurile așa cum sunt.

Frumoșii ei ochi albaștri scânteiau de mânie. Îl împinse scârbită și se așeză pe marginea patului. Un val de tăcere mohorâtă se abătu peste încăpere.

— Demetric...

Ea își mușcă până la sânge buzele.

— Știi tu... în fine... cunoști motivul prezenței mele aici la Milano?

— Tu ce crezi?

Reva tresări puternic, scurtcircuitată de o idee ce începea să i se contureze tot mai clar în minte. Cum Demetric amuțise și o sfida cu un calm imperturbabil, ea se simți cuprinsă de o spaimă tot mai mare. Insuportabilă.

— Să nu-mi spui...

Reva țâșni în picioare.

— ... că ai aranjat tu totul?

— Ba da. Până la ultimul detaliu. Redactorul-șef de la Domani a acceptat în bloc toate sugestiile pe care i le-am avansat. Așa că, eu am fost cel

care ți-a rezervat biletul de avion și ți-a trimis mașina să te ia de la aeroport. Ai fost supravegheată încă de la Londra. Unul dintre băieții angajați la mine a călătorit cu aceeași cursă și m-a sunat de cum ai pus piciorul pe pământ italian. Eram pe trotuarul de vizavi, când limuzina te-a lăsat la intrarea hotelului.

Femeii îi părea că intrase în sarabanda unui coșmar cu ochii deschiși, interminabil. Orbită de furie, făcu un efort peste puteri să nu sară să-l sfâșie de-a dreptul pe Demetric.

— Monstrule, urlă ea cât o țineau puterile. Nu ești altceva decât un monstru scârbavnic!

Tremurând din bărbie, încerca totuși să-și domine cumplita stare colerică.

— Mă întreb ce-aștepti tu de la mine? Pentru nimic în lume nu m-aș mai întoarce la tine. Înțelegeți? Pentru nimic în lume!

— Nu-mi aduc aminte ca eu să-ți fi cerut așa ceva vreodată!

Stupefiată de intensitatea acestei riposte obraznice și îngâmfate, Reva simți pentru un moment că-și pierde graiul. Apoi, cu o ură sporită, grăi ca pentru sine.

— Nu. Evident că nu. Eminența sa cenușie nu obișnuiește să ceară. Onorabilul Demetric Corelli știe doar să dea. Ordine, să-și păcălească victimele înainte de a le sechestra, anihilându-le astfel cu lașitatea, specifică tuturor tiranilor!

— Bravo, faci ce faci, și nu te poți abține să nu dez gropi povestea aia răsuflată. Știi ceva? Da, recunosc cu mâna pe inimă, te-am încuiat în camera ta; dar, dacă n-o făceam atunci, cine știe

pe unde ți-ar fi putrezit și în ziua de azi oasele. Auzi, domnule, ce tâmpenie sinistră: o femeie delicată ca tine să fie trimisă pentru un prăpădit de reportaj într-o țară în plin război civil!

— Vai, dar știu că mi-ai purtat de grijă! Adevărul e că nu urmăreai decât să mă supui poftelor tale egoiste, să mă transformi într-un obiect din seria proprietăților tale. Niciun soț demn de acest nume nu-și poate permite să-și sechestreze consoarta!

— Dar tu ce crezi, că-s așa de multe femeile dispuse să-și riște viața ca tine, cu ochii închiși?

— Lasă chestiile astea, Demetric. De la început știi doar că te-am pus în gardă. Ai știut întotdeauna ce înseamnă pentru mine meseria pe care o fac.

— Da, și ți-am respectat dorința de a continua să lucrezi și după ce ne-am căsătorit. Mi-am permis însă să sper că o să te mai domolești nițel, că o să devii ceva mai prudentă.

— Aiurea! schimbă ea placa, luându-l în derâdere. Băiețelu mamii își visa o nevestică emancipată – de fotoreporter sună bine! – , dar care nu cumva să depășească perimetrul așa-zisei lumi civilizate: să facă numa poze din alea cochete, cu tipese și răsărituri-apusuri de soare, tocmai bune să fie multiplicare drept „foto-tapet”. Nu. Băiete, eu fac cu totul și cu totul altceva. Eu am coborât în stradă, sunt fotograf de acțiune, surprind pulsul vieții autentice, fie aceasta sublimă sau abominabilă – asta-i însăși rațiunea mea de-a fi. Da știu prea bine că tu nu poți pricepe asta...

El râse cu amărăciune.

— Când m-am însurat cu tine am sperat - Doamne și tare prost am mai fost - c-o să-ți iasă toți gărgăunii ăștia din cap.

Iar tu, erai ca de obicei, gata să mă părăsești ca să te duci să te joci de-a corespondentul de război prin Liban. Cum puteai să-ți imaginezi că unul ca mine ar fi putut accepta să-și lase soția să se ducă la moarte?

— Scuză-mă, dar nu cred că-ți ardea ție de asta. De fapt. Te interesa doar să mă expui pe la mesele tale de afaceri, vorba ceea - așa se cade, o soție iubitoare, la locul ei sporește credibilitatea businessului, nu?

Surprinsă, îl văzu cum se crispează.

— Reva...

Demetric ofta din greu. Iar ea remarcă satisfăcută ca de această dată reușise la rândul său să-l scoată din sărite.

— ...ții cu orice preț să redeschidem vechile rani?

Dimpotrivă, tu ești cel care a declanșat toată tâmpenia asta Spune-mi de ce a fost nevoie să mă aduci aici?

— Pentru ca...

Slăbindu-și nodul cravatei. Demetric se îndreptă cu un pas nervos spre fereastră.

— Vreau să te rog să faci ceva. Nu te speria, nu i pentru mine. Se grăbi el s-o asigure, prevenind astfel un nou atac. Nu... e vorba de Nicoletta.

— Nicoletta?

La auzul acestui nume, mânia Revei dispăru ca

prin farmec. Când o văzuse ultima dată pe sora lui Demetric. Aceasta tocmai împlinise optsprezece ani. Era o frumusețe de brunetă, plină de haz și viaie, care-i amintea mult prin firea ei independentă de propria sa adolescență. Emoționată. Reva își trecu mâna prin păr. Scuturându-și buclele unduitoare și mătăsoase care-i încadrau fața într-un nimb auriu.

— Ce mai face? Oare m-o fi iertat?

— Iertat?!

Vocea lui Demetric îi păru într-atât de îndurerată. Încât femeia tresări surprinsă.

— E convinsă că totul e din vina mea. Nu te ngrijora. Nu s-a schimbat nimic în ceea ce vă privește pe voi două, încheie el întorcându-se ca s-o poată privi din față o să vă înțelegeți la fel de bine ca și înainte: scorpiile neîmblânzite se apreciază reciproc.

— Dacă o s-o mai văd vreodată!

El își miji ochii iar vorbele-i căzură ca un satâr, neîndurătoare:

— Absolut exclus să refuzi s-o vezi!

— Dar ce vrei să spui cu asta?

Reva îl fixa neîncrezătoare:

— I-oi fi spus tu ceva despre sosirea mea?

— Ei. Bine...

Profitând de brusca tulburare ce-i blocase interlocutorul, tânăra femeie își continuă răutăcioasa interogatoriul:

— În cazul ăsta. Trebuia s-o fi pus la curent cu toate matrapazlâcurile murdare la care te-ai dedat ca să mă aduci la Milano?

— Doamne ferește să afle ceva!

— Da de ce să nu afle? Te pomenești că-ți tremura fundul să nu transpire ceva din miraculoasele metode originale care ar scârbi-o pe vecie de grijuliul ei frate?

Cu fața ridicată spre el. Îl sfida triumfătoare.

— Ce vrea soră-ta de la mine?

— Traversează un moment dificil, e în pragul căsătoriei, trebuie ajutată...

— Dă-i de-a binelea caraghios! Ce treabă am eu cu toate ceremoniile astea cu perdeluțe-n cap și domnișoare de onoare!

— Potolește-te. Nu-i vorba despre așa ceva. De toate aste se va ocupa familia mirelui. Acesta fiind moștenitorul contelui Torvini, se vor căsători la catedrală, iar unirea lor va fi binecuvântată de un cardinal.

Uluită, Reva făcu ochii mari. Își amintea de aceasta extraordinar de veche familie aristocratică ai cărei membri, în mod invariabil, dacă erau bărbați ajungeau să facă parte din guvern sau din înalta ierarhie bisericească, femeilor fiindu-le rezervate numai căsătorii cu posesori ai celor mai ilustre nume nobiliare.

— Moștenitorul contelui Torvini, exclamă ea. Nevenindu-i să creadă.

— Da. Pe băiat îl cheamă Guido Torvini, iar căsătoria lui cu Nicoletta depinde numai și numai de tine.

— Asta-i culmea! Și de ce oare, mă rog?

— Datele problemei sunt ridicol de simple, de-a dreptul puerile, în schimb rezolvarea ei implică eforturi complexe, în cadrul cărora tu reprezinți elementul primordial. Află că bătrânul conte

Torvini consideră menajul proiectat drept o mezialianță. Doar că, având în vedere politețea stirpei sale înalte, refuză să ne ofenseze amintindu-ne de originile noastre modeste. În consecință, și-a stabilit o tactică perversă, mult mai subtilă axată pe cultul valorilor sacre, imuabile ale familiei. Din păcate, trebuie să recunosc că între ceea ce susține sus și tare și ceea ce face de fapt acest ilustru personaj nu există nicio contradicție, el bucurându-se de o reputație excelentă, de soț model... Astfel că în mintea lui rigidă, faptul că trăiesc separat de nevastă îi apare drept ceva la fel de infamant ca și proveniența umilă a familiei mele.

— Ce mentalitate primitivă! Ceva de neimaginat!

Demetric ridică din umeri cu lehamite.

— Mda. Obscurul spirit de clan... propriu încă din nefericire comunităților sudice ce se împotrivesc din răspuțeri oricărei schimbări reale. Un tribalism profitabil pare-se până și pentru iluștrii Torvini... Asta e... Nu se poate face nimic...

— Pur și simplu, pentru mine e ceva de neînțeles. Am fost educată să respect un nume, un titlu în primul rând datorită reușitei personale a celui care-l poartă. Meritoriu este cel care se arată la înălțimea înaintașilor să-i Nu? Dar, scuză-mă. În cazul de față, mi se pare că-i vorba de o inconștientă crasă, ce mai, de-o prostie fără margini. Și nu înțeleg de ce tu însuși te complaci în tot acest tribalism pe care-l critici atâta?

Știi de ce? Pentru că De astă dată, e în joc chiar fericirea Nicolettei. Viitorul său... și sunt

capabil să fac orice ca s-o ajut să reușească, să nu sufere inutil.

Se întrerupse ca și cum ar fi așteptat ca Reva să-l interogheze în continuare. Văzându-i însă chipul împietrit într-o tăcere reprobatoare, oftă adânc și se resemnă să continue tot el:

— Asta-i... te am adus aici ca să...

— Casă ce? i-o reteză ea.

— Ca să ne prefacem că ne-am împăcat; să stăm împreună o vreme de ochii lumii, până s-or mai potoli bârfele. Imediat după nuntă o să fii din nou liberă să faci ce poțesteți.

— Glumești...

Cu un zâmbet disprețuitor întipărit pe buze, ea își clătină capul în semn de împotrivire.

— Să nu-mi spui că ai pus pe picioare toată măgăria cu venirea mea la Milano, numai ca să-mi îndrugi povestea asta? Sau tribalismul ăla mult înjurat ți s-a urcat la cap și-ai uitat că lumea civilizată se folosește de telefon?

— Sunt convins că mi l-ai fi trântit în nas. După cum te știu eu. Așa că Unica soluție a fost să te aduc în Italia prin alte mijloace.

— Desigur curajosul întreprinzător Demetric Corelli a preferat întotdeauna să lupte pe teren propriu Asta face victoria mai ușoară, nu? Da, ți se-ntâmpla vreodată, așa din senin, să te gândești și la ceilalți? La drepturile lor?

— Viața a demonstrat ca prevederea-i mama înțelepciunii Dacă nu te-asiguri din timp. Riști să fii înjunghiat pe la spate o știu pe propria-mi piele.

— Deci e preferabil să ataci tu primul, nu?

E preferabil să rămâi în viață, o corectă el.

Trebuie să rezisti, să supraviețuiești. Da spune-i oricum ai vrea. Dacă asta te calmează. N-ai decât să mă detești, mi-e perfect egal. Dar te implor să-mi asculți rugămintea. Fă o pentru sufletul curat al Nicolettei.

Brusc, Reva se simți cuprinsă de panică. Istoria asta era nebunie curată. Sub nicio formă n-ar mai fi putut vreodată să suporte prezența soțului sau cu toate acestea amintirea Nicolettei îi mai domoli repulsia. Era oare în stare s-o facă să sufere pe fata asta iubitoare, deschisă, sincera... care de cum o văzuse împreună cu Demetric se purtase cu ea ca și cum ar fi fost vorba despre propria sa sora? Nu, ar fi fost ceva inadmisibil. O dezgusta profund ideea că ar putea-o face nefericita.

Roasă de gânduri Reva întreba:

— Și cât timp crezi c-o să dureze toată mascarada?

— Maximum două-trei luni.

Mi-e imposibil. Am prea mult de lucru.

— Celor de la revista Domani le-ai spus exact contrariul, când ai acceptat un contract de trei luni cu ei.

Sigur de sine. Demetric făcu un pas în direcția patului

— Ai afirmat că vei lucra pentru Domani în exclusivitate că vei refuza orice alta ofertă.

— Da, dar chestia asta n-are nicio legătură.

Furioasa s-a lăsat prinsă-n capcana. Reva se scutura violent.

Mai ales că ai neglijat un detaliu, nesemnificativ pentru cei de o teapa cu tine: dacă

Domani nu mă angajează voi fi constrânsă să-mi gălesc de lucru în altă parte. Eu nu-mi pot permite să stau fără să muncesc trei luni de zile.

— Te voi plăti eu. Hai să zicem c-am făcut un târg.

Exasperată, crispându-și pumnii pe husa patului. Tânăra femeie își plecă ochii De ce trebuia ca insul ăsta nesuferit să aibă răspuns la toate?

Nu pot. Îl repezi ea Poate ca tu nu mai ai ținere de minte, eu însă n-am să uit niciodată în ce termeni ne-am despărțit.

Cum poți să-ți imaginezi că am să uit vreodată cum m-ai făcut tu de râs în fața întregului Milano? Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?

Cu încetineală, ea își înălță capul

— Deci numai asta contează pentru tine! Alte chestii nu-l frământa pe domnul! Niciodată nu te-ai întrebat cum de-am suportat să fiu redusă la rolul de nevasta a prosperului om de afaceri Demetric Corelli!

Chiar așa. Era atâta de dramatic?

— Drama e că n-ai fost niciodată în stare să mă înțelegi.

— Neînțelegerile le rezolvam în pat.

— Aiurea, nicio problemă nu s-a rezolvat cu adevărat în pat. Patima nu-i un leac bun la toate. Și oricum, pasiunea aia descreierată s-a stins demult.

— Nu te cred.

Implacabilă, Reva continuă cu o voce înăbușită:

— Nu mai simt absolut nimic pentru tine.

— Minți.

— N-ai decât să crezi ce vrei...

Acuma, el se apropiase într-atât încât Reva fu forțată să se ridice în picioare pentru ca să i poată face față. L-ar fi plăcut s-o zbughească unde-ar fi văzut cu ochii, dar era conștientă că o asemenea reacție necontrolată ar fi fost pentru el mai mult decât o mărturisire: ar fi însemnat suprema confirmare a slăbiciunii ei.

Din clipa în care și-ar fi permis să schițeze cel mai mărunț gest de dare înapoi. Demetric i-ar fi simțit teama pe care i-o provoca prezența lui. Astfel că, în ciuda spaimei sale adânci, se ținu cu firea, sperând ca acesta să nu-i vadă tulburarea. Dar. Treptat o învăluia căldura trupului binecunoscut ce se apropia tot mai tare, pe care-l avea în sânge. Simți vârtejul atracției sălbatice care-i sfâșiasse de când se văzuseră pentru prima oară.

— Uită-te la mine. Îi ordonă el apucând-o de barbie, și spune-mi încă o dată că nu-ți mai e poftă de mine.

— Termină...

— De ce? Dacă nu mai simți nimic pentru mine, n-ai niciun motiv să te temi. Spune-mi că totul s-a sfârșit între noi. Hai, recunoaște, n-ar trebui să-ți fie greu!

O obligă să-și ridice ochii spre el, iar Reva își dădu seama că era pe punctul de-a se da bătută. Clătinându-se pe picioare, încercă să scape, dar Demetric o pironi cu brațele, lăsându-se apoi în genunchi în fața ei.

— Spune... spune că nu-ți mai aduci aminte ce simțeai între brațele mele... când te iubeam...

Femeia își ținea răsuflarea. Vicleană, nebunia dorinței câștiga teren. Întunecându-i mintea. Ar fi trebuit, pătită fiind, să fie-n stare să-l respingă pe bărbatul care încetîșor, fără nicio grabă puneă din nou stăpînire pe ea. Dar Revei i se părea că a ajuns la capătul puterilor, o dulce vlăguială o plonjase într-o așteptare electrizată. Parcă ar fi fost hipnotizată

Din secunda în care buzele lor abia se-atinseră în treacăt, își ieși de-a binelea din minți. Indiferența iluzorie de care se cramponase mai bine de un an întreg se făcu într-o clipită praf și pulbere. Cu o singură atingere, Demetric reușise să-i scoată din nou la iveală cele mai ascunse și nebune dorințe. Cu toate acestea, Reva refuză să-i dea satisfacția de a-și recunoaște slăbiciunea. Crispată, ea făcu eforturi supraomenești să nu tresară în timp ce el îi acoperea cu sărutări gâtul și pieptul dezgolit.

— Spune, Reva.

Vocea lui era răgușită și excitată.

— Spune-mi că asta nu-nseamnă nimic.

— Lasă-mă...

Nemaiașteptând vreun răspuns, el îi prinse fața-ntre mâini și-i luă buzele într-un sărut amenințător. Dar și plin de promisiuni îmbătătoare. Zăpăcită. Încinsă la culme, tânăra femeie se apăra icnind.

Dar cum ar fi putut să scape de sub vraja acestor mîngâieri fierbinți care i trezeau fiecare por al pielii? Cum ar fi putut să se lupte cu senzațiile acestea minunate, unice. Împărtășite de trupurile lor perfect acordate?

Demetric deveni tot mai îndrăzneț, iar Reva nu mai avu puterea - sau voința - de a i se sustrage. Era mistuită de patimă și nu se mai putea înfrâna. Încât nici măcar nu încercă vreun gest de împotrivire când el încetul cu încetul îi desfăcu prosopul în care era înfășurată. Înlăturând ultima barieră. Căci ceea ce se anunța era o nebunie a simțurilor, dar Reva era incapabilă să mai judece, părea demonizată. Nu mai rămânea din ea decât femeia îndrăgostită, sclava iubirii ce-o unea de bărbatul său.

Între brațele lui vânjoase ea devenea o jucărie și chiar dacă în plan conștient se împotrivea din răputeri, corpul o trăda, se abandona supus, atârnat până la incandescență.

Când simți mâna lui strecurându-i-se abilă la întretăierea coapselor, ea i se oferă fără nicio reținere. Tremurând febril, desfăcu la rândul său cămașa partenerului și-și înfipse unghiile în umerii musculoși ai acestuia, pieptul întărindu-i-se înfiorat la contactul cu torsul lui puternic. Da, îl voia din adâncul ființei sale. Dintr-odată înțelese că pentru ea singurul lucru important era iubirea lui Demetric.

Iubirea! Fulgerător, cuvântul interzis rupse vraja. Farmecul - blestemul? - dispăru, lăsând loc crudei realități. Ca de obicei. Demetric își folosea cu cinism priceperea amoroasă ca să-și atingă scopurile: iubirea n-avea nicio legătură cu mângâierile lui experte de profesionist al sexului. Blestemându-și prostia fără leac. Femeia încercă să se îndepărteze:

— Gata, îi șoptea el. Gata cu împotrivirea...

Îngrozită, ea fu silită să facă un colosal efort ca să poată scăpa din strânsoarea lui împătimită.

— Cară-te de-aici! Pleacă și să nu mai pui mâna pe mine vreodată!

Preț de o clipă, ei i se păru că animalul stârnit o va strivi, o va nimici, dar. Contrar așteptărilor. Demetric se supuse și se ridică din pat. Tremurând toată. Reva îl urmări cum își îmbracă la loc cămașa, apoi sacoul care zăcuse aruncat într-un colț al patului. Cu mâinile strânse în jurul pieptului, ea se trase în vârful patului, ghemuindu-se cu pernele la spate.

— Îmi pare rău, murmură. Dar fie și pentru Nicoletta. Nu-mi pot asuma riscul să stau sub același acoperiș cu tine.

El nu mai scoase o vorbă. Făcu stânga-mprejur și ieși din cameră. De cum ușa se trânti în urma lui. Reva țâșni din pat și trase zăvorul.

Apoi alergă în baie și dădu drumul dușului la maximum. În timp ce jetul fierbinte cădea cu forță peste corpul ei cuprins de frisoane, spera să se spele de mângâierile lui Demetric. Dar... de fapt nu de atingerea soțului său voia să uite ea, ci de propria reacție violentă. Timp de un an se amăgise cu ideea că se eliberase de această pasiune distrugătoare, ca acum să-i pice-n laț lui Demetric cu o ușurință care-o înspăimânta, o umilea făcând-o să se simtă ca o larvă... De cum se apropiase de ea. Simțise că nu-i va putea rezista și acum suferea în adâncul ei că nu-l lăsase să meargă până la capăt.

Demetric fusese la doi pași de victorie. Știa prea bine asta și nu va ezita să încerce din nou să

pună mâna pe ea. Trebuia urgent s-o șteargă din Milano. Înainte ca el s-o atace din nou...

Cuprinsă de o grabă febrilă, se îmbracă la nimereală, șiroind încă de apă. Tocmai își căuta pașaportul, pregătindu-se să cheme cameristul pentru a-și anunța plecarea, când înlemni la auzul unor bătăi ușoare în ușă. Dacă era Demetric... Alungând această imagine, de coșmar, reuși să-și mai vină-n fire. Cu siguranță că nu era el.

Fuseseră niște bătăi mult prea delicate, prea discrete. Cu o voce pe care și-ar fi dorit-o plină de autoritate. Îndrăzni să întrebe:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt. Nicoletta.

Dumnezeule, Nicoletta... Demetric se dovedea și mai monstruos decât își imaginase. Luptându-se să-și păstreze sângele rece. Tânăra femeie încercă să cântărească just situația de față. Neîndoios, aceste momente amenințau să devină dintre cele mai periculoase din întreaga sa viață. Dar știa că e înarmată să dărâme orice-i stă în cale. Orice s-ar fi întâmplat, orice i-ar fi îndrugat biata ei cumnată - Reva știa una și bună: nu va ceda sub nicio formă.

Plină de nervi, își aranjă gulerul bluzei în timp ce se îndrepta spre ușă. Abia ce-o întredeschise, că se și trezi asaltată de-o cascadă de râsete, pupături. Îmbrățișări. Strângând-o înnebunită în brațe. Nicoletta rostea niște cuvinte pe care ea. Descumpănită, n-ar fi vrut să pe audă vreodată:

— *Grazzie, grazzie*. Se bâlbâia fata, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. *Mia sorella...*

Întotdeauna am visat să fii sora mea, iar acum totul se adevărește.

— Nicoletta. Te implor să nu...

Fata făcu doi pași înapoi, eliberând-o pe Reva din sufocanta-i îmbrățișare. În ciuda lacrimilor care-i șiroiau pe obraji, fața cumnatei sale strălucea de fericire.

— Nu. Spuse aceasta. Nu-mi cere să nu-ți mulțumesc: o să-ți rămân veșnic îndatorată.

Cu o voce seacă. Reva o întreabă:

— Ce anume ți-a spus Demetric?

— Mi-a spus totul - cât ai fost de bună. De generoasă când ai acceptat cu dragă inimă să mă ajuți. Oh Reva, iubita mea Reva, nu-ți poți imagina cât de fericită m-ai făcut!

Efectiv, fericirea ei sărea în ochi, iluminându-i întreaga făptură, sporindu-i frumusețea.

Deodată, se ivi Demetric în pragul ușii. Stătea complet nemișcat, iar Revei i se păru că ghicește în profunzimea privirii lui întunecate un licăr zeflemitor, semn că-și savura din plin victoria. La rândul său îi aruncă pe deasupra umărului Nicolettei o privire încărcată de ură, de-a dreptul ucigașă.

— Trebuie să vii numaidecât acasă! îi zise cu drăgălășenie fata. Totu-i pregătit ca să te simți cât mai bine!

— Știi deci că voi fi de acord?

— Desigur. Demetric mi-a spus în permanență că nu-i pe lumea asta o femeie mai dulce și mai înțelegătoare ca tine și că în niciun caz, n-o să refuzi să faci asta pentru mine. Acum îmi dau seama câtă dreptate a avut.

Vorbindu-i astfel, o trase pe Reva spre ieșire, dar aceasta se împotrivi.

— Hai. Coboară tu mai întâi. Eu vreau să discut o secundă cu fratele tău.

Debordând în continuare de fericire. Nicoletta își săruta încă o dată cumnata și se îndepărtă fredonând copilărește pe culoarul ce ducea spre ascensor. Rămași singuri. Demetric și Reva se măsurară îndelung cu privirea.

— N-am chef să-mi mai pierd vremea spunându-ți ce părere am despre metodele pe care le întrebuințezi, despre așa-zisa ta morală, glăsui ca prima cu o voce de gheață. Nu-ți voi cere decât un singur lucru: dă-mi cuvântul că n-o să mai încerci să mă atingi vreodată, că n-o să pătrunzi în camera mea. Dacă-ți vei încălca jurământul, se va alege praful de toată înțelegerea asta. Cât ai zice pește.

— Îți jur că voi face cum vrei tu, răspunse Demetric și fii fără grijă, n-am de gând să periclitez viitorul surorii mele.

Reva ardea de nerăbdare să-i dea o replică usturătoare, pe măsura tupeului soțului său. Când acosta, elegant și stăpân pe sine, îi oferă brațul.

— Și acum. Ce ar zice doamna mea, dacă am cobori și-am arăta restului lumii ce pereche fericită și unită formam noi doi?

CAPITOLUL 3

Când coborâră în stradă cocheta mașinuță decapotabilă a Nicolettei tocmai demara în tromba, amplificându-și culoarea roșie sub soarele orbitor ce scălda carosabilul tăiat cu generozitate. Nemulțumită, Reva se gândi cu repulsie că va fi

silită să facă drumul în compania lui Demetric. Acesta îi dăduse liber șoferului care o adusese de la aeroport, așa că ea se regăsea din nou singură și dezorientată, la cheremul nesuferitului său soț. Indispusă. Încercă să se strecoare pe bancheta din spate a limuzinei, când se trezi că mâna lui puternică o apucă de încheietură.

— Termină cu prostiile, îi zise el. Așază-te lângă mine

Cu lehamite, se instala în dreapta lui. Fără să scoată o vorbă. Din nou căzuse-n laț. Dar avantajul de astă dată era de partea ei.

— Vreau să clarificăm lucrurile, articulă ea răspicat, în timp ce Jaguarul rula cu eleganța pe străduțele labirintice din Centro storico. Am înghițit cu forța ce mi-ai cerut până acum. Dar nu voi mai accepta nici în ruptul capului să mai stau vreodată în camera aia sinistră în care ți-ai permis să mă sechestrezi.

— N-ai niciun motiv să-ți mai fie teamă. Am vândut casa acum șase luni.

Pentru o fracțiune de secundă, de pe chipul Revei dispăru masca impasibilității.

— Ai vândut-o! Da țineai la ea ca la ochii din cap! Toată ziua-mi împui ai capul că-i salvarea „ta”, refugiul „tău” adorat din lumea asta bezmetică în care trăim!

Cu privirea fixă. Demetric aprobă discret din cap. Dădu drumul aerului condiționat și un curent lejer îl făcu să frisoneze.

— Prea multe amintiri între pereții ăia! Trebuia cumva să scap. Noua noastră casă e la vreo zece kilometri de-aici, dincolo de Palatul

Sforza.

Reva nu-și mai permise să mai comenteze ceva. Întorcându-și privirea se mulțumi să urmărească pe geam succesiunea străzilor, clădirilor care treptat se făceau tot mai rare. Lăsând locul unor întinse spații verzi, de o splendoare calmă, contrastând puternic cu animația marilor artere milaneze lăsate în urmă. Copleșită de bogăția și armonia imaginilor acestui început de vară, Reva tresări când o imensă poartă de fier forjat se dădu silențios în lături, iar Jaguarul se angajă pe o alee maiestuoasă, străjuită de copaci seculari. Ascunzându-și curiozitatea și încântarea. Reva zări la capătul acesteia, pe deasupra falnicelor coroane foșnitoare, o clădire monumentală de un alb strălucitor sub razele necruțătoare ale soarelui.

— Măreț, nu-i așa? se împăună Demetric. Îți prezint palatul Corsevo.

— Palatul Corsevo...

Cu un gest lent. Tânăra femeie își scoase ochelarii de soare marcați Ray ban.

— Bine. Dar asta nu-i...

Demetric nu-i îngădui să continue.

— Da. În casa asta a slugărit biata maică-mea o viață întreagă. Copil fiind, deseori veneam să-l văd pe *padrone*, baronul Alessi.

— Oh...

Reva dădu din cap cu cinism.

— Și iată-te în ziua de azi, ai ajuns tu padrone... Asta zic și eu ascensiune! La mai mare!

Privirea neagră a lui Demetric se întunecă de-a binelea. Dar se făcu că n-aude această urare în

bătaie de joc Parcă neglijent Jaguarul staționa în fața fastuoaselor scări de la intrare, cu balustrade baroce, din marmură de Carrara.

O să-ți fac cunoștință cu Francesca, noua noastră menajera. Ginetta a ieșit la pensie...

— Ceilalți servitori știu că n-o să rămân decât o vreme?

— Evident că n-au habar de nimic. Atâta ne-ar mai trebui, că imediat limbile ar și începe să se dezlege: ori noi trebuie să ne ferim ca dracul de tămâie de toată flecăreala lor periculoasă.

Fără un cuvânt, Reva își luă poșeta și deschise portiera. Peronul clădirii minunat restaurate era încadrat de statui antice autentice, mărturie patetică a trecerii implacabile a timpului.

De jur-împrejur, superbe tufe de canacee purpurii ornamentau verdele peluzei perfect întreținute. Tot acest ansamblu distins, de un gust ireproșabil i se păru Revei de o severitate rară. Dar. De cum pătrunse în vasta reședință, prima impresie dispăru ca prin farmec. Imense buchete de flori multicolore înveseleau largul hol de la intrare, iar din acesta nenumărate uși se deschideau spre niște încăperi încântător de luminoase.

Nici n-apucă să treacă pragul, că fu abordată de o femeie între două vârste:

— Fiți binevenită în noua dumneavoastră casă, signora Corelli, rosti aceasta pe un ton politicoș, dar lipsit de căldura.

Bănuind că-i vorba de șefa personalului domestic. Francesca, tânăra schiță un zâmbet amabil. Dar deja.

— Nicoletta care apăruse ca un vârtej, o trăgea acum de mână spre enorma scară cu trepte patinate.

— Vino, îi zise fata cu precipitare. Hai să-ți arăt camera ta!

În mod ciudat, treptat holul se umpluse de servitori care parcă s-ar fi pregătit de-un meeting, atât de mulți erau! Toți căscău gura la ea, fără râsuflare, nescăpând-o din ochi cât dură penibilul urcuș care Revei îi păru interminabil.

— Dumnezeu, ce mutre! suspină de cum ușa camerei se închise după ele. Ce priviri iscoditoare, de parc-aș fi fost în pielea goală!

— Nu-ți face probleme, mulți și proști! Se holbează pe gratis ca la televizor!

Cu ochii strălucitori. Nicoletta îi arată încăperea.

— Eu însămi am pus totul la punct. Ei, ce zici, arată bine?

Reva, care în prealabil se decisese să se arate politicoasă, nu mai fu nevoită să apeleze la subterfugii. Cu mobilierul său din lemn de nuc sculptat, cu parchetul ceruit lucind ca oglinda, cu tapetul nițeluș demodat de culoarea aurului și a fildeșului, camera era într-adevăr fermecătoare. Fără îndoială că și odinioară fusese somptuoasă, iar măreția-i trecută nu făcea decât să-i sporească șarmul actual. Compuse cu artă. Buchete de glicină își revărsau bogăția de pe toate mobilele. Ferestrele mari. Larg deschise spre parc. Lăsau să pătrundă un edenic ciripit de păsărele și jucăușe raze de soare, filtrate prin frunzișul cântător al bătrânilor copaci.

— E minunat aici. Draga mea.

— Oh, Reva!

— Neîncetat am visat c-o să te întorci acasă. Nu poți să-ți imaginezi cum s-a golit casa după ce ai plecat tu. Demetric era într-o stare mizerabilă; nimeni - nici măcar eu - nu mai îndrăzneam să scoată o vorbă în prezența lui. Dar acum, totul o să meargă mai bine.

— Nicoletta...

Jenată. Reva o dădu la o parte.

— Știi foarte bine că nu m-am întors, cum să-ți zic cu-adevărat. Singurul motiv al prezenței mele aici ești tu. Cred că ți-e foarte clar! în rest. Nimic nu s-a schimbat între mine și Demetric.

— Da... sigur...

Nicoletta își lăsă capul în jos. Sub bogatele plete castanii ce-i acoperiră fața. Ochii ei plini de căldură, de culoarea alune, se adumbriră brusc.

Știu toate lucrurile astea. Dar. Cum să-ți spun... Fir-ar să fie. Reva, nu-mi vine-a crede. Numai când mi-aduc aminte de căsătoria voastră ca-n povești... Dacă ai ști cât am putut să te invidiez! îmi ziceam că nu poate fi ceva mai de preț în viață ca o iubire împărtășită. Pentru mine. Voi doi ați întruchipat întotdeauna Iubirea adevărată. Tumultuoasă, fără opreliști.

Reva își întoarse fața cu un zâmbet amar. Plictisit.

— Chiar crezi sincer că noi ne-am iubit cu adevărat?

— Dar mă-ntreb cum ai putea să te-ndoiești? aproape se răsti la ea tânăra fată cu o nețărmurită nedumerire.

Gânditoare. Reva își plimbă un deget pe marginea unei comode.

— S-au petrecut atâtea de atunci...

— O iubire ca a voastră nu se poate stinge cât ai bate din palme sunt mai sigură de asta ca niciodată, de când eu însămi am avut norocul să-l întâlnesc pe Guido... Dacă vrei, e-o chestie de destin să-ți găsești perechea astrală! O voință superioară mă condus spre omul vieții mele

Profitând de exaltarea tinerei îndrăgostite, Reva se grăbi să schimbe subiectul discuției și mimă nesățioasa curiozitate a unei găscuțe:

— Da, hai. Nu mai ține așa... Spune-mi cum e Guido ăsta? Sper c-arată bine. Nu?

— Bine? E de-o frumusețe extraordinară, cum n-ai mai văzut. M-am topit din prima clipă, îți jur! Și dac-aș știi ce tip poate fi, plin de delicatețe, ocrotitor, de-o sensibilitate rară...

În timp ce Nicoletta nu mai prididea să i-l laude pe acest superman, tânăra femeie nu-și putu înfrâna nostalgia. Cândva fusese și ea în Paradis! Se adăpase la șuvoiul iubirii perpetue, crezuse că tot universul se reduce la ea și bărbatul pe care-l adora. Dar mușcase din mărul discordiei, amărăciunii... și totul se prăbușise în final ca un castel din cărți de joc. Un splendid vis ce se transformase într-un coșmar sordid, umilitor!

— Toată lumea o să fie de față, iar eu mă simt așa de nervoasă...

Cu mintea dusă. Reva tresări din gânduri.

— Scuză-mă, nu te-am putut urmări. Unde o să fie toată lumea?

— La recepția pe care o s-o dăm pentru familia

Torvini. Sunt îngrozită, totul va trebui să fie perfect. Dacă tatăl lui Guido, contele, se va declara satisfăcut, abia după aceea își va da consimțământul ca să ne putem căsători. Deci. Vezi cam cum stă treaba...

— Draga mea. Dar totuși nu ți se pare epuizant să depinzi de astfel de aranjamente, hmm, delicate?

— Dar, *Sorella mia*, simt că nu mai pot trăi o clipă fără Guido. Pentru el îmi calc mândria în picioare. Sunt pătimașă ca toți cei din neamul Corelli, n-ascult decât de îndemnul inimii, după cum zicea deseori mama.

— Credeam că n-ai apucat s-o cunoști pe maică-ta.

— Da. A murit la puțină vreme după nașterea mea. Dar Demetric mi-a vorbit tot timpul despre dânsa. Mi-a spus întotdeauna că **ea-l** învățase să nu se dea niciodată bătut. Că ei i se datora în exclusivitate tot ce a realizat în viață.

— Dar nu și propriei sale firi?

— Ba da. Dar mătușă-mea susține că mama era exact ca el.

O groază de oameni o vedeau drept o persoană dificilă, cu excepția celor care o cunoșteau și o iubeau cu adevărat. Și eu sunt convinsă că Demetric îi seamănă ca două picături de apă.

Aceste vorbe rostite răspicat avură darul de a o pune-n gardă pe Reva.

— Nicoletta. Hai să nu amestecăm oalele! Nu suport să fiu manipulată! Tot sacrificiul pe care-l fac e numai de dragul tău. Vreau să te-ajut să ieși

la liman, ar trebui să-ți fie limpede!

— Știam asta de la început. Dar când mi-a spus Demetric cât de repede ai acceptat, mi s-a părut...

Se întrerupse, încrucișându-și cu nervozitate degetele lungi și fine.

— Mi s-a părut că poate te-ai întors și ca să... te împaci cu el. Ar fi fost minunat, de-a dreptul romantic!

Reva înțepeni. Ce să-i mai zică bieteii copile? Aceasta doar plutea în inocența ei adolescentină, n-avea habar de mașinațiunile mârșave ale propriului său frate. Vulpoiul de Demetric se ferise bine ca nu care cumva, să-i scape vreo fărâmbă de adevăr. Putea oare în asemenea condiții să-și îngăduie să-i mărturisească tot ce-avea pe inimă?

Nicoletta o lăsă singură în noua sa cameră, iar ziua se scurse liniștit. După un somn reparator, se trezi mai bine dispusă și-și petrecu restul după-amiezii umblând de colo-colo prin încăperea ce-i fusese repartizată. Demetric, care plecase în cursul dimineții la birou, se întoarse târziu. Abia la nouă seara cei trei locatari ai palatului se așezară la imensa masă din sufragerie, în ciuda privirilor indiscrete ale slugilor. Reva încercă să se comporte cu degajare. Mai tot timpul, sporovăia cu Nicoletta. Tronând în capul mesei, Demetric se arătă puțin volubil. Avea aerul că-i foarte obosit, iar lumina cernută din tavan îi sublinia trăsăturile trase ale feței lui bronzate.

După ce cina luă sfârșit. Nicoletta aruncă pe furiș o privire la ceasul de pe mână. Și pentru

prima oară, pe buzele lui Demetric încolți un zâmbet fugar.

— Du-te, nu mai sta pe ghimpi. Te scuzăm.

— Într-adevăr?

Pusă în dificultate, fata se întoarse spre Reva.

— Știu că-i prima ta seara la noi, dar...

— Dar trebuie să ieși în oraș. Nu?

— Da. Sper să nu te superi...

— Vai, dar cum s-ar putea? Du-te sănătoasă și nu-ți face nicio grijă în privința mea. Oricum după ziua asta obositoare, aveam de gând să mă culc devreme.

— Oh. Ești o dulce! Îți mulțumesc mult!

Țâșnind în picioare. Nicoletta se aruncă încântată la pieptul cumnatei sale și ieși apoi în goană din sufragerie. Din nou, Reva și Demetric se aflau față-n față. Numai ei doi, împietriți într-o tăcere dușmănoasă. Ambii păreau să se complacă într-o atare situație penibilă, când Demetric sparse gheata adresându-i-se dintr-odată.

— Și eu îți mulțumesc pentru că te-ai arătat înțelegătoare, zise el aranjându-și șervetul. E atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu Guido! De cum poate, el vine și-o așteaptă în fața porții.

— Și tu de ce nu-l poștești înăuntru?

Nu vrea. Preferă să fie singur cu ea.

Cu un surâs trist întipărit pe buze. Reva își învârti visătoare paharul de cristal de Boemia. Cum de fusese posibil odinioară să treacă și ea prin asemenea momente de intensă fericire? Totul îi părea cumplit de îndepărtat, definitiv îngropat... Cu toate acestea, se lăsă purtată totuși de imaginile pătimase ale unui trecut depășit pentru

totdeauna.

Demetric îi întrerupse șirul gândurilor.

— Cred că personalul de serviciu se așteaptă să ne luăm cafeaua împreună în salonul de muzica.

Tresărind. Reva se întoarse la realitatea prezentului.

— Oh... Ei bine, hai să mergem.

Se ridică cu lehamite, încrețindu-și zeflemitor frumoșii ei ochi albaștri.

— Deci cuvântul de ordine în tot acest circ e să ne supunem fără crâcnire așteptărilor servitorimii, nu?

Demetric se ridică de la masă. Împingându-și scaunul cu un gest exasperat. Cu toate acestea, în momentul în care se dădu la o parte ca s-o lase să treacă pe soția sa, pe fața lui imobilă nu se putea descifra nici cel mai mic semn de iritare.

Când intrară în salonul de muzică, pe o măsuță joasă din lemn prețios îi aștepta pregătit un fermecător serviciu de cafea din cel mai fin porțelan chinezesc. Un foc primitor pâlpaia în impozantul șemineu de piatră, proiectând pe pereții tapetați cu mătase purpurie arabescuri de reflexe mișcătoare. Impasibil, un servitor îmbrăcat în livrea aștepta să le primească ordinele. Demetric îi dădu drumul imediat. Când ușa se închise în urma slugii, o tăcere apăsătoare se instalează în vasta încăpere.

Netezindu-și cu nervozitate fusta de tafta roz-pal. Reva se duse să se așeze în fața căminului. Simțea că-și va regreta amarnic slăbiciunea de care dăduse dovadă până acum. Odată rămasă

singură cu Demetric își dădu seama că nu va fi capabilă să mai suporte mult timp această comedie grotescă. Acesta, sprijinindu-și cotul pe partea de deasupra a șemineului, o privea în față cu o insistență tulburătoare.

— Uite. Zise deodată scoțând un plic din buzunar. E pentru tine.

— Ce-i acolo?

— Salariul tău. Azi-dimineață ți-am promis că îți voi recompensa serviciile.

— N-am nevoie de așa ceva.

Scârbită. Reva dădu plicul la o parte.

— Dacă n-ai știut până acum, află de la mine că banii pe care-i câștig sunt obținuți întotdeauna prin muncă cinstită.

Expresia ei glacială îl răni profund pe Demetric. Cu capul sus. Îl înfrunta cu acea aroganță care-l fascinase întotdeauna la ea. Deodată, mânat de un impuls irezistibil, avansă spre ea și o prinse de-o încheietură. Apoi îi strecură cu forța plicul în mână.

— Potolește-te! strigă ea.

— Nu. Banii ăștia fac parte din târgul nostru.

— Nu-i adevărat, uiți că n-am încheiat niciun fel de târg cu tine!

Dar el n-o mai putea asculta. În această clipă era absorbit, doborât de-un singur lucru; freamătul senzual al buzelor ei, care, chiar azi-dimineață, i se dăruiseră cu sălbăticie.

Azi-dimineață... Se dusesese s-o întâlnească sigur de sine. Cu detașarea rece care-l caracteriza când avea de rezolvai o afacere dificilă, în ochii lui, Reva era un dușman ce trebuia învins - în cel

mai bun caz. Un rival cu care trebuia să negocieze pentru a-și putea atinge scopurile. Înainte de a o vedea, se jurase să n-o atingă nici măcar cu un deget, să-i comunice tot ce voia de la ea într-un mod echilibrat, liniștit. Dar, de cum silueta ei rasată îi răsărise în față, toate planurile lui minuțios pregătite se dăduseră, peste cap.

Câta încăpățănare feminină în făptura ei delicata! Cum îndrăzneă să susțină că nu mai simte nimic la apropierea lui? Orice-ar fi pretins, trupul ei pentru vecie va fi supus voinței, poftelor lui. Asta o știau foarte bine amândoi, iar pentru ea reprezenta suprema sursă de enervare. Furia ce-o inunda când trebuia să răspundă irezistibilelor lui stimulări îl făcea pe Demetric s-o dorească și mai tare.

— Termina cu fițele, Reva.

Ochii lui negri străluceau amenințători. Fața părându-i și mai colțuroasă.

— Ai și uitat ce-a fost de dimineață?

Își spori strânsoarea. Smulgându-i un scurt țipăt de durere.

— Mă simți ca și-atunci. Ai? Amândoi știm că suntem legați pe viață și pe moarte.

Ea n-avea cum să nege o asemenea evidență palpabilă sub degetele lui. Pulsul i-o luase razna. O cascadă de vorbe țâșni de pe buzele lui.

— Ascultă-mă bine. Reva. N-o să-ți fac de două ori oferta asta: sunt gata să iau totul de la capăt, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt gata să iert și să uit orice.

— Eu nu.

Răspunsul Revei căzu ca o palmă asupra lui.

— Nu voi uita și nici nu voi ierta niciodată, continuă ea pe un ton tăios. Și dacă nu-ți iei labele de pe mine. Îți jur că-ntr-o secundă am și părăsit casa asta blestemată!

Alb la față. Demetric îi dădu drumul.

— Ți-am dat o șansă.

— Vai de mine și numai eu însămi sunt vinovata că nu pot profita de așa ceva. Nu? Mii de regrete, da aranjamentul nostru mai e valabil, doar dacă te-nveți să-mi respecti spațiul vital.

În cazul ăsta. Trebuie să accepți banii.

Lungi secunde se scurseră într-o tăcere electrizată. În salonul mângâiat de-o lumină plăcută, se mai auzea doar pârâitul focului. Atunci când tensiunea amenința să atingă paroxismul. Reva aprobă dintr-o suflare.

Apoi, evitând cu grijă orice apropiere, se sculă în picioare și traversă încăperea. Ajunse aproape în fața ușii. Când se întoarse brusc.

— Pare-mi-se că între camerele noastre e-o ușa nu?

Demetric se ridica încet de pe sofa și o privi derutat.

— Da. N-are de ce să-ți fie frică. E tot timpul închisă cu cheia.

— Da-mi cheia respectivă.

Pentru numele lui Dumnezeu. Reva, ușa aia stă veșnic închisă... Îți jur că n-o s-o deschid taman eu... Ai cuvântul meu.

— Știu eu ce valoarea are cuvântul tău! Dă-mi-o imediat! se răsti ea în pragul unui nou acces de furie.

Demetric nu mai. Caută să tergiverseze și

băgându-și mâna în buzunar extrase noul obiect al disputei.

— Uite-o, zise. N-ai decât s-o iei. Dar ți-aș rămâne adânc îndatorat dacă ai binevoi să mai rămâi câteva clipe Trebuie neapărat să-ți arăt ceva.

Servindu-i toată aceasta poliloghie în chip de explicație, trecu prin fața ei și parași camera de muzica.

Se întoarse peste un minut, purtând cu grijă în mâini o casetă alungită. Îmbrăcată în velur negru, ia uită-te spuse

O deschise. Iar Reva nu-și putu ascunde surpriza:

— Dumnezeule!

Pe un fond de catifea pan albastru închis scânteia o pătură de diamante: un colier, cercei și o brățară, iar strălucirea și puritatea acestora întreceau orice imaginație.

— Aș dori să le porți la serata pe care o vom organiza pentru contele Torvini. Ți le-arăt ca să ții cont de ele când îți vei alege toaleta. În seara aceea, vreau ca nevasta mea să fie cea mai frumoasă.

Uluită. Reva își clătina capul.

— De unde-s splendorile astea? Sper că nu le-ai...?

— Nu. O repezi el luând-o peste picior, nu te isteriza. Nu le-am cumpărat pentru tine. Sunt ale familiei de la care am cumpărat acest domeniu. Măine, bijuteriile se vor întoarce la bancă și nu vor mai fi scoase până la data recepției.

Fără să mai comenteze. Împinse capacul

casetei care se închise cu un zgomot sec și își consultă ceasul cu aerul preocupat al omului de afaceri care și-a irosit timpul prețios cu tot felul de chestiuni futele...

— Acuma, fii drăguță și scuză-mă. Trebuie să mă întorc la lucru.

Îi revenise tupeul inițial. Își spuse Reva în ciudată. Constatând că din nou avantajul era de partea lui. Iar lupta lor de fapt abia acum începea.

Multă vreme după ce Reva urcă la ea în cameră. Demetric rămase ținut la birou, adâncit în studiul unor dosare ce nu suportau amânare. Când se hotărî în cele din urmă să se ducă și el sus întregul palazzo era cufundat în liniște și obscuritate. Nicoletta se întorsese și ea de vreun sfert de oră și nu se vedea nicio dâră de lumină pe sub uși.

În timp ce se dezbrăca fără un zgomot, își zări silueta în oglinzile dormitorului matrimonial, iar imaginea umerilor să-i purtând urma unghiilor Revei îi aduse din nou în față cu violență crâmpie tulburătoare din întâlnirea lor matinală.

Pentru o clipă crezuse că totul putea fi luat de la capăt... Din nefericire, impresia asta pe cât de puternică fusese la început, tot atât de rapid se ștersese complet.

Gândind astfel, se simți cuprins dintr-odată de un val de mânie. Cum a putut fi atât de prost, încât să-i spună că-i iartă totul, că va uita totul? Cum putuse să cedeze primul? El, care și-n vis respira conform principiilor fundamentale ale oricărei negocieri - căci totu-i schimb pe lumea

asta - taman un tip versat ca el își dăduse atuurile pe față de la prima tranzacție.

Cu un gest furibund. Își aruncă hainele pe jos, lângă pat. Pierduse o bătaie, dar războiul nu era pierdut...

A doua zi. De dimineață, Reva ieși din casă imediat după micul dejun, îndreptându-se spre clădirea ce adăpostea birourile revistei Domani, aflată în plin centru al orașului. Când se prezintă, secretara redactorului-șef păru descumpănită.

— Sunteți sigură că signor Luciani vă așteaptă? o întreabă aceasta, răsfoind cu un aer jenat notesul în care avea însemnate toate întâlnirile stabilite de șeful său.

Reva îi răspunse scurt și aspru:

— Presupun. El însuși m-a contactat în Anglia.

— Înțeleg...

În mod vizibil ezitantă, lucrătoarea apăsă butonul interfonului. De cum o anunță pe Reva. O tăcere stânjenitoare se înstăpâni la celălalt capăt al firului. Când Luciani se hotărî în fine să glăsuiască. Timbrul înfundat și tremurat al vocii sale trăda o neplăcere profundă.

Adolfo Luciani era un ins de vârstă medie, cu ochi mici și rotunzi, și cu o față ștearsă, complet lipsită de personalitate. Îmbrăcat într-un costum gri mult prea larg. Sari în întâmpinarea Revei cu un surâs mieros ce nu reuși deloc s-o păcălească.

— *Signora Corelli.*

— *Signorina* Borden, îl corectă ea cu brutalitate.

Luciani își plecă ochii.

— Nu... nu l-ați întâlnit pe soțul dumneavoastră după ce-ați sosit?

— Soțul meu n-are a face cu contractul nostru, signor Luciani. Sunt fotograf și m-ați angajat. Am asupra mea corespondența doveditoare.

— Bineînțeles...

Sărmanul individ părea că dăduse de ceasul morții. Revei începu să i se facă milă de mutra lui chinuită.

— Ascultați, spuse, l-am văzut pe soțul meu și sunt la curent cu tot ce-ați plănuț. O asemenea conspirație...

— Scuzați-mă. Signora, dar conspirație nu-i cuvântul potrivit.

— Ba-i cel mai adecvat cu putință! E de-a dreptul obscen să amestecați o publicație cu pretenții de respectabilitate în asemenea aranjamente imunde.

— Vă rog să nu vă supărați pe mine... sau măcar să încercați să nu mă condamnați prea aspru... Știu că-i o situație neplăcută...

— Pe care ați putea-o remedia urgent ținându-vă de litera contractului pe care dumneavoastră înșivă. Mi l-ați oferit.

— Îmi pare rău, signorina. Dar mi-e peste poate... i... i-am promis soțului...

— Așa de frică vă e de el? întrebă cu răceală.

— Tuturor le e frică de Demetric Corelli, *signorina*.

De această dată. Reva nu-și mai putu controla furia.

— În locul dumitale, mi-aș da drumul la gură. Stimabile. Mai devreme sau mai târziu tot voi afla

de ce te încapățânezi să nu recunoști adevărul!
Așa că, vorbește cât mai ai timp!

Păi...

Luciani se fâstâci într-un fel caraghios și își dădu cu exasperare peste cap ochisorii lui ieșiți din orbite.

— Nu știu cum să vă spun *signorina*; am și eu ca tot omul. Micile mele slăbiciuni. Îmi place jo... jocul... și nevastă-mea... nevastă-mea sărăcuța, n-are habar de patima mea nenorocită.

— Vrei să spui că Demetric Corelli te amenință c-o să te dea în vileag?

— Nu. Doamne ferește. Mi-a plătit datoriile, și mi-a zis că dacă o să mă comport „prietenește” cu el, o să scap definitiv de ele.

— Dar dacă te-arăți năzuos, te găsește el și-n gaură de șarpe și te execută... cu plățile, nu?

Dărâmat, bărbatul abia mai apucă să aprobe din cap. Îngrețoșată la culme, Reva ridică din umeri cu dispreț și se îndreptă spre ușă.

— Nu mai trebuie să-mi spui nimic, îi aruncă ea. Înainte de a părăsi încăperea.

Îndepărtându-se cu un pas grăbit sub privirea curioasă a secretarei, tânăra femeie se lupta să-și stăpânească revolta devastatoare față de această jalnică impostură generalizată cu care era confruntată de două zile-ncoace. Dintotdeauna știuse că Demetric e un tip puternic, temut în lumea afacerilor, dar abia acum era silită să simtă pe propria-i piele ce înseamnă de fapt forța lui: o pasiune criminală, nimicitoare.

Demetric o sfida și socotea că va reuși s-o distrugă la fel cum își distrusese atâția alți

dușmani. Doar că în această situație, își subestima adversarul.

— Nu ți-ai găsit încă nașul, șuieră ea printre dinți, plină de ură. Ai reușit să mă trambalezi până aici, da o să plătești tu cu vârf și-ndesat isprava asta: o să am eu grijă, clipă de clipă, să-ți fac zilele fripte și n-o să mai ai parte de liniște – jur în fața Domnului – decât atunci când te voi face una cu pământul!

CAPITOLUL 4

Pe când ieșea precipitată din redacția revistei Domani, ca dintr-un loc blestemat, Reva auzi că o strigă cineva. Surprinsă, stătu locului și aruncă o privire împrejur. Prin furnicarul de oameni care se agitau în holul clădiri, văzu un tip slăbuț și cu pieptul dezvelit, făcându-i semne disperate în timp ce alerga spre ea.

— Bună...

Își duse o mână la gât, încercând să-și redobândească suflarea înainte de a se prezenta.

— Mă cheamă... Benno Andrese.

— Bună ziua.

— Sunt ziarist, domnișoară Borden, și apreciez enorm munca pe care o faceți.

Se exprimase într-o engleză convenabilă. Intrigată de apariția inopinată a acestui necunoscut. Reva se uită la el cu atenție.

— Da, mulțumesc... Vă pot fi de folos cu ceva?

— Întotdeauna mi-am visat să lucrez cu dumneavoastră, răspunse el cu vioiciune. Dar... bănuiesc că Domani deține exclusivitatea

prestațiilor dumneavoastră?

— Nu. Nici vorbă.

După penibila decepție prin care tocmai trecuse. Reva simți furnicăturile speranței renăscute.

— De ce mă întrebați asta? Doriți să-mi propuneți un reportaj?

— Aveți timp să stăm de vorbă la un pahar?

— Sigur că da.

Bărbatul preluă rapid conducerea și o invită pe Reva într-un băruleț cochet, nu departe de clădirea revistei. De cum intrară. Comandă două Martini. În timp ce plătea consumația, ea îl observă plină de curiozitate. Aproape de cincizeci de ani, părea să facă parte din categoria acelor jurnaliști care fuseseră pe baricade în 68, iar acum își mențineau măcar prezența contestatară dacă nu și convingerile radicale, ricană Reva constatând cu câtă neglijență studiată îi plăcea acestui *signor* Andrese să se îmbrace. Chiar acum. Cu o vervă inimitabilă îi povestea ceva amuzant chelnerului, iar ea nu-și putu ascunde un zâmbet când îl văzu ce bacșiș enorm îi lasă în cele din urmă. Văzându-i expresia, Benno izbucni în râs la rândul său.

— Am o mâna spartă, ceva de groază, spuse în chip de scuză. Nu mă pot împiedica să arunc cu bani în dreapta și-n stânga, de cum am câștigat ceva. De-asta și bântuiam pe la *Domani*. Aștia plătesc cel mai bine. Partea proastă e că lui Alfredo i-e frică și de propria lui umbră.

Reva aprobă râzând.

— Și eu tocmai mi-am dat seama de același

lucru. Venisem la Milano ca să lucrez cu el, dar... o chestie de ultimă oră l-a făcut să-și schimbe părerea.

Gânditor, Benno se lăsă pe spătarul scaunului.

— Știți ceva. Am fost de-a dreptul invidios pentru extraordinarul reportaj despre Michael Denton. A fost într-adevăr o treabă de mare clasă.

— Să nu exagerăm.

— Nu-i adevărat. Într-o asemenea situație, modestia trebuie lăsată la o parte, având în vedere că datorită acestei anchete ați ajuns celebră. O singură problemă mă râcâie...

Cu un licăr de ironie în adâncul ochilor să-i deschiși la culoare, jurnalistul își frecă bărbia nerasă de vreo două zile.

— Ce anume? îl încurajă ea.

— Mă așteptam să fi aprofundat toată afacerea, în sfârșit, să mergeți mai departe.

Cu un gest delicat, tânăra sorbi din Martini, apoi puse ușor paharul pe măsuta îngustă.

— Am avut acces din păcate doar la câteva dosare... Problema a fost că la un moment dat informatorul m-a lăsat baltă fără nicio altă explicație.

— Ești sigură că n-a fost vorba de altceva?

— Cum adică?

— Ei bine. Poate...

— Poate ce anume? întrebă Reva cu un ton agasat.

— Ați trecut de cealaltă parte?

— Cealaltă parte?

— Da, de partea banului atotputernic și a favoritismului. De partea lui Demetric Corelli.

Tânăra deschise gura ca să protesteze, dar Benno i-o luă înainte.

— Nu-i niciun motiv de supărare! Oricine-ar pricepe care-s dificultățile meseriei de jurnalist pentru o doamnă Corelli!

Atinsă în punctul cel mai sensibil, Reva înfruntă cu siguranță de sine privirea acuzatoare a interlocutorului său.

— Permiteți-mi să vă pun o întrebare, signor Andrese.

— Vă rog.

— Ați văzut vreodată numele de Corelli sub un articol de al meu?

— Nu. Dar faptele-s fapte. Sunteți signora Corelli și toată lumea știe asta.

— Aș vrea să punem lucrurile la punct, signor Andrese. Când îmi fac munca de jurnalist, nu mai sunt signora Corelli. Viața mea personală este cu totul altceva.

Își dădu paharul la o parte cu un gest smucit.

— Și dacă numele de Reva Borden poate fi asociat cu cel de Corelli, foarte bine. O să renunț la el. Voi alege altă semnătură, ca să dispară orice susceptibilitate. OK?

— Ce anume?

Ea ridică din umeri.

— Știu și eu... Alicia, poate. E celălalt renume al meu. Cel al unei balerine celebre

— Perfect. Alicia și mai cum?

— Alicia, pur și simplu. E preferabil să întreții misterul, ce ziceți?

— Da... dar... cum veți fi plătită?

— Ei bine. Prin dumneavoastră. Dacă ne vom

hotărî să lucrăm împreună, ați putea deveni agentul meu.

— Da... desigur... doar vreau să vă previn că nu veți căpăta mare lucru, în principal, lucrez pentru Time & Tide. E un mic magazin de actualități specializat în afacerile de corupție.

Tirajul nu-i grozav și plata e tare slăbuță. Singurul merit în schimb e că spune adevărul. Ascultați...

Aplecându-se peste măsuță. Benno coborî vocea:

— Ați fi dispusă să acceptați o misiune dificilă pe care alți trei fotografi au refuzat-o până acum?

— Hmm, depinde în ce constă.

Jurnalistul îi dădu atunci numele unei fabrici de băuturi foarte cunoscute, ale cărei clădiri se aflau la periferia milaneză.

— Tipii folosesc un procedeu de fabricație cu desăvârșire interzis prin lege și vreau ca toată lumea să afle.

— Dar dumneavoastră cum ați aflat?

— Am o „cârțiță” acolo... Dacă sunteți de acord, o să ne bage în fabrică pe ascuns.

Reva se simți cuprinsă de febră.

— Ce mai așteptăm?

— Ei, lăsați-mi măcar timpul să-mi anunț omul.

Amuzat de entuziasmul manifestat de tână femeie. Benno se ridică de la masă și se îndreptă spre bar. În timp ce vorbea la telefon, Reva încercă să-și stăpânească bucuria copleșitoare. În ciuda piedicilor ce i le pusese Demetric. Reușise să-și găsească de lucru. Astfel, va putea să-i restituie banii pe care i-i dăduse și se va simți

ușurată. Va fi liberă să facă ce vrea.

După câteva minute de conversație animată, ziaristul se întoarce la masă.

— E-n regulă, ne așteaptă.

Peste o jumătate de oră, un bărbat îi ajută să pătrundă în incinta fabricii printr-o intrare dosnică... Părea groaznic de nervos și, în timp ce le dădea niște halate albe pe care să le îmbrace, arunca neîncetat priviri speriate în jur.

— Vă implor, grăbiți-vă...

De cum fură echipați, bărbatul îi călăuzi până la intrarea într-o hală de fabricație. Sinistru de mare sub lumina orbitoare a tuburilor fluorescente, aceasta părea pustie.

— Terminați repede! îi zori el. Peste cinci minute intră schimbul!

O duhoare insuportabilă le umplu nărilor. Stăpânindu-și greața, Reva fotografie linia de fabricație în timp ce, Benno își înregistrează observațiile cu voce joasă pe reportofon. Deodată, răsună înfricoșător urletul infernal de strident al unei sirene.

— Repede! zbieră omul lui Benno cu fața desfigurată de spaimă. Vin muncitorii!

Fulgerător, țâșniră spre ieșire și se regăsiră afară, trăgând cu putere aer proaspăt în piept. Chiar în aceeași clipă, o voce furioasă se înalță spre ei:

— Hei! Voi! Ce căutați aici?

În timp ce însoțitorul lor se ascunde după o ușă. Benno o prinse pe Reva de mână.

— S-o ștergem. Îi murmură trăgând-o în curte.

— Doamne, uite c-au închis poarta.

În timp ce în spatele lor strigătele se intensificau. El arăta gardul.

— Poți să-l sări?

— Îhî.

— Atunci, haide!

În momentul când o luară la fugă, o uşă se deschise în spatele lor şi patru câini fioroşi ţâşniră lătrându-i. Mânaţi de frică. Benno şi Reva goniră şi mai tare. Săreau gardul când câinii îi ajunseră. Tânăra abia reuşi să se prindă de mâna tovarăşului său. Care ca prin minune o ajută să salte pe partea cealaltă.

Când căzu pe pământul plin de pietriş, lătrăturile dulăilor sporiră în ferocitate. Urmându-l pe Benno. Reva începu să fugă cât o ţineau picioarele. După o cursă de vreo cinci sute de metri, se opriră la marginea unei pădurici, trăgându-şi sufletul.

Cu respiraţia tăiată, femeia închise ochii şi se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului unui copac. Trăsese o spaimă bună. Din categoria celor care nu rareori avusese parte în viaţă, dar era fericită, în răstimpul câtorva clipe, regăsisese senzaţiile extreme care-i dădeau sens existenţei.

— Trebuie să mă întorc acasă ca să mă apuc de articol, zise Benno. Ne întâlnim mâine la bar. Crezi ca fotografiile vor fi gata?

Reva îşi îndreptă spatele.

— D... da. Nicio grijă.

După nefericita ei descindere la Milano, această misiune neaşteptată şi palpitantă o umpluse de pofta de viaţă. După ce se despărţiră, se grăbi să ajungă la maşina ei pe care o parcase

din prudență într-un loc cât mai depărtat de fabrică. Apoi. Pe drumul de întoarcere se opri la un magazin de articole foto.

Din cauza agitației extreme pierduse noțiunea timpului și fu uluita văzând că se făcuse deja ora trei când ajunse la palatul Corsevo. Cufundată în toropeala după-amiezii, bătrâna reședință părea complet părăsită. Fără să piardă timp. Reva profită de această liniște ideală și începu să caute o încăpere pe care ar fi putut-o transforma în laborator.

Terminase de inspectat etajul doi. Când dădu exact peste ceea ce dorea: o cămăruță ce fusese cândva amenajata ca baie. Iar acum părea de multă vreme nefolosită. Încântată de această descoperire, se grăbi să închidă obloanele și Obținând întinericul necesar, putu să se apuce de treabă.

Din nou, pentru împătimita fotografie timpul își opri curgerea. Cu ochii măriți și mâinile alergând îndemânatice ca-ntr-un ritual magic, Reva dezvoltă pelicula, mări clișeele cele mai șocante. După cum îi promisese lui Benno. Toate erau reușite. Le studie cu un ochi critic, din toate unghiurile și fu inundată de o satisfacție profundă. Deodată, un zgomot de uși trântite și de pași grăbiți o făcu să ciulească urechile. Alertată de vacarm, deschise ușa cămăruței și zări o tânără slujnică precipitându-se pe culoar.

— Ce...?

Reva nu apucă să-și încheie întrebarea. De cum o văzu la rândul său. Servitoarea zbieră ceva într-un dialect ciudat care numai a italiană nu

aducea și dispăru luând-o la goană ca o apucată.

— *Signora*-i aci! I-aici pe coridor!

Rămasă nemișcată, cu capul ițindu-i-se de după ușă. Reva se uită stupefiată după ființa negricioasă și pirpirie ce se depărta dând din mâini, crezând-o pradă unui acces subit de demență. Abia atunci realizează că de fapt ar putea fi un motiv pentru toată agitația asta nebunească ce domnea în casă... Se înnoptase, se făcuse târziu... Foarte târziu. Bine. Dar se luase cu treaba și pierduse șirul timpului! Pentru asta să se facă un asemenea scandal? Asta să fie maniera de a se îngriji pentru soarta unui locatar al palatului Corsevo? Nenumăratele întrebări ce o frământau fură scurt retezate de apariția siluetei înalte a lui Demetric la capătul coridorului.

Era alb la față ca varul.

— Unde-ai fost până acuma? întrebă el cu o voce lipsită de intonație. Toată lumea te caută-n draci.

— Tocmai am dezvoltat un film.

— Îți...

El se înecă de enervare.

— Îți dai seama ce îngrijorare ai produs? Lumea te-a căutat prin pivnițe, prin pod, peste tot! Chiar nu-ți pasă absolut deloc de cei din jurul tău?

— Demetric... îmi pare rău de toată harababura pe care am provocat-o. Pe cuvântul meu.

— Cel mai simplu lucru e să spui că-ți pare rău. De altfel, e o chestie pe care mi-ai servit-o întotdeauna ca să mă faci, chipurile să pricep că pentru tine meseria-i pe primul plan.

Se răsuci pe călcâie și o lăsă pe Reva descumpănită.

Aceasta, după o clipă se dezmetici și porni după el cu un pas rapid, ca să-l prindă din urmă. Când ajunse în apropierea lui. El se întoarse brusc, privind-o drept în față.

— De ce developai un film?

Reva se îmbătoșă pe dată.

— Pentru că mi-am găsit un serviciu!

— Chiar așa? Duduia trudește din greu? Atinsă în punctul cel mai sensibil de vorbele lui

Disprețuitoare, ea îl privi în ochi fără să clipească. Când era pe punctul de a-i spune ceva pe măsura impertinenței lui, Demetric îi întoarse spatele fulgerător și dispăru pe casa scărilor.

— Unde pleci acum?

— La mine-n birou. M-am săturat să-mi răcesc gura de pomană! îi strigă el în timp ce cobora.

* * *

Puternice descărcări electrice sfâșiau cerul și primii stropi grei ai furtunii ce dezlănțuia începură să izbească parbrizul, dar lui Demetric puțin îi păsa. Conducea mașina cu o viteză extraordinară, încercând să se defuleze astfel, deși era conștient că toată goana asta e ridicol de absurdă. Mai bine s-ar fi urcat într-o mașină de curse ca să scape de toți dracii pe care-i avea.

Disparația pe neașteptate a soției sale îl plonjase într-un infern comparabil cu cel trăit acum un an, când ea plecase pentru totdeauna în Anglia, fără să-i lase măcar o vorbă.

Incapabil să mai raționeze, se lăsase invadat de o groaznică presimțire: Reva luase avionul

înapoi la Londra!

Cuprins de delir, se apucase să scotocească peste tot după un mesaj, un semn ce i-ar fi confirmat temerile. Negăsind nimic, angoasa lui ajunsese la paroxism.

Apoi Reva apăruse cu o mutră de înger, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat... și aerul ei inconștient l-a scos din sărite. Extraordinara ei inconștiență, desigur, dar mai ales faptul că se dăduse el însuși de gol. Făcându-se de râs în fața ei cu spaimile lui bazonaște.

Când își lăsa mașina în parkingul pustiu, Demetric era într-o stare vecină cu nebunia. Luă ascensorul care ducea direct în biroul său și fără să aprindă lumina se îndreptă spre strălucitorul perete de sticlă și rămase cu figura răvășită de durere în fața acestuia. Azi-noapte din același loc privea orașul și își savura triumful. O prinsese-n plasă pe Reva și era convins că aducând-o la Milano ea va intra din nou sub controlul lui atotputernic.

Iată că acum își dădea seama de naivitatea planurilor sale atât de minuțios puse la punct. Reva era neschimbată, la fel de năvălășă ca și atunci când o cunoscuse. Era o femeie liberă în continuare, avea aceeași neînduplecată voință de neatârnaire și nimeni, niciodată n-o va putea supune.

Înfuriat la culme, Demetric străbătu ca un vârtej încăperea și se trânti pe fotoliul de la biroul. La New York era ora patru **p.m.** Și n-avea decât să se apuce de lucru. Munca e doar cea mai indicată terapie în suferințele psihice. Din păcate, toate

eforturile lui fură zadarnice, iar el, epuizat de inutilul consum nervos fu silit să renunțe la acest leac-minune.

În ciuda oricăror interdicții, mintea fi zbura la trecutul lor pătimăș, la nebuniile lor din apartamentul de lângă birou, pe al cărui pat îngust se tăvăliseră frenetic, cunoscând o fericire fără margini. Imagini tulburătoare ale divinelor momente de dragoste de altă dată îi defilară în fața ochilor cu o concretețe diabolică.

Demetric încerca să se scuture de fantomele trecutului, dar nu reuși. Cu ranchiună, evocă primul ei refuz încăpățânat după ce se căsătoriseră. El avea de efectuat o deplasare absolut urgentă la New York și făcuse totul ca s-o convingă să-l însoțească. Dar ea, încăpățânată, i se împotrivise cu îndârjire, servindu-i cu infatuare că e prinsă până peste cap cu reportajul pentru care tocmai semnase un contract.

Lăsându-și capul pe spătarul fotoliului. Demetric închise ochii. Imaginile ultimei dimineți pe care o petrecuseră împreună înaintea plecării sale la New York îl asaltară cu violență. În loc să-și ia rămas bun ca două persoane adulte, responsabile de actele lor. Se certaseră ca niște mahalagii.

Peste trei ore. Reva îl suna chiar din holul acestei clădiri de la telefonul public...

— Secretara ta e pe-acolo?

— Nu înțeleg ce...

— Te întreb dacă secretara e acolo. Asigură-te că n-o să mă vadă.

Vocea ei din rărunchi spunea totul.

Cu toate acestea. Demetric nu-și putu ascunde mirarea când ea pătrunse în birou și începu să se dezbrace sub ochii lui scoși din orbite.

— Reva!

Scindat între reținere și încântare, se sculase în picioare, venindu-i în întâmpinare.

— Ce-or să creadă...

Dar ea îi astupase gura într-un sărut devorator și, într-o clipită el fu gata dezbrăcat la rîndul său... Urgența dorinței fu atât de mare încât o posedase sălbatic, tăvălindu-se pe mochetă. Cuvintele ei încă îi mai răsunau distinct în urechi:

— Sper ca asta să mă ajute să-ți suport absența, îi murmură ea doborâtă de plăcere, lipită de el.

— Haide totuși cu mine.

Privindu-l țintă cu ochii ei incredibil de albaștri, își scuturase capul în semn de refuz și în ciuda tuturor rugăminților lui. Se încrâncenase în hotărârea ei inițială. Și, ca și cum ar fi vrut să-i dovedească cât de mult îl iubea. Îl trăsese de mîna în camera de alături, spre patul tuturor împăcărilor. Acolo buzele ei îndrăznețe îl acoperiră cu sărutări voluptuoase, tot mai precise, insuportabil de plăcute, iar în cele din urmă își arcuise trupul gol peste el într-un frenetic du-te-vino ce culminase cu o uluitoare explozie de artificii, care-i lăsase aproape agonizând de plăcere.

Așa îi luase mințile Reva. Îi era soție, dar se comporta precum o amantă, oferindu-i-se ațățător la locul de muncă. În miezul zilei ca apoi să se

ducă la treburile ei.

Prins în vârtejul pătimăș al simțurilor, Demetric n-avusese cum să vadă că erau pe drumul pierzaniei... Crezuse că odată cu trecerea timpului, Reva o să devină mai înțeleaptă, mai docilă. Abia în ziua de azi se întreba cum putuse oare să se dovedească atât de naiv. Îi era foarte greu, dar trebuia să recunoască: se dovedise de-a binelea un idiot.

Suspînând din greu, se răsuci cu fotoliul și se uită la ceas. Trecuse de miezul nopții. Oare ce făcea ea acum? Brusc o presimțire începu să-l târcolească. Înghețându-i șira spinării. Doamne, de ce-a plecat de acasă ca un tâmpit! Dacă ea s-a hotărât să plece? N-o s-o mai vadă niciodată! Pierzându-și controlul, mâna i se agăță mașinal de receptorul telefonului. Trebuia s-o sune pe Nicoletta! Soră-sa i-ar fi spus imediat dacă s-a întâmplat ceva, era sigur.

Cu febrilitate, Demetric formă numărul de acasă. Dar răzgândindu-se brusc închise telefonul... Și dacă Reva ar fi să afle în ce hal e de obsedat de ea? l-ar râde zeflemitor în nas. Ar fi o nouă victorie pentru ea, o nouă și cumplită umilință pentru el.

Fulgerător luă o hotărâre. Se ridică rapid din fotoliu. Își luă sacoul și ieși din birou. Peste un minut, jaguarul sau vira în trombă, părăsind parking-ul.

Era aproape unu noaptea când Demetric ajunsese în fața casei. Ploaia încetase și pe cerul măturat de vânt. Goneau vălătuci de nori albi. Scăldat de razele palide ale lunii, palatul Corsevo

se înălța falnic și misterios.

Cu inima bătându-i puternic, Demetric urcă în viteză scările ce duceau la etajul întâi. Acolo, se opri în fața ușii de la camera soției sale, și, după un moment de ezitare. Încercă clanță suflată cu aur. Ușa nu se deschise. Asta nu-i spunea nimic bun. Reva era suficient de isteată ca s-o fi închis la plecare, cu scopul de a mai câștiga ceva timp. Pe el nu-l păcălea absolut nimeni!!

Încercă să se potolească. Prea o luase razna în seara asta. Se simți cuprins de o spaimă isterică, irațională.

Ros de tot felul de bănuieli. Demetric se duse la el în cameră. După un duș rapid, se înfășură într-un halat de prosop și se lungi peste patul nedesfăcut. Era destul de târziu, dar știa că nu va reuși să adoarmă. Întâmplările de peste zi îl dărmaseră.

Sprijinindu-și capul pe pernă, Demetric aprinse un Marlboro light și rămase cu privirea ațintită la rotocoalele de fum albăstrui ce se înălțau spre tavan. Reva se afla într-adevăr în camera alăturată? Sau fugise ca anul trecut, lăsându-l singur, măcinat de disperare? Nesiguranța îl tortura și în curând nu-și mai putu desprinde ochii de la ușa dintre camerele lor.

Măcar dacă nu l-ar fi obligat să-i dea cheia! Cu un oftat. Încercă să se relaxeze dar. Dintr-odată. Strivi nervos țigara în masiva scrumieră de cristal de Boemia de pe noptieră.

Trebuia să afle neapărat.

Fără să se mai gândească la posibilele urmări ale acțiunii ce și-o propusese, se sculă în picioare

și ieși pe balcon. Cu o claritate orbitoare, văzu perdelele de la ușa balconului Revei, fluturând ușor în adierea răcoroasă a nopții.

Distanța dintre balcoane era mică. În jur de un metru cu o suplețe de panteră. Demetric sări și cu o mână tremurătoare. Împinse ușor ușa acestuia, lăsată întredeschisă, strecurându-se în încăpere în vârful picioarelor.

Totul era scufundat în întuneric. Doar zona dinspre pat se distingea într-o vagă penumbră. Dar din locul în care se afla, îi era aproape imposibil să vadă clar dacă patul era desfăcut...

Deodată, auzi o răsuflare liniștită. Ea era. În apropierea lui. Calmat ca prin farmec, scrută întunericul când femeia se întoarce în somn cu fața spre el. Sub lumina argintie a lunii.

Văzând-o, Demetric înțepeni. Lungită pe spate, cu buclele ei aurii răsfirate pe pernele dantelate, Reva era complet goală. Doar trandafiriul sânilor pigmenta splendida ei carnație albă ca laptele. Cât putea fi de frumoasă, de atrăgătoare în abandonul somnului!

Ca în transa înainta spre ea, mâncând-o cu privirea. De când se întorsese la Milano. Reva se ascunsese după o mască de răceală, dar trupul cel avea sub ochi îi aminti nopțile lor arzătoare, vorbele lor pătimase de odinioară.

Ca să-și potolească fierbințeala, Demetric stătu locului, strângând din pumni. Dacă i s-ar fi permis să rămână așa pentru totdeauna la căpătâiul ei, doar s-o privească și să-și poată închipui că e a lui în continuare... Deodată. Reva se mișcă prin somn și mâna ei subțire îl atinse

ușor.

La acest contact delicat, emoția lui se transformă în panică. Ce s-ar fi întâmplat dacă se trezea și îl găsea lângă ea. În camera în care-i interzisese să calce? Cu o infinită precauție, încerca să-i dea mâna la o parte, dar Reva îl atrase prin somn spre ea și îl obligă să-și pună mâna peste sânii ei voluptuoși care-i palpitau în vârtoarea visului.

În acea clipă. Demetric crezu c-o să-și dea suflarea în zilele când pasiunea lor era liberă de orice opreliști și țâșnea nestânjenită ca vinul proaspăt de vară, Reva făcea deseori acest gest care în limbajul secret al complicității lor senzuale reprezenta mesajul mut al dorinței sale neostoite. Această perioadă fericită îi păruse atât de îndepărtată, ireală în acest lung an de singurătate. Iar în clipa de față, uluitor, Reva redevenea ea însăși. Și această Reva îl dorea.

Să-i simtă sânul în căușul palmei însemna pentru el cea mai tulburătoare confirmare a iubirii lor nepieritoare. Fascinat, se prosternă în fața rotunjimii perfecte a sânilor ei, zvâcnind într-o chemare mută. Demetric închise ochii. Dacă și-ar fi aplecat numai puțin capul, și-ar fi putut lipi obrazul înfierbântat de pieptul ăsta răcoros, i-ar fi putut asculta bătăile înfundate ale inimii. De nenumărate ori făcuse asta! De nenumărate ori se bucurase nebunește la simplul gând că acest trup superb îi aparține pe vecie, după cum i-e voia! Cât îi era de ușor pe-atunci să alunece în ea. S-o ducă sus. Până la stele...

„Dă-mi cuvântul că n-o să mai pui vreodată

mâna pe mine, că n-o să pătrunzi în camera mea. Și dacă se va întâmpla să-ți calci jurământul, tot acordul nostru s-a dus pe apa sâmbetei. Fără preaviz!”

Cam așa îi vorbise în dimineța aia de pomină. Amintirea reacțiilor ei năprasnice, îl făcu să se înfioare de spaimă. Dumnezeuule, în ce situație riscantă putea fi! Era un descreierat! O dorea dureros, din toată firea. Dar...

Își retrase mâna. Apoi, cum Reva se foi, pârând că vrea să-l rețină, el începu să-i vorbească în șoptă, cu o voce sugrumată de emoție:

— Totu-i bine... nu-i decât un vis... Reva... un vis.

Nu-și dădu seama dacă fusese sub efectul vorbelor sau numai al vocii sale, dar femeia se relaxă pe dată. Atunci, cu un efort colosal, Demetric se dezlipi de lângă patul ei și dispăru tiptil pe balcon.

Reva se trezi sub mângâierea soarelui. De cum făcu ochi, încercă o minunată senzație de bine și-și dezmoști oasele cu nespusa plăcere. Oare ce era cu ea? Nu-și putea explica de unde-i venea voioșia asta matinală, care putea fi motivul unei asemenea dispoziții de zile mari? Cu un gest smucit, luă oglinjoara de pe noptieră și-și analizează fața perfect întinsă, proaspătă și strălucitoare sub razele soarelui de iunie care umpleau încăperea într-o lumină sărbătorească.

— De ce-oi fi având expresia asta de mătă pofticioasă care tocmai a lins pe furiș tot blidul de smântână? se întrebă în șoptă.

Aceste vorbe nedumerite treziră în ea ecoul unei amintiri îndepărtate și nedeslușite. Când... unde... cine? Găsi răspunsul într-o sarabandă de imagini senzuale pe care le crezuse uitate pentru totdeauna.

„Parc-ai fi o pisică de Angora care toarce mulțumită după cea lins pe furiș toată smântână”. Erau cuvintele lui Demetric, pe care acesta i le șoptise tandru și glumeț când s-a trezit între brațele lui după prima lor noapte de amor nebun.

De ce-și amintea asemenea lucruri acum?

Revăzu figura lui de aseară amenințătoare, schimonosită de ură și dispreț, când și-a permis să-i întoarcă spatele ca un mitocan. Dar, peste toate astea, se suprapuse în mod ciudat un alt chip al lui ieșit din negura timpului – transfigurat de iubire, etern devotat – și îi sunară în urechi șoaptele lui gingașe, liniștitoare, de parcă în clipa aceea ar fi fost lângă ea, în cameră. Profund tulburată, femeia încercă să-și vină în fire. Care să fie cauza acestei prezențe înfiorător de concrete? Doar nu-l mai văzuse deloc pe Demetric după ce o lăsase cu buza umflată pe coridor... Și parcă totuși...

Dând la o parte așternuturile de mătase cu un gest grăbit, sări din pat și cu un pas vioi, se îndreptă spre baie. Dintr-odată, realizează că se petrecuse ceva în ființa ei. Ceva irațional, incredibil. Era complet absurd – ca și cum ar fi fost sub efectul unei băuturi magice – dar, brusc înțelese că n-avea decât o unică dorință arzătoare: să-l vadă din nou, cât mai repede pe Demetric.

Cu inima ușoară, coborî la parter și pătrunse

în imensa sufragerie unde se servea micul dejun.

De cum închise ușa după ea. Strigă voios:

— Demetric, te-am...

Se opri descumpănită. Demetric nu era acolo. Doar Nicoletta stătea singură la masa imensă, fastuos garnisita. Copila înalță spre ea o privire neliniștită:

— Astăzi a plecat cu noaptea-n cap. Zise punând cana de argint englezesc pe farfurioară. Ți-a lăsat ceva scris.

Cu degetul îi indică Revei un plic. Pe care aceasta îl desfăcu nerăbdătoare. Cu un scris nervos și neglijent. Îi lăsase un mesaj sec:

„Sunt obligat să rămân la serviciu câteva zile. Nu mă întorc înainte de data fixată pentru recepție. Dacă ai nevoie de ceva, ia legătura cu secretarul meu”.

CAPITOLUL 5

Dintotdeauna, Reva se simțise profund legată de Milano. Era orașul cel mai fascinant pe care-l văzuse vreodată. Majoritatea oamenilor nu mai prididea să ridice-n slăvi frumusețea unică a Romei, dar firea energică a tinerei femei fusese cucerită din prima clipă de atmosfera specială, propice creativității, ce domnea în animata metropolă nordică, veritabila inimă a avangardei italiene.

În acest spațiu privilegiat înfloriseră cele mai renumite nume ale industriei și afacerilor, ale presei și editurilor, ale artei și modei.

Serata dată de Demetric în cinstea, contelui

Torvini promitea să devină unul din capetele de afiş ale sezonului monden. La Milano, toată lumea bună nu mai vorbea decât despre asta. Pe lista invitaţilor se înghesuiau zeci şi zeci de nume de VIP un locale, scoţându-se totodată pe participarea câtorva personalităţi ale guvernului în exerciţiu. Marile case de modă milaneze şi romane erau într-o fierbere de nedescris. Rotunjindu-şi ameţitor cifrele de afaceri.

În cursul dimineţii. Nicoletta o reţinu pe Reva. Surâzându-i misterios.

— Hai cu mine, îi spuse trăgând-o de mână spre cocheta ei maşinuţă roşie. Te duc în oraş.

— Dar de ce?

— O să vezi.

Un soare vesel scălda câmpiile şi, în ciuda indispoziţiei provocate de mesajul lui Demetric. Reva se lăsă câştigată de entuziasmul tineresc al cumnatei sale. Sporovăind întreg drumul, ajunseră la Milano fără să-şi dea seama. Se apropia ora prânzului şi, pe bătrânele străzi pietruite din centru, între via della Spiga şi via Monte Napoleone care delimitau cartierul modei de lux, circulaţia era deosebit de intensă. După un drum întortocheat, Nicoletta opri în faţa unei clădiri foarte vechi, splendid restaurată, intrigată, Reva cercetă faţada de o rară eleganţă, descoperind la dreapta uşii o placă de aramă strălucitoare pe care stătea înscris numele de „Primo Bombonello”.

Curioasă, coborî din maşină.

— Cine-i? o întreabă pe Nicoletta în timp ce aceasta se îndrepta spre ea.

— Un geniu, draga mea. Primo zice că n-am înălțimea ideala ca să-i port creațiile, dar sunt convinsă ca pe tine o să te adore.

Tânăra fata nu se înșelase. Într-adevăr, privirea incisivă a tânărului și durduliului croitor de lux o cântări imediat pe Reva la justa ei valoare.

— V-ați hotărât asupra bijuteriilor pe care o să vi le puneți? întrebă el afectat, rotunjindu-și gura mică și unduind din șolduri împrejurul ei.

— Da... diamante.

— Bene.

Cu brațele încrucișate, o mai măsura o vreme cu privirea și apoi cuprins de-o inspirație furtunoasă făcu câteva schițe pe care Reva le găsi uimitor de fermecătoare. Modelul unei rochii sublime se născuse din creionul magic al junelui creator de vestimentație. Desenul era atât de sugestiv încât Revei i se păru că-i vede de-a binelea faldurile mătăsoase, că-i aude foșnetul încântător!

— Asta-i! spuse croitorul încântat de sine. Și va fi neagră ca păcatul!

— Neagră?

Reva surâse îndoită.

— Asta să fie culoarea care-mi stă bine?

— Signora, nu mai. Sunteți o copiliță, ci o femeie în toată firea. O femeie care știe ce-i viața, adăugă el pe un ton patetic care-o făcu să zâmbească. Iar decolteul dumneavoastră este magnific! E absolut obligatoriu să-l expuneți.

— Chiar așa?

— Desigur. Carnația dumneavoastră

translucidă trebuie cu orice preț să pună în valoare diamantele!

Neîncrezătoare. Reva obiectă.

— Dar, seara în palatul Corsevo e destul de răcoare, așa că...

— Vai, *signora*, dar am să desenez un bolero pe care-l veți purta la începutul party-ului, dacă o să vă fie rece. Permiteți-mi însă să vă aduc aminte că palatul va fi plin de lume, vor participa doar aproape cinci sute de persoane la acest eveniment!

Deodată, fața lui Primo Bombonello se încruntă asemenea unui bebeluș pe punctul de a izbucni în plâns. Obrajii lui revărsați, bărbia dublă începură să-i tremure ușor, iar gura se schimonosi într-o expresie disperată.

— *Dio mi-o!* gemu el. Vă dați seama? Cinci sute de persoane, înghesuite una-ntr-alta. Ce crimă să se frece, să se șifoneze, să se distrugă atâta rochii minunate!

Peste o clipă însă, angoasa creatorului dispăru, fiind înlocuită de calmul metodic al meseriașului. Sub privirea amuzată a tinerelor lui cliente, o puse pe Reva să se învârtă precum un manechin, în timp ce dădea tot felul de scurte ordine celor două ajutoare ale sale. Cu o siguranță ieșită din comun, o înveșmânta în tot felul de materiale mătăsoase, se îndepărta un pic pentru a aprecia efectul fiecărei țesături, apoi se apropia din nou de ea ca să modifice și cel mai neînsemnat pliu. Când după o jumătate de oră de frenezie, Reva își manifestă dorința de a face o pauză pentru o cafea. Primo bătu delicat din mânuțele

lui agile și trandafirii.

— Șampanie rosé la gheață! strigă el ucenicilor.

Când îi întinse o cupă, ochii lui feminini sclipiră ciudat pe fața sa cu trăsături molatice.

— Săptămâna viitoare facem prima probă și până atunci trebuie să dați jos două kilograme! îi servi el cu un ton înțepat.

— Două kile? se miră Reva, nu fără o urmă de enervare. Ce, nu-s suficient de slabă?

— Da da, dar aveți o talie de sportivă. Or, în concepția mea trebuie să aveți o linie de manechin.

Pe gânduri, femeia se întoarse spre Nicoletta dar aceasta abia se stăpânea să nu izbucnească într-un râs nebun.

În cursul zilelor ce urmau. Reva respectă cu sfințenie prețioasa indicație primită de la Primo Bombonello. De fapt, nu-i fu deloc greu. Oricum, îi cam pierise pofta de viață de când citise laconicul mesaj pe care i-l lăsase Demetric. Era copleșită de o ciudată senzație de gol. În loc să se bucure de absența nesuferitului său soț, se trezi roasă de tot soiul de incertitudini existențiale, de frustrări greu de mărturisit. Ceea ce făcu să-i scadă drastic apetitul.

Când se duse la probă, reușise să slăbească aproape cât îi ceruse dolofanul de Bombonello. Sosită cu zece minute mai devreme, se instalează într-o extraordinar de luxoasă sală de așteptare și apucă la întâmplare o revistă ilustrată.

— Sper ca lectura acestei reviste să nu vă provoace o reacție asemănătoare cu cea a clienței

precedente!

Surprinsa. Reva ridică ochii. Tânăra funcționară așezată la biroul de la recepție o privea zâmbitoare.

— Dar ce-are revista asta?

— E ultimul număr din Time & Tide. Săptămâna asta se iau de o mare fabrică de produse alimentare, al cărei proprietar e chiar soțul clientei noastre. Doamna a citit adineaori articolul și a făcut o criză de isterie. Zicea că toate ziarele mint, că ziariștii sunt niște bandiți – dar părerea mea e că doamna-i mult prea afectată ca să nu fie adevărat, adăugă funcționara, făcându-i simpatic cu ochiul.

Arzând de nerăbdare. Reva răsfoi revista. Articolul se etala pe câteva pagini bune, iar fotografiile făcute de ea erau perfect reproduse.

Cu precizie și claritate, acestea constituiau suprema dovada a vinovăției patronului fabricii. Reva era adâncită în lectura articolului lui Benno. Când o voce ascutită o făcu să înalțe capul nedumerită. Era chiar nevasta sceleratului de patron, care ieșea de la probă gesticulând mitocănește.

Câtă nerușinare! zbiera aceasta, și mai neagră la față din cauza supărării.

Reva se uită uimită după acest personaj oacheș și grotesc, fără vârstă definită, cu trăsături de pasăre răpitoare și cu un neg proeminent pe obraz ce-i sporea în mod respingător aerul îngâmfat.

Nu ajunge că arată ca Baba Cloanța, dar are și un caracter infect, constată Reva cu scârbă și

amărăciune. Nu-și putu desprinde privirea de la făptura asta mărunță și agitată care provoca un asemenea scandal ridicol.

— ... o anume parte a presei ar trebui nimicită, rasă de pe fața pământului, iar animalele astea de ziariști ar trebui împușcate. Bine le-a făcut Ducele că i-a deportat pe toți primitivii ăștia, toate capetele astea înfierbântate care distrug totul, provoacă numai destabilizare. De-un Mussolini avem nevoie, să termine cu golanii care duc țara de râpă! auzi mata, să-l atace pe soțul meu, care-i cineva, un om de bine, un suflet mare care asigură pâinea a mii și mii de muncitori, care...

Cucoana se înecă în propria-i salivă, pe care până adineaori o împrăștiase în toate direcțiile. Bombonello care o însoțea prevenitor, baletând împrejurul ei cu plecăciuni adânci, grațioase, profită de acest nesperat moment de liniște și-și împinse ușurel distinsa clientă spre ușa de la ieșire. Când se întoarse în sala de așteptare, oftă delicat și cu zâmbet zeflemitor apăru pe figura lui de pește.

— Uf! Poate să spună doamna ce-o vrea, dar fotografiile nu lasă nicio urmă de îndoială. Asta este. N-am ce i face!

Tânăra femeie aproba cu o voce neutră „silindu-se să nu arate cât de mult o afectase acest episod neplăcut, întărindu-i încă o dată convingerea că face o muncă de maximă importanță, vitală pentru societate. Nedorind să-i transpară adâncă emoție. Reva se sculă din fotoliu și lansa o privire întrebătoare spre Primo.

— Dar ce se-aude de rochia mea? Ard de

nerăbdare s-o văd!

E chiar gata de probă?

— O, desigur... Pofțiți s-o vedeți, e o adevărată minune!

Umflat în pene. Primo o conduse ceremonios spre saloanele unde se probau costisitoarele creații vestimentare. În ciuda tuturor reținerilor, treptat se simți contaminată de entuziasmul tânărului croitor de lux și, la rândul ei, începu să viseze la această rochie de o frumusețe răpitoare.

* * *

Mai erau patru zile până la recepția anunțată cu mare pompă. Reva se întorcea de la ultima probă și cu un zâmbet încântat și tocmai urca scările fastuoase de la intrarea palatului Corsevo, când ușa se dădu brusc în lături. Francesca stătea în prag privind-o cu o expresie ciudată, nehotărâtă. Biata menajeră părea șocată de-a dreptul. Cine știe ce stricăciune s-o fi produs prin casă, s-o fi spart vreun obiect prețios, de colecție. Își spuse Reva. Încercând să se liniștească. Cunoștea doar mama servitorimii de a exagera lucrurile.

— Ei, care-i necazul?

— *Signora*, vă caută un bărbat la telefon.

Abia acum desluși Reva în ochii înspăimântați ai femeii un puternic reproș. Renunță să-i mai zică ceva și urcă să răspundă la telefonul din camera ei. Pe loc. Recunoscuse vocea simpatică lui Benno.

— Trebuie să te văd neapărat, zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce anume?

— Lasă c-o să vezi la fața locului. Să nu-ți uiți

aparatul de fotografiat și câteva filme. OK?

Îi mai spuse în grabă unde să se întâlnească și trânti telefonul, lăsând-o moartă de curiozitate. Peste zece minute. Reva era la volanul mașinii sale. Îndreptându-se în viteză spre prima intersecție unde o aștepta Benno. Așezat pe capota vechiului său Fiat prăfuit, îi făcu semne largi cu mâinile de cum o zări. Apoi, urcă în mașină și Fiatul demară pârâind din toate încheieturile. Timp de mai bine de o jumătate de oră. Reva merse în urma mașinuței lui caraghioase prin cartierele mărginașe ale orașului. Drumul i se păru insuportabil de lung. Se tot întreba unde o poartă trăsniul ăsta de Benno, când el opri deodată la scara unui bloc murdar cu o fațadă scorojită, mâncată parcă de lepră. Era un imobil de patru etaje cu apartamente închiriate.

— Îți prezint Casa Paradisului, zise el cu o mutră cinică. Din pornire, trebuie să-i recunosc proprietarului o imensă calitate; a fost plin de umor când și-a botezat astfel coșmelia asta, nu crezi?

Stupefiată, tânăra își lăsă privirea să alerge pe zidurile coșcovite, găurite, niște ferestre mici, murdare având geamurile sparte. De pe balconașele minuscule cu feneria ruginită, ce stăteau parcă să se prăbușească, fluturau rufe, trențe pestrițe - semn că în ciuda stării mizerabile, clădirea era locuită.

— Dumnezeuule, murmură ea. Dar așa ceva e incredibil.

— Hm. Așteaptă. Încă n-ai văzut nimic. Pentru moment, te rog să-ți ascunzi aparatul. Nu de alta,

dar peste tot găsești capsomani dispuși să sară la bătaie cum aud de prezența presei. Doar știi vorba aia din bătrâni; „Toate ziarele minte”. Dar. Nu-ți face probleme, totul va merge strună, mi-a garantat omul de legătură pe care-l am aici.

În clipa aceea, un tânăr ieși din bloc și se îndreptă spre ei cu un pas grăbit. Purta un costum de blugi peticit peste tot și niște teniși scâlțiați într-un hal de te mirai că nu-i zburau din picioare. Deloc în apele lui. Le întinse mâna și se recomandă: Rico.

— Haideți repede, le spuse el. Îndreptându-se spre holul de la intrare. Prietenii mei vă așteaptă.

O ușă aproape smulsă din balamale se închise în urma lor și un miros infernal, de excremente, le muta nasul.

E de la canalizare, șopti Benno. Proprietarul are preocupări mult mai înalte, doar n-o să se ocupe de desfundatul haznalelor.

Pe măsură ce urcară scările descoperiră o mizerie neagră; pereții nu mai fuseseră zugrăviți de când fusese dat blocul în folosință. Peste tot se vedeau pete imense de igrasie, urme scârboase de infiltrații pestilențiale.

— Pot să fac câteva fotografii? Sper să nu fac probleme prietenilor dumitale!

— Dimpotrivă. Voi sunteți singurii care ne pot ajuta.

Reva credea că trăiește un vis urât.

— E ceva monstruos! exclamă ea cu indignare. Cum pot chiriașii să accepte așa ceva? De ce nu-l obligă pe proprietar să renoveze clădirea? Nimeni nu poate să trăiască în asemenea condiții

subumane.

Benno ridică din umeri.

— Nu se știe cine e proprietarul. Locatarii plătesc chiria unei agenții imobiliare, care la rândul ei depinde de o societate cu răspundere limitată – și tot așa, la nesfârșit. Nu-i ușor de investigat cine-i răspunzător de tot dezastrul ăsta, dar te asigur că până la urmă îi dau eu de urmă.

După ce-și încheiară ancheta. Reva îl rugă pe Benno să se oprească să bea o cafea. Zguduită de ceea ce văzuse, simțea nevoia să se întremeze, să stea de vorbă cu o ființă apropiată. Intrară într-un local popular, plin de zgomot și fum. Deodată, în timp ce așteptau să le fie adusă comanda Benno o întrebă:

— Ești sigură că vrei să mergi până la capăt?

— Scuză-mă, dar n-am auzit ce-ai spus.

— Te-am întrebat dacă ești dispusă să mergi cu ancheta asta până la capăt.

Mirată, Reva înălță din sprâncene.

— Bineînțeles că da, ce-ar putea să mă împiedice?

— Păi...

Benno părea să ezite.

Mi-am zis că n-ar fi *fair-play* s-o implic pe nevasta lui *cavaliere Corelli*. Vreau să zic că poate...

— Ce încerci să-mi tot îndrugi?

Bănuitoare, Reva își observă interlocutorul și înțelese brusc sensul vorbelor acestuia.

— Bați câmpii, signor Andrese. Soțul meu n-ar putea fi niciodată răspunzător pentru o asemenea monstruozitate.

— Ești atât de sigură? Doar știi că posedă nenumărate proprietăți imobiliare. Poate că n-are habar de starea imobilului ăsta. Ce nu s-ar putea?

— Exclus, nu-l cunoști pe Demetric, e un ins care își controlează până la ultimul amănunt toate afacerile. De altfel vorba lui preferată e „proprietate înseamnă responsabilitate”.

După o clipă, adăugă tăios;

— Află că-i un om cinstit și conștiincios. N-ar tolera ceea ce tocmai am văzut.

— Încerci să susții că soțul dumitale e un tip integru? Întrebă Benno. O groază de oameni ar rămâne cu gura căscată dacă te-ar auzi.

Scepticismul ironic al ziaristului avu darul s-o înfurie și mai tare pe Reva.

— Astea-s niște aiureli care provin din necunoaștere. Din lipsă de informații! E drept că Demetric detestă să-și mediatizeze persoana, dar te asigur că e un om mai drept decât mulți alții!

De data asta. Benno izbucni în hohote de râs.

— Hai, n-o lua chiar așa! Scuză-mă dacă te am jignit. Se întâmplă ca suspiciunea profesională să-ți joace feste, așa că...

El înălță din umeri;

— Trebuie să ai dreptate, doar tu îl cunoști cel mai bine.

Pe lungul drum de întoarcere, Reva nu încetă să se frământa din cauza celor spuse de Benno la cafenea. Cuvintele lui necruțătoare o obligau să privească realitatea în față, căci în ciuda afirmațiilor ei vehemente de fapt nu știa mai nimic despre Demetric. Pasiunea exclusiv fizică ce-i mistuise de-a lungul unicului lor an de viață în

comun o orbise complet. Când susținuse în pripă că soțul său e un om integru, Reva dăduse glas inimii, nicidecum experienței sale nemijlocite.

* * *

Reva nu-l văzu pe Demetric înainte de recepție. Spre seară, Nicoletta o imploră s-o ajute să se pregătească. Nerăbdarea tinerei îndrăgostite era într-atât de nestăvilită încât nu mai suporta să stea singură la ea în cameră.

Înduioșată, Reva o primi cu căldură și o ajută să-și îmbrace rochia. De-o simplitate distinsă, aceasta îi scotea în evidență prospețimea formelor trupului, satinul ivoriu accentuându-i strălucirea tenului ei creol. Discret machiată, Nicoletta își lăsase părul negru și greu să-i cadă pe umeri.

Doar când fata fu gata, Reva se studie cu atenție în oglindă. Primo își ținuse promisiunea; rochia neagră era de-o frumusețe răpitoare. Dezgolindu-i umerii. Îi puneă în valoare decolteul său perfect. Strânsă în talie, se drapa savant în jurul coapselor, lăsându-se să se vadă, printr-o despicătură îndrăzneată, finețea piciorului ei de gazelă.

Nicoletta nu-și ascunse admirația.

— Câtă dreptate am avut să te duc la Primo, murmură ea.

Ești superbă.

Reva dădu din cap cu un aer visător. Efectiv, nu se recunoștea în oglindă. Femeia asta sofisticată. De o eleganță ireproșabilă era altcineva, nu putea fi ea însăși. În timp ce se privea astfel, uimită și fermecată, se auzi o bătaie la ușă, iar vocea lui Demetric ajunsese până la ele;

— Pot să intru?

— Da, Da, hai odată! strigă Nicoletta cu entuziasta.

Când apăru în prag. Reva amuți. Nu-i văzuse de zile-ntregi și... pur și simplu era superb, îmbrăcat într-un smoking negru. Demetric îi păru mai seducător ca niciodată. În mâna lui stângă ea zări caseta neagră.

— Ne plăci? îl întrebă Nicoletta, rotindu-se în fața lui.

— Oh... desigur.

În timp ce-i dădea acest răspuns, privirea lui rămase agățată de Reva și femeia plecă privirea, înroșindu-se.

Cu discreția-i obișnuită, cumnata ei dispăru din încăpere și de cum rămase singură cu Demetric, Reva realizează cât de mult îi lipsise acesta în ultimele zile.

— Ești...

El părea să-și caute cuvintele.

— ... atât de frumoasă.

— Doar asta ți-a fost dorința, să le eclipsiez pe toate celelalte femei. Făcea parte doar din târgul nostru.

Cu o mână ușor tremurătoare, arătă înspre sipețel.

— Ai adus diamantele?

— Da...

El puse caseta pe masa de toaletă și o deschise. În lumina puternică din cameră, bijuteriile străluceau feeric. Fascinată, femeia le admiră, neîndrăznind să pună mâna pe ele.

— Poți să fi le pui, zise Demetric cu o voce

înfundată.

Cu vârful degetelor, ea apucă atunci brățara și încercă să și-o prindă, dar nu reuși.

— Ajută-mă.

Ca o stană de piatră, bărbatul păru că nu auzise rugămintea ei. Enervată de încăpățânarea lui imbecilă, Reva se împlânzi în cele din urmă și îi șopti.

— Dacă vrei, te rog.

Demetric ezită. Cu un zâmbet ea stătea cu mâna întinsă spre el, oferindu-și încheietura, citind în privirea lui că va ceda în curând. Ceea ce se și întâmplă. În timp ce-i aranja brățara, femeia îi simți tremurul și fără să mai stea pe gânduri, îl apucă strâns de mână; rămaseră astfel încheștați o vreme, sorbindu-se din priviri. Nu se mai auzea decât respirația lor precipitată în tăcerea electrizată din încăpere. Apoi Reva își retrase mâna. Demetric îi potrivi brățara și apucă apoi colierul.

Odată puse împrejurul gâtului său dezgolit, diamantele îi smulseră femeii lungi și delicate frisoane, amplificate de mângâierea involuntară a degetelor lui Demetric pe ceafa ei.

De câte ori n-o sărutase în locul acela atât de sensibil? Privirile se întâlniră în oglindă și ea înțelese că și el își amintea de asta.

— De ce-ai plecat?

— M-am supus dorinței exprimate de tine.

Ca să-și ascundă tulburarea, Reva dădu drumul unui chicotit de râs nervos.

— De data asta. În mod excepțional!

— Nu-i adevărat. Întotdeauna am încercat să

răspund dorințelor tale.

Cu inima bătându-i cu putere, femeia încercă să se depărteze.

Demetric o reținu, prinzând-o ușor de mână.

— N-am putea să uităm toate... neînțelegerile noastre doar pentru câteva ore, în seara asta... de dragul Nicolettei?

— Credeam c-am și făcut-o. Altfel, cum m-aș afla aici?

— Nu asta voiam să spun. Toată lumea o să fie. Cu ochii pe noi.

În timp ce-și fixa cerceii, Reva îl asigură cu un zâmbet.

— Nu te-ngrijora. Iluzia va fi perfectă.

În acel moment. Nicoletta dădu buzna peste ei, începând să strige;

— Sosesc primele mașini! Haideți repede!

— Coborâm imediat, o liniști Demetric.

Reva își îmbracă boleroul brodat cu perle fine ce-i completa toaleta și acceptă brațul soțului său.

— Să mergem, murmură ea.

CAPITOLUL 6

Casa întreagă părea să se fi transformat într-o grădină luxuriantă. Florile acopereau totul, de la pervazul ferestrelor și al ușilor până la rampa scării impunătoare. În sala de bal, orchestra începuse deja să cânte și notele săltărețe prinseră să se răspândească prin saloanele feeric luminate. Când primii oaspeți începură să sosească. Demetric, împreună cu cele două tinere femei

ocupară locul cuvenit gazdelor pe treptele de sus ale imensului peron de la intrare. Torțele aprinse, așezate de o parte și alta a scărilor, îi aureolau pe invitați într-o lumină blândă.

Foarte curând. Reva reuși să recunoască printre ei multe persoane din anturajul lui Demetric, mai cu seamă rivali, care îl detestau cu toții, dar acum îl salutau cu respect. Fără îndoială că aveau de ce să-i știe de frică. Demetric era un tip dur. Și cu toate acestea...

Când îl zărea cu coada ochiului întorcându-se spre sora lui și încurajând-o cu un surâs, pe față îi stătea înscrisă o duioșie ce nimeni pe lume nu ar fi putut-o afecta dacă nu i-ar fi izvorât de-a dreptul din suflet. În acele clipe, apărea nu ca un individ neînduplecat, omul de fier cu care toți erau obișnuiți ci ca o ființă omenească, sensibilă și vulnerabilă. Din păcate, părea să nu fie pe lume altă făptură decât Nicoletta căreia. El să consimtă a i se dăruie fără rezerve.

Tânăra femeie oftă. Care ar fi fost soarta legăturii lor dacă el ar fi îngăduit ca acest lucru să se întâmple – fie și numai o singură dată – și între ei doi! Dacă i-ar fi dăruit încrederea lui, e neîndoios că ar fi trăit o iubire minunată și durabila.

Când se smulse din aceste gânduri, Reva își dădu seama că deja o lume elegantă umpluse saloanele și că zumzetul conversației se făcea auzit până pe peron. Pe când ultimele mașini opreau în fața ferestrelor luminate, nervozitatea crescândă a Nicolettei nu mai putea fi ascunsă ochiului grijuliu al cumnatei sale. Se pare că

dorința de a se lăsa așteptați îi făcuse pe cei din familia Torvini să întârzie.

Nicoletta își stăpânea tot mai greu nerăbdarea, când în sfârșit apăru contele. Rasat și semeț, purta un smoking alb, fără cusur, care-i scotea în evidență distincția părului argintat. Nu încape îndoială că fusese cândva un bărbat frumos, dar armonia feței lui fine și înguste era alterată de Buzele subțiri și uscate ca și de cinismul din privire. Își ținea capul trufaș, purtându-se cu acea aroganță anume pe care o conferă generații la rând de putere și dominație. La brațul său, contesa era imaginea însăși a eleganței de înaltă clasă, înălța și impunătoare, într-o rochie de tafta de culoarea smaraldului, pășea de parcă pământul abia ar fi putut-o duce.

În ciuda reținerilor ei. Reva îi primi cu cea mai mare curtoazie. Simți cum privirea iscoditoare a contesei o cântărește din creștet până-n tălpi, dar se pare că rezultatul a fost mulțumitor, de vreme ce marea doamnă binevoi s-o învrednicească cu un surâs. Fu rândul ei să-i zâmbească politicos și tot atunci apăru și tânărul Guido.

Cu ochii săi negri imenși, mărginiți de lungi gene mătăsoase, cu trăsăturile lui distinse, completate de o gură cărnoasă și senzuală, fiul contelui Torvini se dovedea de-a dreptul cuceritor iar în atitudinea lui se descifra lesne acea siguranță de sine a persoanelor obișnuite să primească prinosul admirației semenilor. După ce făcu o plecăciune înaintea Revei, îl salută pe Demetric și se opri când ajunse la Nicoletta.

Fremătând, tânăra respira fericirea prin toți

porii ființei sale. Cei doi se sorbiră din priviri clipe îndelungate până când contele îi întrerupse sec:

— Guido.

De îndată, tânărul se îndepărtă.

Cina fu servită în mai multe saloane de la parter, iar sufrageria fu rezervată oaspeților mai însemnați. Această încăpere oferea la lumina rafinată a lumânărilor un spectacol somptuos. Pe masa cea mare. Acoperita de o față de masă din dantelă prețioasă, vesela din cel mai fin porțelan se învecina cu argintăria aleasă și cu paharele din cristal scânteietor. Între sfeșnicele înalte, buchete de crini înmiresmau aerul.

— Nu puteți ști cât mă bucur să vă revăd, îi spuse contele așezându-se lângă Reva în capul mesei. Nici nu îndrăzneam să sper că vă veți mai aduce aminte de mine.

— Dar cum v-aș fi putut uita?

— Nu mă îndoiam că familiile noastre vor sfârși prin a se apropia. Din păcate, nu a trecut mult după ce ne-am cunoscut și ați plecat.

Îndărătul zâmbetului contelui Torvini nu era greu de ghicit o răceală disprețuitoare. Reva nu se lăsă tulburată.

— Mă tem că plecarea mea a fost greșit interpretată. Am fost nevoită să părăsesc pentru o vreme Milano, din cauza muncii mele, care are un caracter mai special. Dar slavă Domnului că soțul meu s-a dovedit întotdeauna foarte înțeleghător.

— Da. Într-adevăr. Și nu este întotdeauna ușor pentru un soț să accepte o carieră care îi răpește soția.

Continua să suradă. Dar zâmbetul lui era tot

atât de înghețat ca și privirea.

— Poate că vă par de modă veche, dar m-am născut într-o epocă când... cum să vă spun... o epocă mai tradițională când femeile nu se ocupau decât de casă și de familie.

Cu o înfumurare neroadă, de-a dreptul insuportabilă. Conteles oftă. Apoi adăugă cu o voce insinuantă:

— Am înțeles că Nicoletta vă admiră mult.

Simțind pericolul, Reva se grăbi să parăze:

— Nicoletta și cu mine ne înțelegem foarte bine. Dar asta nu înseamnă cătuși de puțin că ne asemănăm în ceea ce o privește, are un mare respect pentru tradițiile de care vorbiți, și nu are alta dorință decât de a fi soția lui Guido. Căruia să-i dăruiască mulți fii.

— Mai există oare în zilele noastre o asemenea femeie*?

— Nu numai că există, dar nu uitați că raritatea ei o face neprețuită. V-aș sfătui să fiți cu băgare de seamă să n-o lăsați să vă scape.

Contele Torvini izbucni într-un râs sardonice.

— Argumentele dumneavoastră au greutatea lor, dar mai sunt și alte elemente ce nu pot fi neglijate, signora. La familia Torvini o căsătorie este înainte de toate o alianță între două familii.

— Încercați cumva să-mi spuneți că aceste practici ancestrale ar mai fi de actualitate în ziua de azi?

— Da. Mai bine decât ar putea-o face orice contract din lume. Uniunea dintre două familii cimentează un aranjament.

În timp ce vorbea, privirea i se îndreptase spre

Nicoletta. Faptul că sentimentele curate ale unei fete pot fi disprețuite în favoarea intereselor acestui individ, o umplea de silă pe Reva. Fu nevoită să facă un efort pentru a-și stăpâni iritarea.

— Cred că iubirea lor ar trebui să fie de-ajuns, curmă ea discuția pe un ton sec. E limpede că Nicoletta îl adoră pe fiul dumneavoastră.

Răspunsul contelui căzu precum un cuțit de ghilotină.

— Se prea poate, dar cât timp ține o iubire de tinerețe? Fără o potrivire reală în gusturi, fire și educație, spuneți-mi și mie ce mai rămâne când pasiunea se răcește?

— Când doi oameni se iubesc, pasiunea nu moare niciodată. Ea evoluează, se schimbă, îmbracă alte forme. Și toate astea nu au nimic comun nici cu gusturile și nici cu educația.

— A, nu? Am multe de învățat de la dumneavoastră în această privință. Într-adevăr, împreună cu soțul dumneavoastră formați un astfel de cuplu în care totul îi desparte pe parteneri: țara, originile, așteptările. Dar căsătoria dumneavoastră este cu toate acestea o reușită deplină. Așa ați numi-o și dumneavoastră nu-i așa?

— Prezența mea aici nu tocmai asta dovedește?

Privirea lui Torvini o făcu să-și plece ochii.

— Nu tocmai, *signora*. Ați lipsit vreme îndelungată și apăreți acum dintr-odată, tocmai la momentul oportun. Un om cinic ar putea lesne vedea aici un aranjament isteț.

Un om cinic poate suspecta pe oricine de

orice, i-o întoarce Reva plină de vervă.

— Întocmai. Dar mie unul nu-mi place de fel să mă consider un cinic. În felul meu. Sunt un romantic și în ziua de azi doar un asemenea romantic mai poate apăra vechile valori ale fidelității și ale echilibrului conjugal. În sfârșit... dumneavoastră și Demetric sunteți dovada cea mai grăitoare că o căsnicie poate fi solidă în ciuda unor mari diferențe de tot felul. Vă felicit. Și mai cu seamă, adăugă el ridicându-și paharul, vă invidiez pentru această fericire.

Stânjenită de întorsătura pe care o luase discuția. Reva se folosi de prilejul oferit de vecinul din stânga contelui, să intre în vorbă, pentru a scăpa de cercetarea iscoditoare a acestuia. Acum contele era atras într-o discuție interminabilă cu acest comesean nerăbdător și pentru prima oară de la începutul acestei serate, o lăsă uitării pe gazdă.

Absorbită de discuție. Reva nici nu se atinsese de farfurie. Bucuroasă că își poate în sfârșit oferi o clipă de destindere. Își duse paharul la buze cu un gest de ușurare. Vinul era cu adevărat o licoare de excepție. Întreaga masă strălucea, trimițând mii de raze scânteietoare. Demetric își câștigase pariul. Pe când se gândea la el. Reva simți mai degrabă decât remarcă, privirea lui mângâietoare, întorcând iute capul. Îl văzu aranjându-și nodul de la papion. Imediat, își atinse și ea la rându-i obrazul cu două degete, apoi înțepeni, surprinsă că s-a lăsat dusă să facă acest gest.

Acest gest avea o semnificație deosebită. În limbajul lor - un cod instaurat în prima lor lună de

căsătorie - aranjatul cravatei însemna: „E totul în regulă?”, iar mâna dusă la obraz însemna că totul merge cum nu se poate mai bine. Aceste rituri ce-i făceau complici aparțineau însă trecutului și răspunsul Revei a fost pur și simplu instinctiv.

Contrariată, Reva își simți obrajii îmbujorându-se și curând întreg corpul prinse să-i ardă. Scoțându-și boleroul se rugă la toți dumnezeii ca nimeni să nu-i fi băgat de seamă tulburarea aceasta neașteptată.

Dar... la celălalt capăt al mesei. Demetric știa că mesajul său a fost receptat. Tot atât de spontan ca și altă dată. Ea răspunsese conform aceluia cod al lor, iar obrajii ei împurpurați nu făceau decât să-i trădeze furia și rușinea.

O privi îndelung și inima i se strânse de durere. Acoperită de diamante. Reva părea aidoma unei prințese dintr-un basm. Pletele ei blonde, ridicate într-un coc greu. Lăsau liberă curba desăvârșită a umerilor și chipul ei mândru.

Împrăștiata în jurul ei o forță de seducție la care nu rămânea nimeni nepăsător. Nu-i scăpase acest lucru pe când primeau împreună musafirii pe treptele peronului. Dacă femeile o cercetau cu invidie, privirile bărbaților trădau un cu totul alt sentiment - dorința de neînfrânt. Da, fără îndoială, Reva avea grația unei regine, reușind să le pună în umbră pe toate celelalte femei, fascinantă și îndepărtată.

Îndepărtată. La acest gând Demetric se crispă. De câte ori nu i-a atribuit acest calificativ, în încercările de a-și explica atitudinea soției sale, această ființă ce-i scăpa mereu înțelegerii? S-a

străduit de atâtea ori să încerce să priceapă cum o femeie ce se pricepea atât de bine să râdă, să petreacă, să iubească se putea arăta în cele din urmă atât de distantă. Iar adevărul era amar. Ceva din Reva continua să-i scape.

Cina era pe sfârșite iar în calitate sa de invitat de onoare, contele trebuia să deschidă balul împreună cu gazda. În ciuda calităților de dansator și a conversației amabile a cavalerului ei, Reva continua să se simtă încă grozav de stânjenită. Așa încât ultimele măsuri ale valsului fură o adevărată ușurare.

Fu rândul lui Guido s-o invite la dans. Cucerită de farmecul lui latin, tânăra femeie însă nu întârzie să remarce că partenerul ei nu avea nici pe departe acea siguranță de sine pe care o presupuneai la cineva cu fizicul lui. Pe când se învârteau în sunetul muzicii. Reva se întrebă dacă nu e oare mai bine să fii soția unui asemenea puști necopt, decât să împarți viața unui bărbat matur, sigur de el și inflexibil.

La acest gând, privirea i se îndreptă mașinal spre Demetric. Stilul lui de dans se traducea printr-o maximă corectitudine, dar nu dovedea niciun fel de imaginație. Totuși, trebuia să fie dreaptă cu el. Și asta însemna să recunoască că el nu avea nevoie să fie un dansator ieșit din comun ca să atragă toate privirile. Pentru asta era de ajuns simpla sa prezență, căci întreaga sa făptură emana o asemenea forță virilă încât niciun bărbat din cei prezenți nu s-ar fi putut măsura cu el.

Ușor amețită de vin și de dansul neconținut, Reva trecea de la un partener la altul cu gândurile

rătăcindu-i aiurea. Dansa deja de o bună bucată de vreme, când unul dintre cavaleri insistă să se prezinte: Bruno Alessi. Deși numele îi suna oarecum cunoscut, Reva nu reuși să-și aducă aminte când îi mai fusese pomenit. Și mai cu seamă nu știa cum să interpreteze ostilitatea fățișă a acestuia. Dar misterul fu curând dezlegat.

— Sper că vă place casa mea și că o apreciați cum se cuvine, îi spuse el pe când se legănau în ritmul unui slow.

— Casa dumneavoastră?

Cu capul ușor dat pe spate, Reva îl privea fără să înțeleagă. Această casă a fost a mea. Signora, până când soțul dumneavoastră nu ne-a alungat de aici, pe mine și pe familia mea.

— Oh...

Își amintea acum. Cum putuse uita... Alessi... baronul.

— Îmi pare rău. N-am știut.

Dar nu e nevoie să vă scuzați în niciun fel. În ceea ce vă privește, doar nu aveți nicio vină. Așa cum nimeni nu v-ar putea găsi vreuna numai pentru cu purtați în această seară diamantele mamei mele. Adăugă Bruno pe un ton lipsit de orice politețe. Nimeni nu-i poate sta în cale soțului dumneavoastră. Tatăl meu a avut o încredere deplină în el, i-a împrumutat bani și l-a ajutat să devină ceea ce este astăzi. Dar nimic din toate acestea nu i-au înmuiat inima lui Demetric când și-a pus în minte să aibă această casă.

Reva nu răspunse. Fără să știe de ce, nu izbutea să se convingă de realitatea acestor acuzații. Refuza să creadă că ar fi putut fi

adevărate. În vreme ce ea rămânea tăcută, tânărul își continua incriminările pe același ton glacial:

— Vă mai pot spune, doamnă, că cei mai mulți dintre cei de față se tem de Demetric Corelli. Și asta pentru că știu că nu ar pregeta să strivească pe oricine i-ar sta în cale.

— Vă rog să încetați.

Fără să vrea. Reva se crispă în brațele partenerului ei de dans. A-și critica soțul era un privilegiu numai al său și nu putea accepta ca un străin să-și aroge aceleași drepturi, era intolerabil. Dar ura lui Bruno era prea aprinsă ca să se lase înduplecat de o rugămintă de-a ei. Așa încât se încrâncenă în continuare să-și verse veninul împotriva lui Demetric cu o febrilitate crescândă, iar Reva trebui să facă mari eforturi ca să-și stăpânească dorința de a-l pălmui. Dându-și bine seama că este de datoria ei să pună capăt acestui monolog furios. Înainte de a se transforma în scandal. Reva nu avu la îndemână altă soluție diplomatică decât... clasicul leșin. Se opri brusc și aducându-și o mână la frunte cu un gest nesigur îi spuse:

— Scuzați-mă... cred că... cred că nu mă simt prea bine.

Fu de-ajuns pentru ca de îndată mai mulți bărbați să-și abandoneze partenererele, dornici să-i fie de folos. Nemișcat pe pista de dans, Bruno Alessi o priviri cum se îndepărtează fără a schița vreun gest. Reva tocmai fusese ajutată și se întindă pe o canapea, când vocea profundă a lui Demetric răsună acoperind șoaptele din jur.

— La o parte, îl auzi spunând.

Își făcu loc prin micul grup care o înconjura și, înainte ca să-și poată da seama ce se întâmplă. Reva se simți ridicată de niște brațe puternice. Totul se petrecuse fulgerător și nu stătuse în puterea ei să se împotrivească. Câteva clipe mai târziu, ușa budoarului se închidea în urma lor, izolându-i de restul lumii.

— Reva... ce s-a întâmplat?

Demetric își depuse pe pat cu nețărmurită grijă povara prețioasă.

— Vorbește-mi, spune ceva, o imploră el. De ce ai leșinat?

Vocea lui joasă, sugrumată de o emoție nestăpânită reuși s-o tulbure profund pe tânăra femeie. Răscolită, nu mai știu de loc ce atitudine să ia.

— Nu... n-am leșinat.

— Nu fi caraghioasă, doar te-am văzut. De ce nu-mi spui dacă ești bolnavă?

— Pentru că nu sunt!

Reva avu dintr-odată sentimentul că se afundă în ape tulburi și periculoase.

— Nu am nimic, reluă ea cu un glas zorit. Leșinul nu a fost decât un truc. Bruno Alessi nu contenea cu calomniile la adresa ta și sunt sigură că aș fi sfârșit prin a-l pălmui, dacă nu aș fi recurs la acest leșin.

Pe fața lui Demetric unde cu numai câteva clipe mai devreme sta scrisă îngrijorarea cea mai vie, se așternea acum masca unei ironii de gheață.

— Trebuia să-l lași în pace să-și deșerte sacul. Nimic nu mă poate atinge.

— Așa înțelegi tu să-mi mulțumești?

El răsese plictisit, ceea ce avu darul s-o jignească profund pe Reva.

— Dragă Reva, dar ce am făcut ca să merit din partea ta o asemenea solitudine? Și apoi... hai să fim drepecți, oare m-ai apărat cu adevărat? Sau ai simulat leșinul ca să nu fii nevoită să-i dai dreptate acestui imbecil? Nu cumva te-a speriat mai degrabă gândul că ai fi gata să-i mărturisești că și tu ești de aceeași părere?

Tânăra femeie se săltă dintr-o mișcare. Ochii albaștri umbriți de gene negre scânteiau de mânia.

— Cum îndrăznești? Eram furioasă, pur și simplu furioasă.

— Ei, dar ce a putut spune atât de îngrozitor?

— Că ai răspuns bunătații tatălui său față de tine alungându-l din casă.

Pe fața lui Demetric nu se clinti niciun mușchi.

Ea se mulțumi să-l întrebe sec:

— E adevărat?

— Mă cunoști doar. M-ai acuzat tu însuți adeseori de a fi necruțator, calculat și cinic.

— Nu te juca cu mine în aceste momente, te rog. Spune-mi adevărul.

El izbucni într-un răs brutal.

— Haide, nu-mi spune că ai început mai nou să-ți pui întrebări înainte de a-ți forma o părere!

Apoi. Direct, se apropie și îi oferi brațul.

— Cred că e timpul să ne întoarcem printre oaspeți. Oamenii încep desigur să se îngrijoreze.

Înnebunită de furie. Reva izbuti să-și ascundă lacrimile. De ce oare trebuia s-o dezamăgească în permanență, să-i înșele mereu așteptările?

înălțându-și capul plină de demnitate, se lăsă condusă fără o vorbă în sala de bal, unde sosirea lor nu trecu neobservată. Musafirii făcură roată în jurul lor și Spre surprinderea tuturor, cel mai îngrijorat dintre toți se arătă contele Torvini.

— V-ați dat atâta silință ca să pregătiți în chip desăvârșit această minunată serată. Desigur că toate acestea v-au epuizat, zise el cu emfază. Un pic de odihnă este tot ce vă lipsește. Asta vă va pune pe picioare și eu știu care este locul ideal. Săptămâna ce vine. Familia noastră va petrece câteva zile la vila pe care o avem pe malul lacului Como. Ne-ar face mare plăcere dacă ați veni cu noi. Împreună cu soțul dumneavoastră. Și cu Nicoletta. Bineînțeles.

— Da, da! făcu Nicoletta bătând din palme de bucurie. Ar fi de-a dreptul minunat!

Reva se simți prinsă într-o capcană. În ceea ce o privește, n-ar fi vrut pentru nimic pe lume să fie silită să facă această călătorie care ar presupune o disimulare continuă, o comedie jucată în public în fiecă clipă. Nu, nu, nici gând. Dar cum să scape? Pe când se frământa astfel, nu mică-i fu mirarea când îl auzi pe Demetric primind plin de căldură invitația contelui.

O mânie surdă o năpădi; dar știu să-și ascundă supărarea evitându-l tot restul serii pe Demetric. Stătea de vorbă cu un grup de tineri lângă bar când îl văzu apropiindu-se; venea s-o invite la un ultim vals.

— Va trebui să accepți, îi spuse cu glas scăzut. Nu am dansat împreună nici măcar o singură dată.

Reva se întoarse. Să danseze cu Demetric?

Nu. Era un risc mult prea mare. Cu toate acestea, privirile oaspeților ațintite asupra lor o făcură să înțeleagă că nu avea altă cale de ales. Acceptă.

Cu o insuportabilă siguranță de sine, Demetric o conduse spre pista de dans slab luminată. Apoi își petrecu un braț în jurul mijlocului ei. Un parfum bărbătesc veni s-o învăluie ca o mângâiere, iar când îi simți trupul lipit de al ei se tulbură de-a binelea.

Adunându-și cu greu gândurile, se hotărî să rupă ea tăcerea ce părea să-i convină lui de minune.

— De ce ai acceptat această invitație la Como? îl întreabă ea cu o voce nesigură.

— Și care cum am fi putut refuza? Aș zice mai degrabă că e semn bun. Toate astea nu pot însemna altceva decât că i-ai făcut bătrânului conte o impresie extraordinară.

Simți brațul lui strângând-o mai tare și încercă să se îndepărteze.

— Eu nu sunt chiar așa de sigură. Reapariția mea bruscă nu prea pare să-l fi convins.

— Atunci înseamnă că această invitație nu este altceva decât o punere la încercare.

— E o nebunie. Demetric. Cât vom mai putea continua cu această înșelătorie?

— Atâta vreme cât va fi nevoie.

O atrase cu putere spre el iar tânăra femeie se crispă. În ochii de tăciune ai lui Demetrius ardea un foc ce nu făcea decât să-i trezească toate temerile ei ascunse.

— Oprește-te. Îl imploră ea.

— Nu fac decât ceea ce se așteaptă toată

lumea să fac. Torvini e cu ochii pe noi. Zâmbește, încearcă să dai impresia că ești cum nu se poate mai fericită.

Mâinile lui Demetric i se plimbară ușor pe solduri și Reva cuprinsă de panică își simți trupul cedând asaltului nestăvilit al dorinței.

— Înainte vreme, nu trebuia să faci niciun efort ca să pari fericită.

Reva întoarse capul. Simțea pe obraz răsuflarea fierbinte a lui Demetric. Ceea ce o făcea să-și piardă capul.

— Înainte, reluă el cu un glas sugrumat, când dansam nu ne gândeam la altceva decât la clipa când îți voi smulge rochia de pe tine și...

— Taci...

Îi atinse ușor buzele și tânăra femeie își înăbuși un geamăt. Nu mai era stăpână pe propriul ei corp, și acesta era gata s-o trădeze.

— De ce? continua să-i șoptească Demetric.

Nu suporti amintirea unor vremuri când mă doreai și tu?

El încercă s-o sărute, dar ea îl respinse, atât de discret cât i-a stat în putință, refuzând cu tărie să cedeze dorinței nebunești care se aprinsese în ea.

— Acele vremuri sunt apuse, Demetric.

— Nu cred. O iubire ca a noastră nu se stinge niciodată

— Sentimentele ce le nutream unul pentru celălalt nu aveau nimic de-a face cu iubirea, o știm prea bine amândoi. Ceea ce ne apropia pe noi nu durează.

— Ai uitat oare nopțile noastre? Plăcerea

aceea ce nu cunoștea margini, ce nu se mai sfârșea... De când ai plecat nu am mai dorit nicio altă femeie.

— Te rog! Mi-ai promis doar...

— Ce ți-am promis? Să nu ne culcăm împreună! Și m-am ținut de cuvânt. Dar nimic din înțelegerea noastră nu îmi interzice să-ți spun ce am chef și în această clipă nu doresc altceva decât să-ți amintesc câteva adevăruri pe care tu preferi să le dai uitării.

— Pentru tine adevărul nu este decât o armă!

— Și încă e cea mai bună pe care am putut-o găsi. Am cunoscut împreună momente de extaz absolut de plăcere totală și deplină și acestea sunt lucruri care nu se uită. Și... uită-te la tine, dacă acesta nu ar fi adevărul adevărat, atunci de co te-ai teme așa?

— Nu mă tem deloc, se grăbi ea să răspundă.

— Nu? Ei bine. Dovedește-mi-o invitându-mă în camera ta în această seară.

— Ești diavolul în persoană. Lasă-mă să plec.

— Ca să aibă ce bârfi oaspeții noștri? Regret, draga mea, dar acum nu avem încotro, suntem prizonierii acestei muzici încântătoare...

Nici nu apucă bine Demetric să pronunțe cuvântul „prizonieri” că reacția promptă a Revei îl făcu să înțeleagă că făcuse o mare greșală, pe care avea s-o regrete amarnic. Chipul femeii, lipit de al său, păli îngrozitor, căci acest cuvânt nu făcuse decât să-i deștepte amintiri cumplite, umilința, sechestrarea și mai apoi fuga...

Tocmai atunci muzica se opri. Lăsându-i încremeniți în mijlocul pistei. Rece și distantă,

Reva se smulse din strânsoarea lui, se răsuci pe călcâie și se depărtă.

CAPITOLUL 7

Odată plecat și ultimul invitat, Reva se grăbi să ajungă în camera ei ca să scape de privirea apăsată și sfredelitoare a soțului ei. Dar din nefericire, această fugă n-o ajută să scape și de amintirile clocotitoare pe care i le stârnise.

În vreme ce se dezbrăca, îi venea rând pe rând în minte fiecare amănunt din cursul serii, luminile, muzica, brațele lui Demetric petrecute în jurul umerilor ei, ochii lui negri pierduți în azurul ochilor ei. Răsuflarea lui fierbinte și ațățătoare pe buzele ei. Imaginile acestea se prinseră într-o horă drăcească ce nu-i mai dădu pace, urmărind-o cu îndărătnicie.

Reva era răscolită până-n străfunduri de o adevărată furtună sufletească. Demetric se folosisese de toate trucurile pentru a trezi din ea senzațiile fără seamăn ale nopților lor de pasiune și de foc, iar tânăra femeie fu nevoită să recunoască că, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-i pune stavilă, victoria îi aparține lui.

Cu o putere nebănuită vreodată, amintirea ceasurilor acelea de beție a simțurilor țâșnea din adâncurile memoriei și fiecare părticică a trupului ei răspundea. Întocmai ca altă dată, farmecelor unei vrăjitorii vechi de când lumea.

Cu gândurile rătăcind aiurea, făcu un duș și-și puse un halat de mătase sidefie. Când se întoarse în cameră, fu surprinsă să descopere imaginea pe

care i-o trimitea oglinda. Cu părul lăsat în voie, cu ochii strălucind, cu aceste curbe ispititoare ce se conturau sub veșmântul ușor, era imaginea însăși a dorinței și părea gata să se ofere.

Tulburată își duse o mână la grumazul gingaș și-și mușcă buzele. Bijuteriile... Erau aici, pe masă. Lângă ea, trimițând raze de foc în jur. Îi veni atunci în minte că nu era înțelept să le păstreze în camera ei peste noapte, și că mai bine ar face să le înapoieze chiar în această seară.

Fără să mai stea pe gânduri, Reva se îndreptă spre ușa de comunicare dintre cele două camere. Cu mâna pe clanță, ezită. Apoi o forță irezistibilă o împinse să meargă înainte. Demetric nu închisese ușa cu cheia pe partea lui. Așa că aceasta se deschise pe dată.

Brusc, înțepeni. Ce făcea ea acolo? Absurditatea inițiativei ei, care acum câteva clipe îi păruse atât de îndreptățită. Îi apăru limpede, dar era prea târziu. Acum nu mai putea da înapoi.

Încremenită, cu caseta de bijuterii strânsă la piept, îi auzi pe Demetric sub duș, șuvoiul de apă biciuindu-i trupul... Câteva clipe mai târziu, ușa de la baie se deschise și în lumina albăstruie se contură silueta lui.

— Cine e?

Pradă unei emoții crescânde, Reva răspunse dintr-o suflare.

— Numele meu e fără importanță.

El vru să întindă mâna spre întrerupător, dar ea îl împiedică aruncându-i-se în brațe.

— Nu. Nu... îl rugă ea. Stai...

— Reva... ce faci tu aici?

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea bolborosi:

— Credeam... credeam că vrei să mă vezi...

Cu o blândețe fără margini, Demetric o trase, la pieptul lui. Reva nu cuteza nici să respire.

Simțea pe umeri apăsarea mâinilor puternice ale soțului ei Mâini fierbinți, mângâietoare... Chipurile lor se apropiaseră, buzele stăteau să fi se atingă.

— Reva...

Cu o mână tremurătoare îi netezi linia decolteului ca apoi, - încet încet să coboare spre sânii ei fremătători. Senzația fu atât de dulce încât tânăra femeie nu-și putu reține un geamăt de plăcere.

— Demetric...

Cu capul dat pe spate, tresări. Degetele pricepute ale soțului ei plimbate pe pielea ei mătăsoasă aveau darul să aprindă în ea un foc ce se transforma în vâlvătaie.

— Hai să facem ca și cum nu ne-am cunoaște...

— Nu ne cunoaștem, repetă el cu vocea răgușită.

În vreme ce tulburarea ei creștea, el își strecură iute o mână pe sub halatul de mătase ivory, ce alunecă pe mochetă foșnind ușor. Tremurând de răbdare. Corpul tinerei femei se cambră ușor, pieptul ei rotund zvâcnea înfiorat în ritmul respirației sacadate.

— În această seară... nu suntem decât niște străini. Nu ne-am văzut niciodată până acum și nu ne vom revedea nici de acum înainte, poate

niciodată... dar avem această noapte numai pentru noi... nu există nimic în afară de această noapte...

Cu o ardoare nestăpânită, Demetric o strânse în brațe. Și torța acestui trup lipit de al său trezi în Reva cele mai nebunești simțiri. Nemaivoidind să prelungească așteptarea, începu să-i smulgă hainele bărbatului. Cu trupul dezgolit și splendid, în penumbra încăperii, acesta se oferi privirilor pline încântare ale tinerei femei.

— Cine ești tu? îi șopti acoperindu-i fața cu sărutări sălbatice.

— Sunt femeia pe care o așteptai dintotdeauna. Și tu ești bărbatul pe care îl căutam.

— Dar mâine...

— Sst...

Ea îi puse delicat. Un deget peste buze.

Mâine nu există.

Răsuflarea dogoritoare a lui Demetrius arzându-i pielea o făcea să-și piardă cu desăvârșire capul. Cu un braț el își spori strânsoarea, iar ea simți pe pântecul ei forța virilă a dorinței bărbatului. Știa acum că nimic pe lume nu-i mai poate opri. Dorea cu toată ființa ei și în această seară nu au mai putea gândi decât la potolirea acestei patimi nesățioase.

Cu un suspin de voluptate, își înfipse degetele în pletele lui dese și-i sorbi buzele. Cum își închipuise că ar fi putut trăi în preajma lui fără să ajungă să-l dorească ca o nebună, uitând de tot ce i-ar putea dicta rațiunea? Desigur că luptase cât a putut, din momentul când a intrat în camera ei de la Milano, dar acum nimic nu mai putea sta în

calea pasiunii lor.

Nu se schimbase nimic. Întocmai ca și altă dată, nu mai exista nimic decât trupurile lor goale și fremătând de nerăbdare, parfumurile îmbătătoare ale nopții calde când timpul părea să-și fi oprit zborul.

Demetric se aplecă, o luă în brațe și o purtă până la pat.

Copleșită de mângâierile și sărutările sale, Reva gemea încetișor. Trupul ei se aprindea, își amintea. Și pe când se îmbrățișau frenetic, rostogolindu-se pe cearșafuri, ea înțelese că în toată această vreme nu a făcut decât să se amăgească: liniștea și calmul acestui an petrecut departe de Demetric nu fuseseră decât o înșelăciune, iluzia unui trup trist și abandonat ce se crede viețuind în pace, dar care de fapt nu trăiește.

Pe buze îi stătea numele lui Demetric, dar nu îndrăzni să i șoptească. În aceste clipe nu erau decât doi străini. Acest joc al măștilor, liber consimțit, era pentru ei singurul mijloc de a-și oferi fără riscuri, fără remușcări și fără implicații, această noapte de nebunie.

Plăcerea ce-i înlănțuia, făcându-i sclavii ei, era mai puternică decât rațiunea. Acum se contopiseră într-o singură ființă, uniți prin aceeași dorință sălbatică. Dintotdeauna Demetric se pricepuse de minune să răspundă tuturor chemărilor și exigențelor ei. Amant îndrăzneț, el a știut să facă din uniunea lor trupească un prilej de uimire și de încântare reciprocă. Aroganța aceea blestemată, care o scotea din fire, se transforma în

timpul relației carnale într-o forță și o cutezanță care o copleșeau.

— Demetric...

Și ea la rându-i nu precupețea nimic ca să-l înnebunească. Și îl înnebunea cu adevărat, pornind să exploreze fără nicio reținere acest trup, căruia îi stârnea fiori de foc și gheață făcându-l să răspundă aidoma unui arc mângâierilor sale.

Curând, ea nu mai rezistă, așteptarea fusese prea lungă. Cu mâinile agățate de umerii iubitului ei. Îl pofti și i se dăruie, arzând îl primi, strigându-și fără rușine plăcerea când cele două trupuri înfierbântate se contopiră într-un același extaz.

În cameră părea să se fi așternut liniștea. Dar calmul aparent nu făcea decât să pregătească regăsirea următoare. Când Reva se simți din nou pătrunsă, își aduse aminte. Înflorându-se de plăcere, de extraordinara forță a lui Demetric. Câte nopți au petrecut astfel, potolindu-și neconținut dorințele până în zori, dormind un ceas ca apoi să revină cu o putere egală? Cu capul răsturnat pe pernă. Reva se agăță de umerii lui, înlănțuindu-l. Din nou nerăbdarea îi dădea ghes, dar de data această vru să guste din plin clipa magică a așteptării.

— Nu, șopti ea. Nu încă.

Buzele fierbinți ale soțului ei îi fremătară la ureche:

— Așa?

— Da... da... așa...

Pierdută, răătăcită. Reva îl imploră fără să-l vadă, în timp ce el o privea plin de iubire cum se

afundă în extaz.

— Acum? o întrebă el cu glas sugrumat.

— Da... acum...

Era gata să atingă împreună cu el culmile unei fericiri împărtășite și când el se cabră înspre ea, femeia știu să-i vină în întâmpinare. După atâtea luni de despărțire, redescoperea acum în brațele lui aceeași bucurie pură, aceeași plăcere absolută, aceeași armonie desăvârșită.

Se odihniră câteva clipe unul lângă altul, cu trupurile încă lipite, apoi Reva se îndepărtă încetișor. Își privi câteva clipe soțul cu inima înecată de iubire, după care se lăsă să alunece încântată pe pieptul lui unde se rostogoleau măgele de sudoare.

— Ai obosit?

— Cine, eu?

Un râs provocator însoți răspunsul.

— Te-aș putea epuiza, știi bine...

Fu cât pe ce să-i răspundă: „N-ai reușit niciodată” dar acest „niciodată” i-ar fi aruncat într-un trecut pe care hotărâseră, pentru câteva ceasuri, să-l uite. Era mai bine așa. Da, Reva fusese înțeleaptă. Fără trecut nu va exista nici durere, nici regrete.

Cu pletele răsfirate pe umărul soțului ei, tânăra femeie ațipi curând. Rămase așa aproape o oră, nemișcată și liniștită, aidoma unui copil. Apoi se trezi și dorința puse din nou stăpânire pe trupurile lor adormite, împingându-i într-o spirală nesfârșită de voluptate și plăcere.

Lumina blândă a zorilor fu cea care îl trezi pe

Demetric. Cu mintea confuză încă, se întinse cu un oftat. De ce oare se simțea atât de bine? Ce se întâmplase? Când brusc îi apărură în fața ochilor imagini din noaptea de vis. Deschise ochii larg.

Era singur și cu toate acestea în aer plutea mireasma îmbătătoare a unui parfum puternic. Patul arăta de parcă s-ar fi dat acolo o luptă crâncenă. Lângă ușa ce ducea la baie, zăcea pe covor halatul lui, rămas acolo unde căzuse, mai exact acolo unde i-l scosese Reva.

Demetric se sculă și se îndreptă spre ușa ce comunica între cele două camere. Ușa era închisă, iar alături, pe comodă se odihneau în caseta lor meșteșugită diamantele reci și fără strălucire.

CAPITOLUL 8

Cu două zile înaintea plecării la lacul Como, Reva primi un mesaj de la Bruno Andrese. În câteva cuvinte, ziaristul îi cerea să vină să se întâlnească și să meargă împreună să fotografieze un alt imobil.

— Plătesc chiria la aceeași agenție ca și cei care locuiesc în „Casa Paradisului”, îi explică el laconic.

Fără să mai stea pe gânduri, Reva se duse la locul indicat și descoperi o casă încă și mai păraginită decât cea dintâi.

— Cineva e la curent cu ceea ce facem. Ai grijă de tine.

— Las pe mine. Nu-ți face probleme.

* * *

Pe când se apropia de vilă, Reva își dădu

seama că era urmărită. O Lancia neagră se ținea după ea. Păstrând mereu aceeași distanță. Deodată. Pe o bucată de drum liberă, șoferul accelerează și o ajunse. Plină de curiozitate, tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu arunce o privire înăuntru. Chipul aspru și necioplit pe care-l zări o clipă îi dădu fiori.

Întorcându-și iute capul, apăsă pe accelerator și crezu că a reușit să scape de urmăritor. Dar când trecu de grilajul înalt al palatului Corsevo. Văzu în retrovizor că Lancia neagră o ajunse până aici.

Îndoielile de tot felul începură să-i dea târcoale. Și dacă Benno avea dreptate? Dacă într-adevăr urmăritorul ei știa unde locuiește? Pe când se angaja cu mașina ei pe aleea umbroasă, Reva își alungă din minte aceste gânduri. Se mulțumi să ridice din umeri. Oricum, toate acestea nu aveau nicio importanță. Doar în două zile avea să părăsească palatul Corsevo.

În dimineața plecării toată casa era cuprinsă de o agitație fără seamăn, curată nebunie. Când în sfârșit jaguarul fu încărcat, apăru un servitor, vădit stânjenit, care începu să se bâlbâie aducându-le la cunoștință stăpânilor că poarta principală era închisă și că numai un oarecare Tony, acum beat mort. Știe unde se află cheia.

Spre marea uimitoare a Revei. Demetric nu se înfurie defel.

— Nu-i nimic, zise el închizând portbagajul mașinii. Vom ieși pe poarta din spate.

Trecu la volan și le făcu semn Revei și

Nicolettei să-i urmeze. Apoi porni, sub privirile impasibile ale Francescăi și ale celor doi servitori veniți să-i conducă pe peron. Drumul pe care o luară era neîngrijit și șerpuia printre copacii seculari din parc. Curând se iviră printre crengile uriașe câteva căsuțe. Păreau toate nelocuite, unele dintre ele aflându-se chiar în paragină. Una singură dintre ele strălucea în soarele blând al dimineții, arătându-și cu mândrie fațada albă.

Fremătând toată. Nicoletta își strecură capul printre scaunele din față.

— Nu oprești? îl întrebă pe fratele ei. Aș vrea să-i arăt Revei unde ne-am născut.

— N-avem timp.

— De ce? O clipă doar!

În loc de orice alt răspuns, Demetric apăsă pe accelerator.

— Vrei să lași o impresie proastă familiei Torvini întârziind, când știi că ești așteptată?

— Bineînțeles că nu, dar...

Contrar oricăror așteptări, el începu să urle:

— *Sfântă fecioară!* Vrei să taci odată!

Era ceva atât de neobișnuit ca el să i se adreseze pe un astfel de ton surorii sale, încât cele două femei se priviră înghețate de spaimă. Apoi, deodată, expresia feței Nicolettei se schimbă ca și cum i-ar fi fost de-ajuns o clipită să înțeleagă motivele acestui comportament ciudat. În vreme ce Reva îi arunca niște priviri uimite, în care se citeau întrebările pe care nu îndrăznea să le rostească. Nicoletta se mulțumi să schițeze un surâs misterios.

O clipă mai târziu, ajunseră la ieșirea din

spatele proprietății și Demetric se dădu jos din mașină ca să dezlege lanțul ce lega cei doi batanți ai porții. Când urcă din nou în mașină, surâdea. Incidentul de adineaori părea uitat. Dar nu și pentru Reva care se frământa în continuare. Oare ce or fi vrut să-i ascundă?

Profită de o oprire la o stație de benzină, ca să-și astâmpere curiozitatea. Pe când Demetric făcea plinul, ea ieși puțin cu Nicoletta ca să-și mai dezmoștească picioarele. Mergeau alături de-a lungul șoselei, sub soarele arzător și Reva își prinse de braț cumnata.

— Nicoletta... spune-mi... ce este atât de secret în legătură cu căsuța pe lângă care am trecut? De ce n-a vrut Demetric să mi-o arate?

Stânjenită, fata se retrase ușurel.

— E târziu, ăsta-i tot.

— E clar că nu e vorba numai de asta. De ce îmi ascunzi și tu adevărul?

— Pentru că nu e nimic de spus. Zău că nu e nimic... chiar nimic. A, uite, Demetric ne face semn!

Retezând în felul acesta scurt conversația, Nicoletta se îndepărtă grăbită iar Reva nu avu încotro și trebui s-o urmeze. Ce putea să însemne tot acest mister? Și de ce hotărâseră oare cei doi frați s-o țină pe ea deoparte? Erau deja din nou pe drum de o bună bucată de vreme, când crezu că a descoperit răspunsul; căsuța reprezenta pentru Demetric un spațiu privat și foarte deosebit., ceva numai de el știut și pe care nu voia să-l împartă cu nimeni; Nicoletta înțelesese asta cât ai clipi și, cu discreția ei obișnuită, dovedise respect față de

sentimentele fratelui ei păstrând tăcerea asupra acestui subiect. Așa trebuie să fie, nu exista un alt răspuns.

Cu ochii pe jumătate închiși, Reva se lăsă alene pe speteaza confortabilă a scaunului ei. Demetric nici că ar fi putut găsi ceva mai grăitor, care s-o facă să înțeleagă limpede că noaptea lor de pasiune nu a fost decât o întâlnire a doi străini. Două trupuri care s-au găsit și s-au iubit înainte de a se despărți. Și care nu asta voise și ea? Ba da. Dar faptul ca soțul ei acceptase atât de lesne acest joc, o umplea de amărăciune.

Ajunseră la lac spre sfârșitul după-amiezii. Întinzându-se de-a lungul a mai bine de douăzeci de kilometri, lacul avea forma unui Y răsturnat, iar vila Torvini se afla la întretăierea celor două brațe, la marginea unui sătuc fermecător presărat cu căsuțe albe.

După ce trecură de sat. Vila le apăru în lumina asfințitului. Situată în mijlocul unui parc somptuos, își înălța turnurile crenelate spre cerul în flăcări. Fațada era sfredelită de ferestre înalte. Vila era impunătoare și maiestuoasă arătându-se pe potriva proprietarului ei.

O scară dublă, ornată de balustrade sculptate, ducea la peronul unde îi aștepta reunită toată familia Torvini. Nu numai contele, contesa și Guido. Dar și un cardinal și un ministru. Odată intrați. În vreme ce alți musafiri ce veneau în întâmpinare, contele le explică că obișnuia ca în fiecare vară să invite câțiva prieteni, în ceea ce el numea căsuța lor de vacanță.

Răspunzând salutarilor, Reva se felicita de

prezența acestor invitați surpriză. Mulțimea aceasta adunată la vila contelui, avea să-i facă. Probabil șederea mai puțin dificilă. După schimburile obligatorii de politețuri, un valet veni să le ia bagajele și tânăra femeie îl urmă pe o scară impozantă din marmură roz. Deasupra, plafonul era decorat cu scene mitice, delicat zugrăvite. De-a lungul coridorului se înșiruiau picturi vechi și în fiecare odaie găseai splendide piese de porțelan așezate pe pedestale elegante.

Valetul se opri în fața unei uși duble, înfrumusețată de splendide buchete pictate pe un fond verde fistic. Fără o vorbă, servitorul deschise ușa și aduse înăuntru bagajele Revei. Apoi se retrase, nu înainte de a face o plecăciune respectuoasă. Surprinsă de luxul rar întâlnit al încăperii, tânăra femeie rămase o clipă în pragul ușii.

O lumină trandafirie scălda camera încăpătoare. Perdele grele din mătase albă. Legate cu câte un cordon, filtrau lumina purpurie a amurgului. Pereții erau acoperiți cu aceeași mătase imaculată. Cât privește pardoseala de marmură albă. Aceasta era acoperită cu covoare de preț.

Și toate la un loc aveau reflexe sidefii, blânde și odihnitoare. Câteva perne viu colorate, presărate pe patul cel mare, aruncau lumini vesele în camera aceasta, unde mobilele stil erau puse în valoare cu un rafinament extrem.

Cu pași înceți, Reva se apropie de ferestre, înalte și largi, acestea ofereau o vedere încântătoare spre peluza ce cobora spre lac. De-a

lungul malului, răsăreau din loc în loc reședințe somptuoase, înecate într-o vegetație luxuriantă. În depărtare, dincolo de coline, se conturau piscurile înzăpezite ale munților. Copleșită de spectacolul năucitor al acestei naturi generoase, Reva ieși câteva clipe pe balcon.

Sprijinită de balustrada de piatră, ce se încălzise la soare, gusta din dulceața crepusculului, când auzi ușa. Închizându-se brusc în spatele ei. Tresărind, se întoarse și își înăbuși un murmur de surpriză. Demetric. Nemișcat, sta în mijlocul camerei.

Cu gesturi mașinale se întoarse în cameră.

— Să nu-mi spui că ai de gând să dormi aici... cu mine?

— Îți jur că nu am pus nimic la cale. Și apoi... trebuia să-ți închipui...

Scuturând din cap, pradă unui sentiment ciudat, ceva între panică și bucurie nemărturisită, Reva își cântări bine din ochi soțul. Pentru întâia oară după acea noapte de vis și nebunie, se găseau iarăși singuri într-o încăpere, iar Demetric părea absent, cu gândurile departe. Era doar un fel al lui de a o ține la distanță sau uitase cu adevărat ceasurile acelea de pasiune dumnezeiască? Reva preferă să se lipsească de răspuns, mai curând decât să se lase antrenată într-o conversație care putea deveni amenințătoare.

Cina era servită la ora opt și ea profită ca sub pretextul pregătirilor să-l lase singur pe Demetric. Baia camerei lor avea geamurile cu vedere tot spre parc. În fața ferestrei, un întreg perete de

oglinzi reflecta munții și lacul, de a căror frumusețe nu te mai puteai sătura. O altă surpriză pentru Reva fu să descopere lângă cadă o gamă întreagă de creme și de parfumuri de lux.

Pentru această primă seară petrecută la familia Torvini. Hotărî să se îmbrace cât se poate de simplu. Într-o rochie de muselină verde pal, cu corsajul tăiat într-un decolteu cuminte și cu fusta creata.

În ciuda temerilor ei, cina fu plăcută și avu chiar darul s-o facă să uite de frământările ei. Se trezi așezată lângă cardinalul Torvini, care se dovedi un comesean plin de spirit. Cucerită și amuzată de vecinul ei de masă, Reva nu-i adresă nicio vorbă lui Demetric cât ținu cina.

La sfârșitul mesei, se duseră cu toții pe terasă și ea profită de această împrejurare pentru a se izola o clipă, vrînd să-și ofere un moment de contemplare solitară. Într-un colț, pe când nu se mai sătura să-și încânte ochii cu frumusețea peisajului, i se alătură un bărbat cu părul alb, care veni să se sprijine lângă ea de balustrada meșteșugit lucrată. În jos apele întunecate ale lacului clipoceau sub mângâierea razelor de lună.

— *Signora Corelli...* țineam atât de mult să vă văd...

Surprinsă de această voce gravă și melodioasă, Reva se îndreptă.

— Oh, scuzați-mă, reluă omul cu curtoazie. Nu m-am prezentat. Sunt Paolo Alessi.

Făcu o plecăciune și duse la buze mâna delicată a tinerei femei.

— Nu voiam decât să vă cer scuze pentru

atitudinea inacceptabilă a fiului meu.

— Nu e nevoie, *signor* Alessi. Îmi închipui că nu i-a fost ușor să revină în fosta lui casă...

— Această casă nu mai este a lui de multă vreme, *signora*, de când ne-a părăsit ca să trăiască așa cum înțelege el viața. Singurele dați când a binevoit să revină a fost pentru a-mi cere bani. Am fost nevoit să încep să vând din lucrurile noastre pentru a-i putea plăti datoriile, până când am ajuns la fundul sacului și nu ne a mai rămas nimic decât palatul Corsevo și câteva bijuterii de familie. Nu mi-e ușor să vorbesc așa despre fiul meu, dar vreau să vă alung din minte cine știe ce ticăloșii ce mă tem că vi le-ar fi putut spune.

— Ah. Nu mi-a spus cine știe ce, decât că ați făcut mult pentru soțul meu.

— Cu ani în urmă, i-am împrumutat într-adevăr niște bani. Dar Demetric mi-a restituit totul cu cea mai mare corectitudine. Soțul dumneavoastră este un om de afaceri necruțător, *signora Corelli*, dar trebuie să știți că este și un om de o cinste nepătată. Dar, desigur că spunându-vă aceasta, nu aflați de la mine nimic nou.

Reva scutură mecanic din cap.

— La început, Demetric mi-a avansat el niște bani, reluă baronul. Cum însă râu i-am putut achita datoria, mi-a propus ca în schimb să-i dau căsuța mamei sale.

De data aceasta, tânăra femeie nu-și mai putu ascunde surpriza.

— Numai căsuța?

— Da. Nu voia nimic altceva. Știa bine că la

moartea mea. Bruno va aduce investitori care nu vor ezita s-o radă de pe fața pământului, dornici să exploateze terenul. Atunci am avut o discuție serioasă și i-am propus să cumpere întreg domeniul.

— A fost ideea dumneavoastră?

— Da. Vila devenise pentru mine o povară, de care am fost bucuros să mă debarasez. Soțul dumneavoastră mi-a oferit un preț bun, dar din care n-a mai rămas mare lucru după ce am achitat toate datoriile fiului meu. Am reușit totuși să fac niște plasamente sigure, în așa fel încât banii rămași să-mi îngăduie să trăiesc confortabil câte zile voi mai avea. Demetric se ocupă de tot, de fapt cea mai mare problemă a fost să aranjăm în așa fel lucrurile, încât Bruno să nu mai poată pune mâna pe nimic.

— Ah, deci de aceea...

— Am vrut să știți adevărul, *signora*. M-am gândit că probabil din delicatețe față de mine, Demetric a evitat să vă aducă la cunoștință această poveste.

Tulburată, Reva își plimbă privirile în zare.

— Aflu totuși lucruri noi de la dumneavoastră, murmură ea. Nu știam că soțul meu are tact.

— E preferabil ca în afaceri să pari nemilos, *signora*.

Paolo Alessi se retrase fără să-i treacă prin minte nicio secundă că o rănise pe tânăra femeie. Aceasta era la pământ, zdrobită. Știuse dintotdeauna că Demetric își ascundea adevărata față în înfruntările cu rivalii săi, dar de ce să-i ascundă ei, soția lui, tocmai laturile cele mai

luminoase ale personalității lui? Reva avea senzația că din nou se închisese o poartă în spatele ei, îndepărtând-o definitiv și alăturând-o celor pe care soțul ei nu-i considera demni de încrederea lui.

În cele din urmă, șederea la vilă se dovedi pe cât de plăcută pe atât de distractivă. Demetric știu să se țină la distanță, și, pe măsură ce zilele treceau, Reva reuși și ea să se destindă. Lacul era un loc de vilegiatură ideal pentru cine voia să înoate, să lenevească la soare sau să pornească în lungi plimbări încântătoare cu barca, de-a lungul țărmului plin de flori. În plus, numeroși italieni din înalta societate aveau vile în această regiune și petrecerile se țineau lanț.

Într-o seară, după ce dansase ore în șir în saloanele luxoase ale vilei Torvini, Reva se întoarse pentru întâia oară în cameră împreună cu soțul ei. Zburdalnică, păși pragul cu o piruetă jucăușă.

— Ai băut prea multă șampanie.

— Am băut prea mult. Zici?

Tânăra femeie izbucni într-un râs cristalin.

— Băut? Dar când aș fi putut bea prea multă șampanie că doar am dansat fără contenire!

Cu o strâmbătură se aruncă pe pat și își azvârli pantofii în celălalt capăt al camerei.

— Cred că nu-mi voi mai simți picioarele mâine dimineață!

Demetric o privea cu duioșie.

— Nu-mi aduceam aminte ca tu să fi dansat atât de bine.

— Mama voia să devin balerină. De la vârsta de trei ani am avut parte de lecții de dans de trei ori pe săptămână.

Un râs amar îi însoți vorbele.

— Nu eram eu cea mai bună la clasă, dar directorul școlii era prieten cu mama și s-a arătat foarte înțelegător. Iar ea era de-a dreptul încântată. Nu același lucru îl pot spune și despre mine însămi.

— De ce? Tu nu voiai să fii balerină?

— Nu. Nu suportam disciplina, absolut necesară în această meserie. Și apoi, ca să faci asta ai nevoie de vocație și nu asta era vocația mea.

Zâmbind, Reva își ridică genunchii la piept și rochia de muselină se ridică, dezgolindu-i coapsele bronzate.

— Multă vreme nu am făcut altceva decât să trăiesc visele mamei mele.

— Nu i-ai spus adevărul?

— Am încercat, dar niciodată nu voia să asculte. Ea însăși fusese balerină și voia ca eu să am parte de gloria care ei îi fusese refuzată. Tatăl meu a muncit din greu ca să-mi poată da această șansă.

De această dată, râsul ei fu plin de tristețe și Demetric o încurajă.

— Continuă...

— Dar desigur că ți-am mai povestit asta.

— Nu. Știam doar că ai luat lecții de dans la dorința mamei tale. Dar nimic mai mult.

— Dacă ar fi fost vorba numai de „dorința” ei... făcu Reva cu obidă. Dar m-a silit să duc

povara viselor și speranțelor ei, ale vieții ei ratate... vise mult prea greu de dus pentru mine. La paisprezece ani, n-am mai rezistat. Școala a înștiințat-o că nu voi fi niciodată balerină.

— A fost supărată pe tine?

Cum tânăra femeie rămânea tăcută, Demetric profită ca s-o observe cu atenție. Sub şuvița blondă care-i cădea pe frunte, privirea i se întunecase ușor.

— Reva...

Avu sentimentul că o smulge dintr-un vis.

— Mama nu mi-a reproșat niciodată ceva, reluă ea pe un ton neașteptat de aspru. Doar că a început să nu-i mai pese de nimic din ceea ce o înconjură și a murit trei ani mai târziu. Diagnosticul a fost un stop cardiac, dar eu știu adevărul.

A murit pentru că își pierduse rațiunea de a trăi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar reuși să se stăpânească, cu prețul unui efort. Când reîncepu să vorbească, glasul ei redobândise acea sprinteneală fermecătoare dintotdeauna.

— Apoi mi-am găsit o slujbă de ajutor la un fotograf. Și așa a început totul.

Cu un zâmbet plin de nostalgie, Reva își scoase agrafele care îi țineau cocul și pletele lungi și blonde i se răspândeau pe umeri.

— Asta e toată povestea. Nu ți-am vorbit niciodată despre aceste lucruri până acum pentru că... aș fi preferat să le uit.

— Înțeleg, îi răspunse blând Demetric venind să se așeze lângă ea.

— Știi, sunt supărată pentru că m-a făcut să plătesc pentru dezamăgirile ei. Nicio povară nu e mai greu de purtat decât visele altora, să știi că trebuie să răspunzi unor așteptări care nu au nimic comun cu propriile tale năzuințe...

Demetric contemplă tăcut și gânditor chipul delicat al Revei. Niciodată nu-i dezvăluisese aceste taine, bine zăvorâte în sufletul ei și care azi aruncau o lumină nouă asupra firii ei, uneori ciudate, asupra întregii ei existențe de femeie și soție.

Oh, Doamne, dacă barem ar fi știut toate astea! Dacă măcar i s-ar fi destăinuit vreodată lui! Cât l-ar fi putut ajuta aceste mărturisiri să înțeleagă mai bine. Să înțeleagă cu adevărat dorința ei de libertate, firea ei rătăcitoare. Și, atunci cu siguranță că nu ar fi ajuns să fie devorat de sentimentul că el nu-și găsește locul în existența ei, nu ar fi avut mereu senzația că este exclus sau dat la o parte...

Ar fi trebuit să știi, îi șoptea conștiința lui vinovată. Hai, recunoaște, ți-ai dat vreodată silința s-o îndemni la confesiuni, să-i câștigi încrederea? Dacă el ar fi avut delicatețea necesară, oare nu și-ar fi deschis ea sufletul, așa cum tocmai făcuse acum?

Fără o vorbă, tânăra femeie se ridică și merse în picioarele goale pe balcon Vântul ușor ce venea dinspre lac făcea să foșnească ușor frunzelor sălciilor și ale teilor care parfumau văzduhul. Era o noapte desăvârșită. Mulțimea de stele presărate pe bolta de catifea, liniștea munților ce se înălțau dincolo de oglinda argintată a lacului îi aduseră

Revei aceea seninătate după care tânjea.

Niciun zgomot, poate doar clipocitul ușor al undelor, nu venea să tulbure liniștea sublimă a nopții. Când Demetric veni să i se alăture Revei pe balcon, silueta delicată a Nicolettei țâșni brusc din noapte, apărând aureolată de flăcările pâlpâitoare ale ultimelor torțe care mai luminau peluza. Fata cobora în fugă, plină de grație, treptele ce duceau spre malul lacului. Când ajunsese, umbra unui bărbat se desprinsese din întuneric. Cei doi căzură unul în brațele altuia și rămaseră astfel înlănțuiți clipe prelungi, uniți într-o îmbrățișare magică ce le aducea răspunsul la toate problemele vieții.

— E atât de fericită, murmură Reva.

— Să fi descoperit ei acel secret al fericirii care pe noi ne-a ocolit?

O mișcare a Nicolettei făcu ca pletele ei negre și bogate să i se răspândească în valuri pe umeri. Guido o mângâie și îi prinse chipul în mâini cu evlavie și adorație, apoi se aplecă să o sărute.

Înfiorată, Reva își strânse brațele în jurul pieptului.

— N-ar trebui să ne uităm la ei.

— Nu.

Cu toate acestea, rămaseră amândoi nemișcați. Ca și cum vraja ar fi pus stăpânire și pe ei.

— Au ajuns la capătul drumului, îi șopti Demetric la ureche.

Îți aduci aminte?

— Nu. Căci pentru mine asta nu a însemnat niciodată capătul drumului, sfârșitul călătoriei și al căutării ci de-abia începutul aventurii. Nu uita

că în ce mă privește, am preferat întotdeauna misterul certitudinilor.

Cu o gingășie fără margini, el îi sărută ușor ceafa. Ea tresări puternic.

— Ciudat, murmură el. Eu nu am făcut decât să caut mereu în brațele tale un refugiu veșnic și absolut. Mi-a trebuit mult timp până să înțeleg că ideea de veșnicie te înspăimânta.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic din toate acestea.

— Nu m-ai întrebat niciodată nimic. O, să nu crezi că îți fac vreun reproș. Niciunul, nici altul nu ne-am grăbit să punem niciun fel de întrebări.

— Părea să nu fie nevoie de întrebări sau răspunsuri. Iubirea...

Reva își mușcă buzele.

— În cazul nostru lucrurile au mers foarte repede. Nu am apucat nici măcar să ne dezmeticim.

Demetric îi cuprinse umerii cu brațele și o strânse la piept.

— Nu am avut timp. Am fost mult prea grăbiți. Dar acum...

Îi caută privirea.

— ... avem tot timpul din lume la dispoziția noastră ca să ne ajute să ne regăsim.

— Prea târziu, Demetric. Anumite lucruri nu se pot uita. Oricât ai vrea.

— De ce? De ce să nu le dăm uitării, fie numai pentru această noapte fermecată?

În timp ce-i vorbea, îi dezgoli umerii lăsând să alunece bretelele subțiri ce-i țineau rochia. În acea clipă ea știu că avea să cedeze, că nu mai

avea cale de întors. Demetric nu o scăpa din ochi, pândind cu spaimă vreun semn de împotrivire ce ar fi putut veni din partea ei. Dar nu... Atunci deveni mai îndrăzneț. Pe când veșmântul vaporos de mătase îi alunecase de-a lungul coapselor, Reva simți arsura răscolitoare a privirii de jăratec a lui Demetric plimbându-se pe corpul ei, pe sânii fremătători, pe pânțele netede, pe șoldurile unduitoare... Bărbatul se opri în loc o clipă, pătruns de importanța momentului pe care-l trăiau. Aveau să fie clipe minunate de care se vor bucura împreună, desfătarea lor va fi deplină, nimic nu-i mai putea opri, căci lumea întreagă încetase să mai existe. Nu mai rămăseseră decât ei, ei doi...

CAPITOLUL 9

De data aceasta nu mai avură nevoie de jocul măștilor, nu au mai fost doi străini, ci un bărbat și o femeie care se cunosc bine unul pe celălalt și ard de dorința de a adânci această cunoaștere. Degetele lui Demetric rătăciră îndelung pe pieptul ei zvâcnind. Cu ochii pe jumătate închiși, femeia de-abia cuteza să respire.

— Reva...

Simți glasul lui Demetric ca o mângâiere pe pielea ei încinsă.

— Mă dorești?

— Nu știi încă? șopti ea.

— Vreau să mai aud o dată.

— Te doresc. Demetric.

— Dovedește-mi-o.

Cu un zâmbet de încântare pe buze, Reva îi scoase haina soțului ei. Apoi începu să descheie unul câte unul nasturii cămășii. În toată această vreme, simțea că se topește sub privirile de foc pe care i le arunca Demetric dindărătul genelor lungi. Cu o încetineală expertă, îi dezbrăca cămașa și își lipi buzele fierbinți de torsul lui athletic.

— Da...

Într-o clipită fu în brațele lui, strivindu-i buzele. Îl dorea așa cum nu dorise vreodată un bărbat, în timpul acestor sărutări și îmbrățișări frenetice, veșmintele ce le mai rămăseseră le deveniră opreliști de nesuferit pe care se grăbiră să le înlătore fără zăbavă. Reva le îndepărtă pe cele ce o mai despărțeau de trupul arzând de nerăbdare pe care-l strângea în brațe. Când în sfârșit fură amândoi despuiați, ea îl luă de mână și îl trase spre pat.

Deși îmbătați de patimă, știură să guste aceste clipe fierbinți, clocotitoare aprinse de o dorință atâta vreme nepotolită. Încet, își descopereau gesturi uitate ce aveau să dăruiască plăcerea. Femeia se abandona supusă mâinilor pricepute ale bărbatului care știa atât de bine să răspundă celor mai tainice așteptări ale ei. Știa că Demetric o va face să își piardă mințile mistuită de pasiune, cu știința lui de a-i picura foc în vine, și de aceea acum se cambra rugătoare, însetată, nesățioasă, în vreme ce el o aducea pe culmile voluptății.

Cu o încetineală delicioasă, el întârzia asupra curbelor ei desăvârșite, de care nu se mai sătura, și când în sfârșit ea îl simți gata să pătrundă în cel

mai ascuns loc al făpturii ei, știu că e gata s-o facă să piardă orice legătură cu lumea înconjurătoare, dar mai ales că și el stă să se cufunde împreună cu ea într-o plăcere fără seamăn.

— Demetric...

Demetric... Repetarea numelui lui o umplea de o bucurie ce și-o refuzase atâta vreme. Dintr-odată îi apăru drept curată nebunie toată atitudinea ei de până acum. Dumnezeu, cum putuse face așa ceva. Îl părăsise pe Demetric, riscase să-l piardă, poate chiar să i-l răpească o altă femeie. Cum a fost cu putință așa ceva? Unde-i fuseseră mințile?

El îi auzi chemarea și răspunse rugii ei. Suflarea lui caldă o învăluia în întregime, din creștet până-n tălpi, adăugându-se celorlalte mângâieri. Întreaga lui făptură răspândea o senzualitate sălbatică. Cu un suspin sugrumat, Reva îl trase spre corpul ei umed. Răstignindu-l cu picioarele ei lungi.

În această noapte, uniunea lor fu deplină, totală, desăvârșită.

Ea cunoscuse senzația unică că s-a contopit cu el pentru a nu mai forma decât o singură ființă, dăruindu-se acestui bărbat pe care știa acum că îl iubește cu toată puterea.

Același strigăt le țâșni de pe buze, transportați de aceeași revărsare de patimă aprinsă, înotând în iubire, plăcere și voluptate duse pe culmi de neatins.

Se rostogoliră pe cearșafuri cu răsuflarea întretăiată, revenind anevoie la lumea din jur. Reva se cuibări înfiorată la pieptul soțului ei, apoi întinse mâna spre noptieră și stinse veioza...

Nu... lasă... de data aceasta vreau să te văd.

— De data aceasta? Ce vrei să spui?

Cu pletele răvășite, Reva se ridică în capul oaselor. Beția simțurilor de care se lăsase cuprinsă îi aprinsese ochii.

— Când a mai fost o altă dată?

— După serată... O femeie străină s-a strecurat în camera mea.

— O nerușinată...

— Așa mi-am zis și eu. De fapt, sincer să fiu, am primit-o doar pentru că îmi amintea de tine.

— Și atunci?

Reva își sprijini bărbia de pieptul lui Demetric.

— Cum a fost?

El zâmbi și Reva își simți inima gata să plesnească de fericire. Doamne, de ce o fi acest bărbat atât de fermecător? Cu privirea asta mângâietoare, cu gropița aceea din colțul gurii care-i dădea un aer atât de tineresc... Ce mai, era irezistibil.

— Binișor, răspunse el făcând haz. Dar gata cu asta acum, am vorbit destul despre mine.

Cu o mișcare iute, o răsturnă sub el.

— E rândul tău, poștește. Sunt sigur că ai ce să povestești.

— Așa este... într-o noapte, nu e mult de atunci. Am întâlnit un bărbat nemaipomenit.

— Nemaipomenit, zici?

El ridică din sprâncene a mirare.

— Să înțeleg că vrei să mă faci gelos cumva?

— Tu ce crezi?

El zâmbi, apoi îl sorbi buzele nesățios, arzând iarăși și iarăși. În vreme ce Reva mulțumea cerului

că a izbutit să redobândească acel minunat sentiment de contopire pe care-l mai încercase cândva alături de soțul ei.

— Vino, îi șopti febril împingând-o ușor deasupra lui.

Ea se supuse, știind că patima ce o stârnea în ea acest bărbat nu poate cunoaște stavilă, dar mai cu seamă dornică să re trăiască acel miracol ce-l crezuse pentru totdeauna pierdut și pe care hazardul s-a îndurat să i-l mai scoată o dată în cale.

* * *

Când se trezi, fu bucuroasă să-l găsească pe Demetric lipit de ea, cuprinzându-i umerii cu brațele, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Camera era scăldată într-o lumină diafană ce se filtra prin persiene. O pulbere aurie plutea în strălucirea blândă a razelor matinale. Afară se auzea cântecul păsărelor.

Totul era desăvârșit. Cu un zâmbet de mulțumire pe buze. Tânăra femeie se ridică. Alături, Demetric dormea cu pumnii strânși: în timpul nopții care trecuse, iubirea lor cunoscuse o asemenea împlinire, încât în această dimineață pe chipul încă adormit al soțului ei sta zugrăvită o expresie de seninătate ce-i fusese până azi necunoscută, în somn, trăsăturile lui, mai degrabă aspre, păreau destinse și mult îndulcite, mai cu seamă buzele, care schițau un surâs. Fericirea părea să-l întinerească pe Demetric. Făcându-l să redevină o făptură blândă și tandră. Reva se aplecă să-l sărute și simți de îndată brațele lui

puternice sporindu-și strânsoarea.

Când se despărțiră, flacăra pasiunii juca din nou în ochii lui de tăciune.

— A fost adevărat, n-am visat, nu-i așa?

Cu un oftat. Reva i se cuibări în brațe. Apoi, brusc, întrebarea lui Demetric păru să-i deștepte o senzație demult uitată.

— Tu erai în camera mea în noaptea aceea, nu?

— În camera ta?

— Știi foarte bine despre ce vorbesc.

— Oh...

Dând din cap aprobator, el se lăsă să cadă din nou pe pernă.

— Spune-mi. Insistă ea.

— Da. E adevărat, am fost în camera ta. Voiam să fiu sigur că mai ești încă acolo, că nu ai plecat din nou. Te priveam cum dormi, când te-ai întors brusc. Mi-ai atins brațul și atunci ți-am șoptit că e numai un vis. Apoi am ieșit imediat din cameră.

— Și a doua zi ai plecat.

Demetric o privi în ochi.

— Mi-era teamă. Totul începuse deja atât de prost... dar ce importanță mai au toate astea acum?

— Niciuna.

Prinzându-i mâna, i-o strânse cu un gest plin de iubire.

— Demetric... ce crezi... noi doi am putea oare... spune-mi, aș vrea să știu, să fie oare cu puțință...?

— Nu trebuie decât să te hotărăști să rămâi. Nu vezi că suntem făcuți unul pentru altul?

— Acum faci ca lucrurile să pară atât de simple.

— Pentru că așa și sunt! Adu-ți aminte de noaptea care a trecut... de toate celelalte nopți ale noastre... și mai cu seamă gândește-te la cele care ne așteaptă...

— Plăcerea carnală înseamnă mult, dar cu siguranță că nu e totul. Doi amanți desăvârșiți nu formează neapărat un cuplu durabil, zise ea cu tristețe.

— Reva...

Fu rândul lui Demetric să-i prindă mâinile.

— De ce n-am mai încerca o dată? Doar ne-am schimbat... Ne-am înțeles greșelile de altă dată. Te rog...

Tumultuos, o luă în brațe și o sufocă cu strânsoarea lui.

— Spune-mi că vei rămâne.

— Demetric...

— Spune-mi!

Ea se crispa fără să vrea, iar el își înțelege greșeala. Se pripise. Nu avusese răbdare și cine știe...

— Îmi pare rău, murmură ea. Trebuie... am nevoie de un timp de gândire.

— Timp de gândire...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Reva îl privi: cu brațul sub cap, fixând plafonul cu ochii lui negri, acum stinși, Demetric păru dintr-odată foarte îndepărtat, apoi își reveni, ca și cum ar fi devenit brusc conștient de fragilitatea clipei.

— Ai dreptate, recunosc el convins. Vom aștepta, ce altceva am putea face...

Ea se hotărî în sfârșit și dădu în lături cearșafurile.

— Nu te scoli? îl întrebă înfășurându-se în halat.

— Aș zice mai degrabă să te întorci tu în pat.

— Azi e duminică, Demetric. Și aseară contele a dat de înțeles că ar dori să fie toată lumea prezentă astăzi la biserică la liturghia de dimineață.

— Știu.

El își înăbuși un căscat.

— Și știi și de ce. A făcut o donație pentru un vitraliu ce urmează să fie inaugurat astăzi. Ar fi desigur cum nu se poate mai afectat, ba chiar jignit, dacă nu am fi acolo cu toții în păr, ca să-l admirăm.

— Iar contele nu trebuie cu niciun preț jignit în aminti Reva cu umor.

— Și ce nu facem noi pentru draga noastră Nicoletta.

* * *

Două ore mai târziu erau cu toții adunați în biserica satului, nemaicontenind să ridice în slăvi generozitatea fără seamăn a contelui. Vitraliu! era într-adevăr o lucrare splendidă și artistul alesese ca sursă de inspirație parabola fiului rătăcitor.

Era un timp splendid, soarele pătrundea în valuri, scăldând în lumină nava bisericii și irizând pardoseala de piatră în culori strălucitoare. Lăsându-se legănată de glasul cald și mângâietor al preotului, Reva închise ochii. Ciudat, subiectul predicii de astăzi părea să se potrivească de minune cu ceea ce trăia ea acum. Și ea fugise

întocmai ca și tânărul din parabolă și la întoarcere, soțul ei o primise cu brațele deschise.

Demetric... îi apărea azi atât de diferit. N-ar fi putut spune ce anume s-a schimbat, și poate tocmai asta o făcea să mai stea încă pe gânduri înainte de a se dăruii deplin. Dar găsea acum la el o blândețe și gingășie ce-i fuseseră până acum necunoscute, iar asta o umplea de speranță. Ce le-ar putea oare sta în cale acum când sunt hotărâți să găsească acea înțelegere reciprocă ce le-a lipsit la început și care le-ar putea îngădui să ia totul de la capăt?

După slujbă, pe când oamenii poriseră spre ieșire și începură să se strângă în piața din fața bisericii în jurul familiei Torvini. Reva se retrase discret și se strecură lângă Demetric.

— Mă duc acasă, îi șopti.

— Vin cu tine, se grăbi el să răspundă.

— Nu.

Văzându-i dezamăgirea ce-i sta înscrisă pe chip fără ca el să și-o poată ascunde, ea se strădui să-l liniștească:

— Vreau să fiu singură... doar câteva clipe.

— Bine, îi răspunse el. Voi aștepta.

Făcându-i un semn complice cu mâna, ea se depărtă străbătând mica piață bătută de soare. Sentimentele cele mai nebunești îi dădeau târcoale. Împresurând-o de-a valma. Gândul de a trăi alături de Demetric făcea să-i bată inima mai repede de atâta bucurie și, cu toate acestea, ceva o împiedica să fie cu adevărat fericită. Totul i se păru chiar prea frumos ca să poată fi adevărat. Să fie cu putință? Putea ea oare avea încredere în el?

Era oare sincer cu ea? N-o fi făcut-o să se întoarcă urmărindu-și cine știe ce scopuri demonice? Ca să-i arate că el și numai el este cel care hotărăște soarta lor? Tertipul ar fi fost josnic și crud. Dar oare nu dovedise el și în trecut că în unele situații poate fi de un cinism uimitor?

Puțin câte puțin, pe când se apropia de vilă venind pe o alee umbroasă ce șerpuia de-a lungul lacului, temerile ei se risipiră. Pentru prima dată după luni de zile, avea impresia că plutește într-o lume eterată unde nimic nu mai are vreun sens, nimic nu mai rămâne decât amintirea îmbrățișărilor lor...

Mergea așa cu un pas sprintar, când se auzi chemată de un glas cunoscut:

— *Signora!*

Reva ridică ochii, și-și dădu seama că ajunsese pe nesimțite la micul zăgaz din apropierea vilei familiei Torvini. Aflat la cârma unei bărci cu motor nou-nouță. Guido îi zâmbea. Ea îi surâsesese la rându-i. Apoi cu un gest spontan, răspunse invitației fără vorbe a lui Guido, dându-i mâna. De cum se urcă, tânărul porni motorul, iar splendida ambarcație porni să străbată apele liniștite ale lacului.

Comod instalată pe fotoliul din piele albă, Reva își duse mâinile pâlnie la gură și-i strigă:

— N-ar fi trebuit s-o plimbi mai degrabă pe Nicoletta cu splendoarea asta de barcă?

— O voi plimba după-amiază!

Guido încetini și uruitul motorului scăzu, în așa fel încât să se poată auzi între ei.

— Ies prima oară cu această barcă, și voiam să

văd întâi cum merge.

Tânăra femeie își întinse alene picioarele și-și lăsă fața mângâiată de briza diafană, gustând prin toți porii bucuria clipei. Se simțea ușoară, plutind de fericire, așa cum nu mai fusese de luni de zile. Pentru ea lucrurile deveniseră dintr-odată străvezii și clare. Întocmai ca undele albastre ale lacului.

Nu se mai sătura să-și desfete sufletul la gândul fericirii regăsite prin generozitatea providenței, când Guido îi întrerupse firul gândurilor.

— Cum vă place prin părțile noastre? întrebă el pe nepusă masă.

Cu pletele în vânt, cu cămașa albă descheiată ce-i dezvelea torsul bronzat, tânărul era cum nu se poate mai atrăgător, iar Reva înțelese mai bine ca niciodată ce o fermecase pe cumnata ei.

— E un vis, Guido. Mai cu seamă pentru un fotograf.

— Sper că veți veni adesea pe aici, când eu și cu Nicoletta vom fi căsătoriți.

Ea nu lăsă să-i scape ocazia și îl întrebă de-a dreptul

— Tatăl dumitale intenționează să vă dea consimțământul?

— Cred că da. Tatălui meu îi place să se arate intransigent, dar înainte de toate este un om de afaceri și va sfârși prin a zice da.

Neștiind cum să interpreteze vorbele tânărului, Reva se îndreptă de spate și ridică uimită din sprâncene.

— Ce legătură are faptul că tatăl dumitale este

un om de afaceri și căsătoria voastră?

— Avem și noi companii ca și cele ale soțului dumneavoastră, *signora*. De mai multă vreme, Demetric și tata vor să se asocieze, dar niciunul nu vrea să facă primul pas. Familia Torvini are nevoie de banii lui Corelli, iar Corelli are nevoie de rețeaua noastră de distribuție și de depozite. Târgul acesta convine ambelor părți, poate dacă mă gândesc mai bine. Cine știe, partida Corelli, să fie chiar mai interesată...

Reva se îmbătoșă toată.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că în ce ne privește, bani mai putem găsi și în alte părți. În vreme ce Demetric are nevoie urgent de depozitele noastre. Construirea altora noi i-ar lua o grămadă de timp, iar timpul în afaceri e prețios.

Guido izbucni într-un râs plin de candoare.

— Am impresia că această poziție, care-l pune la cheremul altora, nu îi este deloc pe plac, ba chiar îl deranjează. Ce să-i faci, un tip ca Demetric e obișnuit să tragă numai el sforile și să aibă întotdeauna în mână toate atuurile! Dar de data aceasta cel care conduce jocul este tatăl meu și asta îl scoate din minți pe Demetric, chiar dacă se străduiește, și reușește, să ascundă acest lucru. Demetric e un mare artist în arta disimulării.

Lividă, Reva se ridicase de pe locul ei. Tânărul ei însoțitor îi aruncă o privire uimită.

— Ce s-a întâmplat? Chiar nu știați nimic despre toate acestea?

— Nu m-au interesat niciodată afacerile soțului meu.

Pe când spunea acestea, se căzni să surâdă.

— Te-ar deranja să mă conduci la mal? Nu mă simt prea bine.

— Nu, sigur că nu.

Fără să-și dea seama câtuși de puțin de cât rău îi făcuse Revei cu pălăvrăgeala lui, tânărul întoarse de îndată și se îndreptă spre țarm. De cum acostară, Reva porni în goană spre vilă și dădu buzna în camera lor, unde o aștepta soțul ei.

— Draga mea...

Vru s-o ia în brațe, dar ea se dădu în lături. Scoasă din minți de furie, trânti ușa cu un zgomot sec.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Ce te-a putut tulbura atât?

Reva își aruncă poșeta pe pat cu un gest de o asemenea violență. Încât Demetric tresări surprins.

— Trebuia să-mi închipui! Nu trebuia să fi uitat nicio clipă cât de calculat și de meschin poți fi! Și eu care m-am legănat cu iluzii, zicându-mi că te-ai schimbat, că lucrurile pot fi de data aceasta altfel între noi...

Descumpănit, Demetric scutură din cap.

— Pentru Dumnezeu, Reva. Nu înțeleg nimic din ce spui...

— Vorbesc despre asocierea ta cu contele Torvini. Ei, ce zici. Acum am reușit să-ți îmbroscănez memoria?

— Cine ți-a vorbit despre asta?

— Guido. Și bineînțeles că bietul băiat nu avea absolut niciun motiv să-mi ascundă ceva. Cum să-și închipuie că tu nu mi-ai spus nimic, tocmai ca să

mă poți manipula cum dorești?

— Greșești.

— Greșesc? Mai ai curajul să susții și acum că eu mă înșel? Trebuie să recunosc că ai fost foarte convingător. „Îți cer acest sacrificiu numai și numai pentru fericirea Nicolettei!” Nu încapе îndoială că dacă mi-ai fi vorbit despre interesele întreprinderilor Corelli, efectul ar fi fost altul! Și eu care am fost atât de naivă încât să-ți dau crezare!

— Iarăși te pripești în a trage concluzii. Vechea greșeală...

— Mă pripesc? se înfurie Reva. Această căsătorie care se pune acum la cale nu ascunde oare și perspectiva unui contract gras?

— Ascultă-mă o clipă...

— Nu vreau să ascult nimic. Tot ceea ce contează pentru mine în acest moment este faptul că tu mi-ai ascuns adevărul.

— Și vrei să spui că dacă ți-aș fi spus totul, ai fi înțeles? Sigur că sunt interesat de acest contract, dar pentru mine fericirea Nicolettei este mai presus de orice și nu-și găsește locul printre aceste socoteli. Pot să-ți spun că datorită mie l-a cunoscut pe Guido. Te rog, Reva, încetează să mă mai acuzi! De ce îți place să mă iei drept un monstru?

— Deoarece am o experiență tristă cu tine.

El păli.

— Dacă vreodată ai fi catadicsit să te interesezi de munca mea, ai fi înțeles poate că, nu o dată, se întâmplă ca interesele de afaceri și cele de familie să meargă mână în mână. Și nu e nimic

rău în asta.

— Crezi că nu faci niciun rău jucându-te cu sentimentele mele?

Demetric avu un râs scurt, lipsit de bucurie.

— Despre ce sentimente vorbești? Credeam că tu nu-ți complici existența cu asemenea nimicuri. Sau te-ai schimbat?

Cu pumnii strânși, Reva îi aruncă o privire sfidătoare.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat de acum un an. Pot să-ți spun că sunt aceleași: neîncredere și mânie!

— Mânia și neîncrederea te-au mânat în brațele mele noaptea trecută?

— Nu. Ci nebunia! Dar acum, când mi-au venit mințile la cap, pot să-ți spun că regret amarnic cele întâmplare! Iar tu nu ești decât un tiran fără inimă!

— Numai în mintea ta!

— Numai în mintea mea? Ai uitat că într-o bună zi m-ai ferecat în odaie ca nu cumva să îndrăznesc să-ți încalc autoritatea? Vrei să spui că toate acestea sunt numai fructul imaginației mele?

Între ei se lasă o liniște grea ce fu spartă apoi de vocea profundă a lui Demetric.

— Te rog să încetezi, să n-o luăm iarăși de la capăt.

— Nu voi înceta deloc. Și-ți voi repeta aceste lucruri atât timp cât voi avea eu chef. Nu te-ai schimbat, Demetric.

— Fii cinstită și recunoaște că nu am susținut niciodată că m-aș fi schimbat. După cum bine știi, nu sunt un tip sentimental.

— Sigur că știu. Și mai știu că ești crud, fără inimă, dur și nemilos. Un bărbat capabil să-și folosească propria soție și sora în scopul obținerii unui contract, nu e demn de acest nume!

Demetric strânse pumnii. Această gură fermecătoare care în noaptea trecută îl acoperise cu sărutări nesfârșite era de-acum strâmbată de mânie și arunca vorbe grele.

— Nu te pricepi de fel la afaceri. Dacă ai mai ști câte ceva... nu mă îndoiesc că ai înțelege. Vreau să știi că nu am făcut decât ceea ce era de datoria mea să fac.

— Să faci ca să-ți vezi duse la bun sfârșit planurile tale.

— Planurile mele ar trebui să fie și ale tale. Suntem doar soț și soție. Ar trebui să ne unim eforturile, să muncim împreună, dar tu...

Toată durerea ce-l rodea izbucni în aceste ultime vorbe:

— ... tu n-ai fost niciodată cu adevărat soția mea!

Reva îl măsură cu o răceală de gheață, arătându-se neclintită. Când în sfârșit prinse putere ca să răspundă, glasul-i era de nerecunoscut.

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem, aruncă ea cu obidă.

CAPITOLUL 10

În vila Torvini se desfășurau tot felul de activități și deci nu era mare lucru ca două persoane dornice să se evite să poată reuși acest

lucru fără a bate la ochi. În zilele ce veniră după cearta lor, Reva și Demetric își dădură toată silința să nu ajungă să se găsească vreodată față în față.

— Reva porni să exploreze împrejurimile cu aparatul ei de fotografiat, iar el începu să plece la pescuit dis-de-dimineată și să se arate foarte interesat de partidele de tenis. Când se întâmpla să se întâlnească, izbuteau ca înaintea celorlalți invitați să se arate cordiali unul față de altul, în așa fel încât nimeni nu ar fi putut bănuî ce război se ducea între cei doi soți. Căci tensiunea dintre ei nu se atenuase deloc cu trecerea timpului.

Într-o dimineată, pe când coborau la micul dejun. Demetric aruncă o privire întrebătoare spre ținuta sportivă pe care o arboră Reva: blue-jeans și pulover aruncat neglijent peste un Tshirt.

— Plec în munți, zise ea în chip de explicație. Am auzit că există în zonă niște formațiuni minerale deosebit de interesante, chiar spectaculoase și așa vrea să fac niște fotografii.

— Mai merge cineva cu tine?

— Nu.

Fără să-l învrednicească măcar cu o privire, ea se grăbi să se îndrepte spre sufragerie, în vreme ce el rămase în urmă, neștiind cum ar putea răspunde acestei atitudini glaciale pe care ea o avea față de el din ziua nenorocită a teribilei lor dispute.

Când ea plecă de la vilă. Soarele strălucitor începea să se ridice și să lumineze un cer de un albastru desăvârșit, fără niciun nor. Deja de mai multe zile, Reva își făcuse un obicei din a porni de una singură în lungi plimbări prin împrejurimi,

desfătându-și ochii cu frumusețea netulburată a lacului și a munților din zare. Aceste expediții aveau darul de a-i liniști sufletul învolburat și de a o scoate pentru câteva ceasuri din atmosfera clocotitoare a vilei Torvini.

După ce-și lăsă mașina la marginea unui sătuc așezat pe un creștet stâncos de munte, tinerei femei nu-i trebui mult timp ca să ajungă la locul despre care auzise vorbindu-se.

Peisajul era splendid, impresionând prin asprimea lui sălbatică. Pe coasta muntelui, urca șerpuind un drumeag îngust și atât de întortocheat încât era cu neputință să vezi în față la o distanță mai mare de câțiva metri. Privind în jos. Îți apărea înaintea întinderea de mătase unduitoare a lacului sclipind în lumina limpede a acestei zile senine. Apele lacului de un albastru închis, înconjurare de munții cu crestele cernute de zăpadă, alcătuiau un spectacol de o frumusețe tulburătoare. Dar mai cu seamă stâncile falnice care o înconjurau nu încetau s-o fascineze, căci, pe măsură ce-și continua urcușul, îi apăreau în culori care mai de care mai încântătoare, trecând de la auriu la purpură, de la violet la galben de Sienna.

Reva era vrăjită de minunile ce le avea în fața ochilor și porni entuziastă cu ajutorul vechiului ei prieten, aparatul de fotografiat, să le immortalizeze pe peliculă. Nici nu-și dădu seama când termină deja un film. Se opri din lucru și se apucă să schimbe filmul, când zări un tip necunoscut ce urca drumeagul plin de serpentine. Se oprise la o cotitură și Rezemat de o stâncă, o privea țintă.

Avea un chip ascuțit și o privire sfredelitoare, care o puse pe gânduri pe Reva. Reușind chiar s-o alarmeze. Dar fața aceasta nu-i era complet necunoscută... unde-l mai văzuse oare pe individ... Când deodată își aminti. Era omul aflat la volanul mașinii care o urmărise după ultima ei întâlnire cu Benno.

Câteva clipe, care ei i se părură nesfârșite, se măsurară din priviri, apoi Reva avu impresia stranie că orizontul se tulbură. După un moment de panică paralizantă. Își regăsi iute puterea de stăpânire. Cu un pas hotărât, se îndreptă spre necunoscut apoi. Înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă, îl fixă cu aparatul de fotografiat și apăsă pe buton.

— Prima dată nu am reușit să vă fotografiez, îmi repar acum greșeala, îi spuse ea sfidător.

O clipă omul rămase nemișcat. Apoi întinse brațul cu o mișcare sigură și rapidă, ce o luă prin surprindere pe Reva. Cu o forță nebănuită, prinse agil cordonul aparatului și-l răsuci cu abilitate în jurul gâtului fotografei. Uimită, aceasta prinse să se zbată ca să se elibereze din strânsoare, dar adversarul ei era mult mai puternic. Gâfâia cu gura deschisă. Încercând să tragă aer în piept.

— Iar ce aveți aici, nimeni nu va vedea vreodată, signora, îi spuse el smulgându-i brutal Nikon-ul. Sunteți foarte nesocotită, nu e deloc înțelept să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Nu vă amestecați în treburile care nu vă privesc, acesta este sfatul meu, *signora*. Urmați-l, căci dacă nu. A doua oară nu voi mai veni ca să dau sfaturi. Lucrurile pot lua atunci o altă întorsătură...

Aruncând aparatul în gol, o împinse pe Reva la marginea cărăruiei.

— Nu uitați, data viitoare s-ar putea să ne distrăm altfel... îi repeta el cu o voce de o blândețe periculoasă.

Tânăra femeie respira anevoie. Cu o încetineală savantă, agresorul ei continua să strângă cordonul aparatului, înfășurat în jurul gâtului ei. O ținea astfel prizonieră, iar ei nu-i sta în putință să facă niciun gest de apărare, nu se putea mișca, nu putea striga, nimic.

Era pe punctul de a-și pierde cunoștința, când, pe neașteptate, strânsoarea slăbi. Ducându-și mâna la gât, Reva se grăbi să tragă cu nesaț câteva înghițituri de aer proaspăt în piept, în vreme ce munții prinseră să se învârtască în jurul ei. În acel moment, îi ajunseră la urechi niște zgomote ce păreau a proveni de la o încăleștare între doi adversari. Și nu departe de locul unde se afla ea... întoarse capul și îi fu dat să descopere plină de groază o scenă incredibilă: necunoscutul care o atacase se lipise de stânci încercând să se apere de un alt bărbat... Doamne... Demetric!

După primul moment de surpriză, Reva voi să strige după ajutor. Dar nu-și dădu seama că era încă mult prea slăbită, după încercarea prin care trecuse, pentru a putea scoate fie și un singur sunet. Cu un pas nesigur, se trase cât putu mai aproape de peretele stâncos și se agăță cu mâinile ca să nu cadă.

Rămăsese așezată într-un unghi din care îi putea vedea ochii lui Demetric. În ei se citea o asemenea ură crâncenă. Încât simți că o cuprinde

din nou spaima. Dumnezeu, nu trebuia să-l omoare pe ticălos!

— Oprește-te! Nu...

Rosti aceste vorbe dintr-o suflare, fură mai mult o șoaptă înăbușită dar ele ajunseră totuși până la Demetric. O fracțiune de secundă acesta ridică ochii spre ea și aceasta fu de-ajuns pentru ca necunoscutul să profite. Se dădu un pas îndărăt și-l izbi năprasnic pe Demetric, aruncându-l la marginea potecii ce șerpuia pe creste. Jos se întindea hăul. Reva urlă. Soțul ei zăcea pe buza prăpastiei. Își strânse toate puterile și se repezi să-l ajute. Dar era prea târziu. Demetric căzu în gol.

— Nu!

Răcnetul ei răsună peste tăcerea munților. Bărbatul necunoscut o luase la fugă și nu-i stătea ei în putere să-l oprească, nici cu vorba, nici cu fapta, în această clipă, nu mai exista nimic pe lume decât grija pentru viața lui Demetric. Trebuia să facă față cumplitei realități. Cine știe, poate în această clipă Demetric este deja mort, iar asta din vina ei. Cu ochii înecați în lacrimi, se târî până la marginea drumului, unde se prăbuși.

Zăcea așa pradă unei suferințe mistuitoare când îl păru că își aude numele purtat de vânt. O clipă crezu că și-a pierdut mințile. Apoi înțelese că nu era o nălucire, ci totul era aievea. Cineva o striga pe nume și acel cineva nu putea fi decât Demetric. Tremurând din toate încheieturile, se aplecă peste marginea costișei și îl zări. Cu brațele întinse, cu mâinile agățate de colțul ascuțit al unei cornișe, părea o minune că mai rezistă.

Reva nu știu niciodată cum de a reușit să se scoale de acolo și să pornească după ajutoare. Drumul până în sat, pe care-l făcu în goană, i se păru că a durat o veșnicie. De fapt, totul a mers foarte repede. Chiar la intrarea în sat întâlni un localnic care, mai chemă două ajutoare și porniră înarmați cu frânghii spre locul accidentului.

Ce coșmar... Dacă ajung prea târziu... e deja ajuns numai o clipă și Demetric poate să... nu, nu se poate! Toată ființa ei se împotrivea sa accepte această înspăimântătoare posibilitate.

Nu, nu se putea ca Demetric să-și găsească sfârșitul în această nefericită aventură.

De cum ajunseră, fără să ia seama la pietrișul colțuros care-i putea, răni mâinile și brațele goale, Reva se întinse pe marginea potecii agățate de stânci. Când îl văzu din nou, cu fața întoarsă spre hău, de parcă și-ar fi pierdut cunoștința, crezu că i-a stat inima în piept. Tremura pentru viața lui.

— Grăbiți-vă, strigă ea.

Cei trei localnici se dovediră nemaipomenit de pricepuți de cum se așternură la treabă. Doi dintre ei țineau frânghia. În vreme ce cel de-al treilea coborî până la Demetric. Cu inima cât un purice, Reva se ghemui plângând lângă peretele stâncos.

Când va lua sfârșit acest coșmar? Ascultă fără să cuteze să privească în jos, pe povârniș. Avea senzația că timpul stă în loc. Cu toate acestea, săteanul ajunse foarte repede la Demetric. Urmă apoi urcușul, interminabil, insuportabil. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Reva se ruga așa cum niciodată până acum nu se mai rugase, implorând cerul să-l cruțe pe Demetric. Neliniștea era gata s-

o doboare, când. În sfârșit, salvatorul lui Demetric se întoarse și-i depuse trupul inert pe potecă.

Cu tot sângele scurs din obraji, ea se ridică și se apropie cu pași înceți.

— Iubirea mea...

Nemaștiind ce face îi apucă mâinile zdrelite și începu să i le frământa.

— Te implor, răspunde-mi, spune ceva...

Demetric rămase nesimțitor. Avea privirea goală, ochii duși. Îngrijorat, unul dintre săteni se aplecă asupra lui.

— Vă ducem la spital, *signore*.

— Nu... nu, duceți-mă acasă.

Cei trei oameni încercară să-l lămurească că i-ar fi mai bine la spital, dar Demetric nu se lăsă înduplecat. Reva rămase tăcută și nu făcu nicio încercare de a-i schimba hotărârea. În această clipă, nu avea decât un singur gând. Să rămână singură cu el, numai ei doi.

* * *

După ce au trecut pe la comisariat, unde tânăra femeie făcu o declarație asupra împrejurărilor accidentului, cei trei însoțitori îi conduseră până la vilă, unde sosirea lor declanșă o agitație generală. Și multă uimire. Fu chemat de îndată doctorul, care după ce-l consultă pe Demetric se grăbi să o liniștească pe Reva. Soțul ei nu avea decât niște contuzii ușoare, avusese noroc. Când coborî în salon să le dea de știre și celorlalți, contele Torvini izbucni, nereușind să-și mai ascundă indignarea:

— Acest accident este o rușine pentru noi. Când mă gândesc că unul din oaspeții mei a putut

fi victima unei asemenea întâmplări nefericite...

— Vă rog, domnule conte. Nu vă mai frământați... Eu știu...

Dar se întrerupse pe dată. La vilă păreau cu toții convinși că nefericita aventură a fost doar urmarea unei întâlniri întâmplătoare cu un răufăcător necunoscut și găsi de cuviință că e mai bine să-i lase să creadă că așa stau lucrurile. Dacă ar fi ajuns să dea amănunte despre adevăratul motiv al acestui atac, nu se îndoia că ar fi devenit ținta dezaprobării familiei Torvini. Doar se străduiseră îndeajuns să-i dea de înțeles că în concepția lor locul unei femei este în casă.

Scuzându-se cu hotărâre, se îndreaptă spre ușă.

— Iertați-mă, aș dori să mă întorc la Demetric. Nu vreau să-l las singur.

— Am putea da dispoziție să vi se servească cina în cameră, propuse plină de amabilitate contesa.

— V-aș fi foarte recunoscătoare.

Când Reva ajunse la al doilea etaj, doctorul tocmai se pregătea să plece. Camera era scufundată într-o penumbră odihnitoare.

— Are nevoie de liniște și somn ca să se refacă, îi spuse el cu glas scăzut, l-am dat un sedativ, îi va face bine.

— Vă mulțumesc.

— Mâine dimineață, la trezire, va avea dureri în tot corpul, dar asta nu va ține mult.

Reva îl salută cu un semn din cap și închise iute ușa în urma lui. Era în amurg și lumina din cameră nu-i îngăduia să distingă din Demetric

decât o formă acoperită de cearșafuri. Respirația lui regulată o convinse că dormea adânc.

Fără un zgomot, se dezbracă și ea și făcu un duș ce trebuia s-o pună pe picioare. Tot corpul îi era înțepenit. Emoțiile ultimelor ceasuri o zguduiseră într-atât încât îi pierise cu desăvârșire pofta de mâncare. Cina rămase neatinsă.

Lăsând din mână farfuria din care se forțase fără succes să guste ceva, se înfășură într-un halat gros și ieși încetitor pe balcon. Se înserase decum și luminile satelor presărate în jurul lacului scânteiau ca niște stele. În depărtare, piscurile argintate se conturau pe cerul întunecat.

Înfiorându-se ușor, Reva își strânse gulerul halatului. Întâmplările de azi o tulburaseră peste măsură făcând-o să se frământa fără încetare. Timp de un ceas de coșmar. Întreaga sa existență stătuse agățată de răspunsul la întrebarea: va scăpa Demetric? Și în acele clipe a descoperit cu spaimă și uimire că dacă ar fi să moară viața ei nu, ar mai avea niciun sens.

În această după-amiază luminoasă, adevărul i-a apărut limpede în față: îl iubea pe Demetric. Total. Pasionat.

O cuprinse brusc o dorință irezistibilă de a-i privi chipul adormit și se întoarse cu pași ușori în cameră. Se așază pe pat. Întins pe spate, cu părul lui negru zburlit pe pernă, se odihnea perfect nemișcat.

— Te iubesc, îi șopti. Astăzi am descoperit că nu aș putea trăi fără tine.

Nu se sătură să-l privească, minute în șir. Nu-și putea desprinde de la el privirile în care se citea

o duioșie posesivă. Era al ei. Fusesse cât pe ce să-l piardă, dar acum era salvat și instinctul ei îi șoptea că este de datoria ei să-l apere de-acum înainte, cu orice preț. El era bucuria ei, comoara ei, pe care dacă ar fi putut ar fi încuiat-o ca s-o apere mai bine... La acest gând, zâmbetul ei de încântare se topi și dispăru.

Când el a încuiat-o făcând-o prizonieră prețioasă. Ea s-a revoltat, a strigat, l-a rănit cu vorbe grele și a considerat că atitudinea lui este egoistă și brutală și că nu are nimic de-a face cu dragostea. Și iată că astăzi simțea că ar fi la rândul ei capabilă de o asemenea nebunie!

Sentimentele care l-au împins pe Demetric să se transforme în temnicerul ei să fi fost oare aceleași cu cele încercate de ea în aceste clipe? Un fior o parcursese din creștet până în tălpi. Da, așa trebuie să fi fost... iar asta înseamnă că iubirea lui pentru ea eră nesfârșită, sinceră și adevărată. Sigur că asta nu justifica acel gest insuportabil, dar lăsând în sfârșit la o parte oglinda deformantă a ranchiunei. Reva avu dintr-odată impresia că izbutește să-și înțeleagă mai bine soțul.

Tot acum păru că se luminează pentru ea și o zonă de multă vreme păstrată în umbră, de teamă să nu izbucnească violent și dureros. Astfel îi fu limpede că dorința ei sălbatică de libertate își are originile în oprimările din copilărie și adolescență. Cultul independenței a apărut ca răspuns la teama de a nu mai fi silită vreodată să răspundă așteptărilor altora, să urmeze niște năzuințe care nu sunt ale ei. Această dorință nestăvilită de

libertate o împiedicase să se aplece cu mai multă băgare de seamă asupra sentimentelor soțului ei, să încerce să-l înțeleagă și să-i dezlege cele mai tainice gânduri. Se îmbătase cu gândul ca după căsătorie nu se va schimba nimic și că va putea duce aceeași viață ca înainte. Se pripise, așa cum îi spusese el de atâtea ori. După cum se pripise. În orbirea ei, să considere protestele îndreptățite ale lui Demetric drept dorință egoistă de a o ține în loc înlănțuită.

Egoistă, Reva își zise plină de amărăciune că aceasta este o vorbă care i se potrivește mai curând ei decât soțului ei. El o luase de soție pentru că dorea să-și împartă viața cu ea și nu-i ceruse decât să se gândească o clipă și la fericirea lor, înainte de a se arunca trup și suflet în practicarea meseriei ei dragi.

Roasă de remușcări, își trecu degetele tremurătoare peste buzele întredeschise ale lui Demetric.

— Am plecat fără a încerca măcar să te înțeleg. Dar toate astea se vor schimba de-acum! Am crescut...

Îl simți primindu-i mângâierea.

— Te iubesc. Dormi acum. Eu te veghez căci voi rămâne lângă tine.

* * *

Reva se trezi odată cu zorile. Întins lângă ea, Demetric nu se mișcase încă. Dădu la o parte cearșafurile, se scula și se duse să-și dea cu apă rece pe față. Când se întoarse, îl găsi treaz.

— Demetric... făcu ea de cum îl zări.

Se grăbi spre el și îi zâmbi duios.

— Cum te simți?

— Ce... ce s-a întâmplat?

— M-ai salvat din ghearele unui atacator misterios. Nu-ți aduci aminte?

— Ba da... da.

Închise ochii, apoi îi redeschise. Îi vorbi cu un glas înăbușit și nesigur:

— Îmi aduc aminte că l-am auzit spunându-ți ceva de soiul să nu te bagi în treburi care nu te privesc. Mi s-a părut cumva?

— Nu.

— Despre ce este vorba?

— Nimic important. Ascultă...

— Răspunde.

Puțin surprinsă de răceala pe care i-o simțea în glas. Reva se așeză.

— Încearcă să mă sperie. E o poveste în legătură cu un reportaj.

— Ce reportaj?

Demetric încercă să se ridice, dar prima mișcare pe care o făcu îl sili să se strâmbe de durere.

— Sst... murmură Reva. Nu te enerva, te rog. Nu am făcut decât niște fotografii pe care unele persoane nu ar vrea să le vadă publicate.

— Fotografii...

Tras la față. O țintui cu o privire acuzatoare.

— Sperasem că venind aici vei renunța măcar pentru moment la munca ta!

— Dar am renunțat!

Tulburată, regretând că s-a lăsat întărâtată, Reva se stăpâni numaidecât:

— Demetric... uite despre ce e vorba... e o

chestiune de care m-am ocupat la Milano, dar din nefericire acest individ m-a urmărit până aici.

— Și cred că asta te încântă. E foarte excitant.

— Ce spui?

— Nu asta îți place ție? Nu pentru asta străbați lumea în lung și-n lat? reluă el aspru. O viață aventuroasă, primejdioasă, palpitantă... Asta da, desigur că este mult mai amuzant decât o existența monotonă alături de un bărbat pe care nu-l iubești. Îmi pare rău că ți-am stricat socotelile.

— Demetric... cum poți să vorbești așa? Și eu care pândeam nerăbdătoare clipa când te vei trezi ca să-ți pot spune că...

— Să-mi spui ce?

Brusc înspăimântată de gândul că urmează să-și deschidă sufletul înaintea lui, Reva începu să-și frământa mâinile nervoasă.

— Eu...

— Încetează. Sper că nu vei începe să te smiorcăi înduioșată că ți-am sărit în ajutor. Știi doar la fel de bine ca și mine că te-ai fi putut descurca și singură.

— Nu... greșești! Sosirea ta a fost un miracol...

— Un miracol!

El începu să râdă, iar tânăra femeie își plecă ochii.

— Cum se face că te găseai acolo? îl întrebă cu un glas stins. Pură întâmplare. Dacă îți închipui că te-am urmărit voind să te abordez în speranța unei împăcări, poți să-ți spun că-ți pierzi timpul.

Jignită. Reva se ridică și se îndepărtă de pat.

— Fii pe pace, nu mi-am imaginat nimic. Și

nici nu i-am povestit contelui Torvini ce s-a întâmplat cu adevărat. Mi-a fost destul de limpede până acum faptul că această familie aristocratică dezaprobă munca mea. Ca și ține de altfel, adăugă ea luptându-se cu sentimentele năvalnice care o împresurau.

— Nu te pripi. Reva. Eu nu am dezaprobat niciodată munca ta ci numai pasiunea devorantă cu care te arunci în această meserie.

Întorcându-se brusc, ea se pruncă la picioarele patului.

— Demetric... lasă-mă să-ți explic...

— Nu e nimic de explicat, din păcate. Noi doi nu suntem făcuți unul pentru altul, după cum bine ai zis chiar tu însăși.

— E adevărat... așa am spus. Dar de atunci a trecut multă vreme.

— Nu mai mult de câteva zile.

— Câteva zile în care s-au întâmplat multe. Privirea lui Demetric se însuflețește cu un licăr ironic și o ținti sfredelind-o fără milă.

Haide, nu-mi spune că ești tu femeia care să se lase impresionată de un asemenea incident banal! Draga mea, ai uitat cumva că tu ești deasupra unor asemenea regretabile slăbiciuni?

Cuvintele avură efectul unui bici. Cu lacrimi în ochi. Reva se întoarce ca să-și poată ascunde tulburarea. De ce trebuia să fie atât de crud, de necruțător? Ce-l făcea să aibă întotdeauna nevoie să știe că el e cel care a triumfat, cel care nu cedează niciodată? Se îndepărtă cu inima strânsă și nu mai avu cum să-l vadă pe Demetric tresărind dureros.

Căci și el suferea. Își aducea aminte cu ce nerăbdare o urmăse prin munți, însuflețit de dorința de a-i vorbi, sperând din tot sufletul că prin explicații deschise lucrurile se pot lămuri. Acum blestema clipa când s-a putut amăgi cu aceste gânduri. Cum și-a putut imagina că i-a putut fi de folos sărindu-i în ajutor, bucuros că se află prin preajmă? Ce naivitate să-și închipuie că ea ar mai putea avea nevoie de el!

Aceste primejdii erau pentru Reva chiar sarea vieții, iar ceea ce el considerase a fi un gest cavaleresc s-a dovedit de fapt neînsemnat și fără rost. Se simțise asemeni Sfântului Gheorghe pornind cu lancea să lupte cu balaurul ca să apere tânăra fecioară – pentru ca să descopere că aceasta era înarmată cu un aruncător de flăcări.

Dar asta nu se va mai repeta. Jură. Era pentru ultima oară când se mai lăsa amăgit de Reva. Era un om de cuvânt și avea să continue să-și mai joace rolul până la căsătoria Nicolettei, iar apoi se vor despărți și nu se vor mai revedea. Niciodată!

CAPITOLUL 11

De îndată ce acest lucru îi fu cu putință, Reva se grăbi să se ducă în sat ca să-i telefoneze lui Benno. Trei zile la rând încercă în van să-l găsească; de câte ori suna nu îi răspundea decât automatul. Se hotărî în cele din urmă să lase mesaje din partea „Aliciei” în care îi spunea să fie atent.

În cea de-a treia zi, la întoarcerea ei din sat o întâmpină la vilă o atmosferă de mare agitație. Pe

când grăbea pasul pe terasă ca să ajungă mai repede în casa răcoroasă. Reva îl zări, pe sub borul imensei pălării de pai menită s-o apere de soare, pe Guido care tocmai sărea în barca lui cu motor. Nu departe de el, pe peluză, Nicoletta părea o stană de piatră. Pe când ambarcațiunea se îndepărta pe lac într-un zgomot asurzitor, Reva avu brusc sentimentul ciudat că se întâmplase ceva. Ceva grav. Porni pe scări în jos repezindu-se la cumnata ei.

O găsi pe Nicoletta cu ochii înotând în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? V-ați certat?

— Nu! Nu...

Fata încercă să schițeze un surâs, dar buzele îi tremurau.

— I-a cerut tatălui său consimțământul pentru căsătorie...

Vocea i se sugrumă, iar Reva îi prinse mâinile.

— Să nu-mi spui că domnul conte a refuzat! Nu se poate!

— Nu... a acceptat.

— Atunci de ce plângi?

— Pentru că vrea... o logodnă lungă... de cel puțin un an de zile.

— Oh...

Ducându-și o mână la ochi ca să se apere de razele orbitoare ale soarelui, tânăra femeie se întoarse spre lac. Punct alb pe undele albastre, barca lui Guido lăsa în urmă-i o spumă sclipitoare.

— Spera poate ca într-un târziu fiul său să renunțe la tine, murmură ea ca pentru sine.

— A, nu. Logodna noastră va fi anunțată astăzi.

Reva nu răspunse. Ar fi vrut să-și poată înăbuși gândul că ideea aceasta a unei logodne prelungite nu est decât un tertip. Căci cine l-ar fi putut împiedica pe conte să joace comedia acceptării, să și semneze contractul cu Demetric și apoi după un an să rupă logodna? Pentru nimic în lume nu ar fi putut s-o facă să sufere pe Nicoletta dezvăluindu-i presentimentele ei, dar nu se putea împiedica să nu-și spună că, barem pentru ea una. Viitorul apare al naibii de clar.

Îmbrățișându-și cu căldură cumnata, îi spuse câteva cuvinte de încurajare și porni spre vilă grăbindu-se să-l caute pe Demetric. Când intră în camera lor, îl găsi stând la fereastră cu privirea rătăcindu-i pierdută pe peluza unde hohotea sora lui.

Mânioasa. Reva trânti cu putere ușa.

— Sper că n-ai de gând să-l lași să-și ducă la îndeplinire planul!

Demetric nu răspunse. Timp de câteva clipe, rămase nemișcat, cu fața spre lac, apoi se întoarse încet Reva putu vedea că era tras la față.

— Contele Torvini și-a dat în public consimțământul. Ce vrei să fac? Să-l acuz de rea credință? Crezi că asta i-ar fi cu ceva de folos Nicolettei? Am ajuns la concluzia că cel mai înțelept este să așteptăm și, în același timp, să arh grijă să introduc în contract clauze care să-i păstreze la mâna mea timp de un an.

— Așteptarea nu va folosi la nimic.

El ridică din umeri enervat.

— Dacă ești dornică de acțiune. Îmi pare rău, nu ți-ai găsit omul. Guido este singurul care poate

face ceva. N-are decât ca Măcar o dată în viață, să se comporte ca un bărbat și să-l înfrunte pe tatăl lui. Iar dacă nu este în stare, poate că ar fi mai bine ca Nicoletta să-l părăsească fără să mai aștepte.

* * *

Oricare ar fi fost jocul contelui Torvini, acesta acționa cu o viteză năucitoare. Petrecerea de logodnă fu anunțată cu numai două zile înainte, și în ciuda răstimpului deosebit de scurt, cele mai multe familii care-și aveau reședința de vară pe malul lacului, primiră cu bucurie invitația. Fără să poată spune de ce, Reva era roasă de un presentiment și gândul la această recepție avea darul să-i dea o stare bolnăvicioasă. O apăsa o intuiție sumbră.

Iar ceea ce se petrecu în acea seară avea să-i rămână pentru totdeauna gravat în memorie.

Chiar de la început, se putea lesne simți în aer o atmosferă încărcată. Contesa anunță că trei familii s-au decomandat, iar apoi când primii invitați începură să sosească, atitudinea lor fi un mare motiv de uimire pentru Reva. Vădit stânjeniți, păreau ocupați numai să-și studieze cu atenție gazdele la fel făcură și puținii oaspeți care le urmau celor dintâi sosiți.

Pentru Nicoletta era o tortură infernală.

— Mă urăsc, asta este, șoptea ea.

Înăbușindu-și cum se pricepu mai bine propria ei neliniște, Reva făcu tot ce-i stătu în putință ca să o liniștească pe tânăra ei cumnată. Cu toate acestea, înțelese curând că nu avea să mai vină nimeni la petrecere. Când contesa invita oaspeții

la cină și aceștia se așezară în jurul uriașei mese din sufragerie, jumătate din locuri rămaseră goale, acuzatoare, iar imensa încăpere păru mai impresionantă ca nicicând.

Pe la mijlocul cinei, evenimentele se precipitară. Fu adus un platou cu cărnuri savant preparate, iar apoi un servitor se apropie de conte și-i șopti câteva cuvinte la ureche. Imediat după aceasta, contele se scuză și părăsi sufrageria. Câteva clipe mai târziu, vocea lui aspră se făcu auzită din încăperea de alături, acoperind murmurul discret al conversației de la masă:

— Minciuni! striga contele. Sunt numai minciuni și nimic altceva decât minciuni! îi voi da în judecată...

Sub privirile întrebătoare ale oaspeților, Guido se ridică și-l urmă pe tatăl său în încăperea vecină; la fel făcu și contesa lăsând la o parte respectul sacrosanct datorat conveniențelor.

— Cineva i-o fi spus. Șopti vecinul de la masă al Revei.

Tânăra femeie, care nu-și mai putea stăpâni enervarea crescândă, exclamă:

— Ce i-a spus? Putem afla și noi ce se petrece în această casă?

— Ei bine...

Jenat, negăsindu-și vorbele, oaspetele stătu pe gânduri.

— Azi după-amiază a apărut un nou număr din Time & Tide și...

Înainte de a continua avu grijă să arunce o privire furioasă în jur.

— ... este acolo un articol despre locuințele

insalubre. Mai ales fotografiile sunt cum nu se poate mai grăitoare. Pot fi văzuți acolo copii sărmani mușcați de șobolani, apartamente într-o paragină greu de imaginat. Semnatarul articolului susține că a făcut toate investigațiile și că a ajuns la concluzia că aceste imobile aparțin contelui Torvini

Ascultându-l Reva simți cum îi fuge sângele din obraji.

— Dar asta nu e cu putință, interveni în discuție o femeie cu un glas ofensat. Conte este un om atât de drept!

— Vă înșelați.

Aruncând încă o dată o privire rapidă peste umăr, vecinul Revei scoase din buzunar câteva pagini de revistă pe care le puse pe masă.

— Poftim, priviți. Ce mai ziceți acum? spuse el. Le-am decupat din numărul de azi din Time & Tide, chiar înainte de a veni aici.

Nu trebui mai mult pentru ca imediat să se formeze în jurul lor un mic grup de curioși. Reva se îndepărtă. Își ținea privirile ațintite înainte. La celălalt capăt al mesei, Demetric nici nu clipi cât durară dezvăluirile musafirului indiscret.

Se lăsase o tăcere apăsătoare și cel dintâi care o rupse fu Paolo Alessi, care se adresă adunării uimite:

— Cunosce această societate. Funcționează ca acoperire pentru o altă companie numită Royale, în care Torvini este majoritar.

— Nu se poate, zise o doamnă înspăimântată.

— Ba mă tem că da, răspunse Alessi. Și este o rușine să condamni niște ființe umane să trăiască

în asemenea condiții.

Un freamăt de agitație cuprinse întreaga adunare. Apoi brusc se lăsă iarăși liniștea. Unul câte unul, oaspeții întoarseră capul cu nedisimulată curiozitate spre ușa în cadrul căreia apăruse contele.

— Nu sunt decât niște minciuni, repeta acesta cu un glas lipsit de orice intonație. Cum puteți da crezare unor asemenea foi mizerabile?

— Sunteți sau nu acționar majoritar la Royale? Îl atacă direct baronul Alessi.

Contele răspunse cu o voce schimbată:

— Da.

Ca un robot, bătrânul conte întoarse capul căutându-și fiul din priviri. Palid și tras la față, Guido îi susținu privirea fără să clipească, apoi cu un gest hotărât îl dădu la o parte și pătrunse în sufragerie. În spatele soțului ei, contesa nu se mai putea stăpâni.

— Se poate? Întrebă Guido.

Luând de pe masă articolul din revista Time & Time, îl citi pe nerăsuflăte, apoi ridică ochii spre tatăl său.

— Dacă te lași convins de aceste calomnii ordinare, nu mai ești fiul meu! strigă contele.

Contrar oricăror așteptări, Guido nu se lăsă intimidat.

— Dacă aceste acuzații se vor dovedi întemeiate, atunci de bună seamă că ar fi bine să nu fiu fiul tău! M-ai ținut întotdeauna departe de afacerile tale. Dar atâta lucru știu și eu că aceste societăți îți aparțin.

Tânărul își înălță capul și-și privi tatăl în ochi.

— Mi-e rușine, mai adăugă el.

Contele Torvini se făcuse alb ca varul.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Iei partea trădătorilor ticăloși și te întorci împotriva mea. Tu...

Se întrerupse și se întoarse spre Demetric care-l măsura cu o privire neîndurătoare.

— O mașinațiune menită să mă discrediteze, asta ați pus la cale nu? Ai uneltit împreună cu soția dumitale până când ați găsit cu ce să-mi veniți de hac. Crezi că nu știu cine e Alicia?

— Înseamnă că știți mai multe decât mine, replică Demetric pe un ton sec. Și mi-aș îngădui să vă sugerez că ar fi mai demn să lăsați această discuție pentru o altă ocazie.

— Nu se va mai ivi niciodată o ocazie mai bună pentru a vă spune că fiul meu nu va intra niciodată în familia voastră! șuieră sfidător contele.

Demetric își dădu la o parte scaunul cu o mișcare atât de violentă încât fu cât pe ce să-l răstoarne.

— Și vă închipuiți că eu aș fi îngăduit s-o las pe sora mea târâtă într-un asemenea scandal?

— Ajunge cu asta! le-o retează scurt Guido. Cred că am așteptat destul până să vină clipa când să hotărâsc eu singur ce am de făcut, dar încă nu e prea târziu.

Cu o siguranță de sine pe care nimeni nu i-ar fi bănuțit-o. Se îndreptă spre Nicoletta și se opri înaintea ei. Fata, în pragul leșinului, se ridică greu în picioare.

— Nicoletta Corelli, i se adresă el luându-i mâinile, primești de bărbat un om fără un ban,

fără slujbă, fără casă și care nu-ți poate dăruia decât dragostea lui?

Tulburată, Nicoletta se străduie să surâdă.

— Da... Da, Guido, vreau să fiu soția ta!

Îi strânse mâinile cu pasiune. În ochii ei aurii se putea citi ferveare și adorație.

— De acum înainte, nimic nu ne mai desparte.

Urmărind această scenă înduioșătoare, Reva simți un nod în gât. De ce nu-i era și ei dat să aibă parte de o asemenea iubire sinceră și curată? De ce îi era refuzată o asemenea fericire ce i-ar fi umplut inima?

Își îndreptă privirile spre Demetric, dar întocmai ca și toți ceilalți, acesta nu-și lua ochii de la tânăra pereche. Stânjenii, oaspeții începură să se împrăstie în tăcere și curând nu mai rămase nimeni. Demetric păru să se trezească dintr-un vis.

— Cred că am face mai bine să plecăm și noi, zise el.

— Venim și noi! declară Guido.

— Nu!

Contele se puse în fața fiului său.

— Îmi pare rău, tată. Nimic pe lume însă nu mă mai reține în această casă.

— Îți interzic să te căsătorești! Mă auzi, îți interzic!

În loc de răspuns, Guido îi aruncă o privire încărcată de milă. Apoi o luă de mână pe Nicoletta și plecă împreună cu ea sub privirile nedumerite ale contelui.

Reva își termina de făcut bagajele, când veni

și Demetric în cameră. Aplecată cum era peste valize, ușa trântită o făcu să tresară puternic. Când îi văzu chipul lui Demetric, înlemni. Pe fața lui sta înscrisă o ură necruțătoare.

— Când mă gândesc că ai avut nerușinarea de a mă acuza pe mine că am abuzat de încrederea ta, că te-am înșelat...

Înaintă spre ea, cu un aer amenințător.

— Demetric... sper că nu-ți închipui cumva că am știut... habar nu am avut despre cine...

— Încetează! Doar nu vrei să te cred! Cum era să ratezi tu o asemenea ocazie, un scandal de zile mari! Ai făcut senzație în această seară și asta încă nu-i nimic, dar ce excitant va fi la Milano...!

Arată spre bagajele ei cu un gest disprețuitor.

— Bine faci că te grăbești să te întorci cât mai curând cu putință. Această poveste va face mare tam-tam și tu ai tot interesul să te afli la fața locului pentru a primi omagiile cuvenite. Binemeritate, de altfel. Ai tras din greu ca să ajungi aici. A fost cât pe ce să plătești cu viața.

— Încetează!

— Să încetez ce? Ai făcut treabă bună. Reva. L-ai dus de nas pe toți, și asta zile în șir! Ești mândră de tine. Nu? Oh. Desigur că eu am fost cel mai lesne de înșelat. Eram doar gata să cred orice, iar tu ai fost desăvârșită. Felicitări!

Reva avea impresia că trăiește un coșmar. Nu putea fi cu putință. Trebuia să se deștepte.

— Demetric. Te implor, ascultă-mă.

— Și ce vrei să ascult?

Eu sunt Alicia, e adevărat. Eu am făcut acele fotografii, dar îți jur că habar nu aveam că tocmai

Torvini este proprietarul acelor imobile! Nimeni nu știa nimic despre proprietari. Am predat fotografiile înaintea venirii noastre aici și ziaristul de la Time & Tide a continuat ancheta în lipsa mea.

Demetric izbucni într-un râs aspru.

— Și vrei cumva să mă faci să cred că n-aveai habar de nimic?

— Acesta este adevărul! După întâmplarea din munți am încercat să dau de Benno, i-am tot telefonat, dar nu l-am găsit. Cum el nu răspundea nimic, ea făcu un efort să-l privească în ochi.

— Te rog, Demetric. Trebuie să mă crezi, trebuie să ai încredere în mine. Cum îți închipui că aș fi uneltit în spatele tău? Și Nicoletta? Poți tu să-ți închipui c-aș fi fost în stare să fac ceva care să-i primejduiască fericirea?

— Ah. Dar nu ai pus în pericol fericirea Nicolettei! Pentru că acum nu mai au nevoie de consimțământul nimănui pentru a se căsători. Iar tu ești liberă să pleci când vrei.

— Nu.

Se apropie de el și-i prinse mâinile într-ale ei.

— Te iubesc, Demetric.

— Taci.

O respinse cu un gest atât de brutal, încât ea se clătină pe picioare.

— În locul tău, m-aș grăbi să-mi încui valizele. Mai am de făcut ceva, apoi plecăm de aici.

Fără să-i mai arunce nici măcar o privire, se îndreptă și dispăru în culoarul întunecos.

Înmărmurită, Reva rămase să asculte cum se stinge ecoul pașilor să-i răsunând pe scara de

marmură. Doamne când oare vor lua sfârșit chinurile ei? Când va putea și ea spera să cunoască un dram de fericire? Se mai întâmplase și altă dată să-l vadă pe Demetric înfuriat, dar niciodată nu-i văzuse pe chip această expresie de încrâncenare. Și printr-o cumplită ironie a sorții, îi era dat să treacă prin această încercare tocmai în ziua când înțelesese și ea. În sfârșit, cât de mult îl iubește.

Torvini tresări. Demetric dăduse în lături cu un zgomot sec ușa de la birou și intră hotărât înăuntru.

— Plec. Torvini. Am venit să-ți spun să nu conați pe contractul nostru. Înțelegerea a căzut.

Contele se ridică cu mișcări încete din fotoliul enorm de piele în care se aciuiase.

— Știi bine că ai nevoie de depozitele mele, Corelli. Nu va trece mult și vei veni să mă cauți și atunci voi ști cum să te fac să plătești pentru atitudinea dumitale de astăzi.

— Nu voi veni niciodată. Dacă ar sta în puterea mea să-mi împiedic sora să ia numele de Torvini. Fii sigur că aș face-o. Dar nu am de gând să mă amestec între doi tineri care se iubesc. În ochii mei, dumneata ai încetat să mai exiști, asta e tot ce mai aveam să-ți spun. Întotdeauna am socotit că e bine să lași să se liniștească lucrurile înainte de a lua o hotărâre, dar sunt pe lume situații când e mai bine să acționezi imediat!

Palma lui Demetric îl luă pe nepregătite pe distinsul aristocrat. Lovitura încasată în plin îl făcu să se clatine. Se dădu un pas îndărăt,

înăbușindu-și un strigăt. Demetric se repezi din nou la el. Dar de data aceasta, nu îl lovi. Se mulțumi să-l apuce de reverele hainei și să-l azvârle pe canapea unde-l lăsă să zacă aruncându-i o privire disprețuitoare.

— Te poți considera norocos că nu te omor pentru că ai cutezat să-ți asmuți gorilele asupra soției mele.

Cu ochii scăpărând de ură își șterse mâinile - mâini întinate de atingerea acestui mizerabil de Torvini - și ieși din cameră. În urma lui ușa se trânti clănțănind înspăimântător.

CAPITOLUL 12

A doua zi după întoarcerea lor la Milano, Nicoletta și Guido se duseră la primărie de unde reveniră cum nu se poate mai mulțumiți. Potrivit legii, căsătoria lor putea avea loc cel mai devreme peste două săptămâni. Urmară apoi două zile în care Guido se făcu nevăzut.

Când își făcu din nou apariția la palatul Corsevo nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Stătu ca pe jar până când le dădu în sfârșit vestea cea mare.

Se aflau toți trei în salon când îi anunță, umflându-se în pene, că și-a găsit o slujbă.

Demetric înălță din sprâncene uimit.

— Dar ce nevoie aveai? Doar îți oferisem și eu una.

— Știu și vă sunt foarte recunoscător pentru aceasta. Dar voiam să reușesc numai și numai prin puterile mele.

— Și pentru cine ai de gând să lucrezi?

Privirea jucăușă a tânărului trecu de la unul la altul.

— Voi preda matematica la Roma.

— Ce spui?

Demetric se ridică brusc de pe canapeaua unde se instalase atât de confortabil.

— Ai idee cam cât câștigă un profesor?

— Da, încuviință Guido blând. Sigur că pentru dumneata asta înseamnă foarte puțin, dar acești bani au cel puțin meritul de a fi curați.

— Și mai cu seamă asta ne va îngădui să ne facem viața împreună, așa cum o înțelegem noi, adăuga Nicoletta strecurându-și drăgăstoasă mâna în cea a logodnicului ei. Pentru noi, nimic altceva nu mai are însemnătate.

Demetric își privi sora cu un aer întrebător.

— Dacă tu așa crezi...

Se întrerupse, avu o ezitare și nimănui nu-i scăpă o urma de lehamite ce străbătea din glasul lui.

— E în regulă. Dacă aceasta este dorința voastră, așa să fie.

Când cei doi tineri plecară, el se întoarse spre Reva zâmbind ușor.

— Ai văzut, am învățat să nu mă mai pripesc, îi spuse. Am devenit înțelept.

— A-ți impune voința prin forță nu duce niciodată la nimic bun. Demetric. Nu-i poți ține pe oameni în loc după placul tău. Și mai cu seamă pe cei dragi.

El o privi pe furiș, apoi o întrebă grăbit:

— Când te gândești să pleci?

— Voi rămâne până la căsătorie, l-am promis Nicolettei.

* * *

În cele două săptămâni care urmară, Demetric fu foarte ocupat, iar Reva ce-abia îl văzu. În ciuda unui program destul de încărcat – sărbătorirea succesului lor jurnalistic împreună cu Benno, cumpărăturile cu Nicoletta – zilele se scurseră una după cealaltă, monotone, fără să aducă nimic nou. În așa fel încât, nu o dată, tânăra femeie își regretă făgăduiala.

Neștiind cum să-și mai alunge plictisul, cu două zile înainte de nuntă, se hotărî să se plimbe singură pe domeniu. După ce rătăci așa o vreme, pe drumul de întoarcere avu o inspirație subită. O idee. Se opri sub umbra unui stejar bătrân, stătu o clipă pe gânduri, apoi împinsă de o dorință mai puternică decât orice judecată, se îndreptă spre ceea ce a numit încă din ziua plecării lor spre lacul Como „Poteca interzisă”.

Dacă Demetric ocolise ocazia de a-i arăta această casă a copilăriei lui, în ceea ce o privește pe ea. A știut întotdeauna că nu va rezista tentației de a merge s-o vadă într-o bună zi, iar acum ziua aceasta sosise. Și, în orice caz, acum nu mai avea nicio importanță. Peste patruzeci și opt de ore avea să iasă pentru totdeauna din viața lui.

Deși copacii din parc erau atât de deși, Reva găsi fără greutate pâlcul de căsuțe. Toate în ruină, una singură se deosebea de ele. Aceasta avea stururile lăsate și poarta ferecată, dar aceasta nu fu o problemă pentru Reva. Odată, făcând un reportaj despre un spărgător faimos, tânăra

fotografă învățase câte ceva din arta acestuia și știa să facă să cedeze orice broască. Nu-i trebui mai mult de un minut ca să intre înăuntru.

Era întuneric. Merse bâjbâind la ferestre și le deschise pe toate larg. De îndată căsuța prinse viață.

Camera în care se afla, cu lespezi de piatră pe jos, mobilată simplu cu o masă de lemn și două scaune, nu părea să se fi schimbat prea mult din timpul copilăriei lui Demetric. În fața ferestrelor, un impozant cămin din piatră se contura pe peretele alb. Doar două fotografii decupate dintr-o revistă și o farfurie decorativă atârnată deasupra unei comode rustice mai înveseleau nițel acest interior auster.

Mișcată, Reva încercă să și-l imagineze pe Demetric în acest decor. Atunci atenția îi fu atrasă de o ramă ce părea a nu-și avea locul în aceasta locuință. Modestă. Într-o lucrătură aleasă din aur fin, era păstrată precum cea mai de preț comoară fotografia îngălbenită a unei femei pe care Reva o recunoscuse fără s-o fi văzut vreodată. Sub ramă stăteau scrise câteva rânduri, chiar pe peretele alb. O mână iubitoare scrisese hotărât:

„Aici a trăit și a murit Maria Corelli, care n-a avut niciodată vreo altă avere decât iubirea copiilor să-i”.

Reva citi de mai multe ori epitaful, fără să reușească să înțeleagă de ce aceste vorbe simple îi merseseră drept la inimă. Apoi dintr-odată această frază îi aminti cuvintele lui Demetric: „Eu nu am făcut decât să caut în brațele tale un refugiu veșnic și absolut”, și inima se strânse.

Moartea mamei sale l-a aruncat într-un ocean de singurătate și el a ales-o pe ea să fie cea care să-l ajute să lupte cu ghețarii solitudinii. Așteptase ca ea să-i ofere căldura unui cămin și ea refuzase cu îndărătnicie.

Tulburată, Reva își ascunse ochii de această femeie căreia Demetric îi semăna atât de mult și privi roată în jur. În capătul camerei, câteva trepte duceau se pare la etaj. Avea oare să găsească acolo camera unde dormise el în copilărie? Cu un nod în gât, se îndreptă spre vechea scară de lemn.

Prima ușă pe care o deschise dădea într-o cameră mare mobilată cu un pat enorm și un dulap țărănesc. Cea de-a doua, era ceva mai mică. Dar la fel de simplu mobilată și la fel de îngrijită. Când ajunse la cea de-a treia ușă, Reva se opri. Nu îndrăznea să apese pe clanță. Ceva o reținea. Stătu nehotărâtă. Împărțită între teamă și curiozitate. Aceasta din urmă fu însă mai puternică și împinse fremătând ușa în lături. Dar surpriza o făcu să încremenească în prag.

În cameră nu se găsea nicio mobilă, doar un televizor, un videoregistrator și un modul jos cu trei sertare. Intrigată. Reva se apropie. Ce căuta aici tot acest echipament sofisticat? Ce l-o fi făcut pe Demetric să instaleze aceasta. Aparatura în cămăruța izolată de la etaj? Reva hotărî că nu poate găsi răspunsul decât dând drumul aparatelor. Se aprinse o luminiță, ce-i semnală prezența casetei și...

Încă mai avea unele ezitări, apoi își zise că e mai bine să fie barem cu inima împăcată. Trebuia să știe ce ascundea cu atâta înverșunare Demetric

în această căsuță uitată de lume. Cu un deget tremurător apăsă pe butonul de pornire și... își descoperi uluită propriul chip pe ecran.

Caseta conținea înregistrarea unei emisiuni la care ea participase în urmă cu șase luni, dar care nu fusese niciodată difuzată în Italia. Cum și-o procurase oare Demetric? O înregistrase cumva în Anglia?

Cu ochii măriți de uimire, continuă să privească cum defilau imaginile pe ecran. Își auzi sunetul propriului ei glas. Apoi îi căzură ochii pe micul modul cu sertare. Ce o fi ascunzând? Să fi păstrat Demetric acolo alte casete? Reva se apropie și îngenunche lângă sertarele misterioase.

În primul din ele, găsi într-adevăr încă o casetă conținând înregistrarea unei alte emisiuni, de data aceasta de la o televiziune locală. Fu rândul celui de-al doilea sertar să-și dezvăluie secretele: aici se aflau ziare și reviste în care apăruseră fotografii făcute de ea. Pe când le privea pe toate acestea nevenindu-i să creadă ochilor, cel de-al treilea sertar îi oferă răspunsul la întrebări: acolo se găsea scrisoarea unui serviciu de presă, adresată lui Demetric. Care era întrebare dacă mai dorește să-i fie trimise articolele și casetele „privitoare la doamna Reva Borden”.

Năucă, tânăra femeie lăsă să-i lunece din mâini scrisoarea.

Nu era cu puțință... în tot acest răstimp. Demetric nu a vrut s-o dea uitării, deși era prea mândru ca să vină s-o caute. Demetric cel necruțător se dovedea dintr-odată mult mai sentimental și mai romantic decât fusese ea

vreodată în acel moment, auzi zgomot de pași răsunând pe culoar și sări în picioare de spaimă. Apoi își reveni, în prag. Nicoletta o privea zâmbindu-i.

— Mă întrebam când vei veni aici.

— Știai?

Fata încuviință din cap. Continuând să surâdă blând.

— Și de ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că el mi-a interzis cu desăvârșire. Îi era rușine, n-ar fi vrut să știi cât de mult dorește ca tu să rămâi. În ochii lui asta era o slăbiciune de neiertat.

— Și totuși ție ți s-a destăinuit.

— Nu. Am descoperit totul din întâmplare. Ferecase această cameră spunându-mi că trebuie reparată dușumeaua. Numai că într-o bună zi când am venit aici. Am auzit un zgomot ciudat la etaj. Am urcat în vârful picioarelor și l-am zărit fără ca el să mă vadă. Stătea aici și nu se sătura să se uite la casetele tale. Când se terminau, le punea de la capăt. Când și-a dat seama că sunt acolo, s-a înfuriat și mi-a poruncit să ies din cameră. Nu am mai vorbit niciodată despre asta, dar știu că vine adesea aici și se încuie în această încăpere ceasuri în șir.

Fata oftă.

— Uită-te în jur. Reva. Tot ceea ce vezi aici nu este decât un imn de dragoste.

— Dar de ce...?

— E peste puterile lui să dea glas sentimentelor sale. Ca și tine, de altminteri. Dar eu știu că voi doi va iubiți, în ciuda a tot ceea ce

vă separă. Când fi vei spune că ai fost aici...

— Nu!

Cu o vehemență neașteptată, Reva își scutură pletele blonde.

— Nu-i voi spune nimic și la fel vei face și tu. Dacă dorește să descopăr această încăpere, mi-o va arăta chiar el.

— Dacă așa vrei tu... Dar Demetric are nevoie de tine, Reva. Nu-l poți lăsa singur. Te rog să înțelegi asta.

— Și nu pot nici să rămân cu el să-i țin tovărășie! răspunse Reva plină de amărăciune.

Poate că într-adevăr are nevoie de mine, dar după cum îl cunosc mai degrabă ar muri decât să mi-o spună.

— Ei și? Nu înțeleg de ce trebuie să te arăți și tu tot atât de îndărătnică ca și el?

Roasă de spaimă și neliniște, Reva o cercetă atentă pe mai tânăra ei cumnată. Iubirea ei nemăsurată pentru Guido o orbea, făcând-o să-și închipuie că nu e nevoie decât de dragoste pentru a rezolva toate problemele din lume. Măcar de-ar fi așa...

— Demetric nu are încredere în mine, Nicoletta. Știe că eu am făcut fotografiile care au ilustrat articolul și e convins că știam în ce mă bag când am acceptat această ofertă. Dar tu trebuie să mă crezi. Îți jur că nu aveam habar cine este proprietarul acelor apartamente. Nu a fost decât o coincidență nefericită...

— Liniștește-te, te cred. Știu că tu nu minți niciodată și ăsta o știe și Demetric. Reva...

Fata veni la ea și o îmbrățișa cu căldură.

— ... trebuie să vă împăcați și să vă reluați viața împreună. Gândul că în curând vă veți despărți din nou, crede-mă, îți întunecă fericirea!

— Ce să-i faci. Draga mea, nu pot fi toate cuplurile din lume asemenea ție și lui Guido. Aș vrea să știi să-ți prețuiești cum se cuvine norocul. Bucură-te de viață, fii fericită și nu-ți face gânduri negre din pricina noastră. Demetric nu are totuși nevoie de mine. Imaginile pe care le-a strâns aici îi sunt de-ajuns. Are deja tot ce-i trebuie.

În noaptea dinaintea căsătoriei. Nicoletta se strecură în camera fratelui său. Demetric era deja culcat, iar fata se ghemui lângă el, cum obișnuia să facă pe când era doar un copil.

— Am venit să-ți spun rămas bun, îi șopti ea la ureche. Am venit acum pentru că mâine nu vom mai avea timp pentru asta. Înduioșat, Demetric o luă în brațe.

— Și mai voiam de asemenea să știi că-ți mulțumesc, continuă fata.

— Îmi mulțumești? Dar, Doamne, pentru ce oare?

— Pentru că puteai să te opui căsătoriei mele cu Guido. Și mi-era atât de teamă să nu-mi interzici să-l iau de bărbat...

El zâmbi cu tristețe.

— De ce să fi făcut asta? Ajunge că am făcut deja o greșală cu Reva și că restul vieții va trebui să ispășesc pentru asta. De ce să-mi impun voința prin forță, și mai cu seamă unei ființe dragi? N-aș fi vrut că și surioara mea să ajungă să mă urască.

— Dar Reva nu te urăște.

— M-a urât. Iar acum este pur și simplu indiferentă. Nu așteaptă decât clipa când își va putea din nou lua zborul spre ceea ce ea consideră a fi adevărata ei viață.

— Adevărata ei viață ești tu, Demetric.

— Nu. Dacă eu...

Se întrerupse, dar fetei nu-i scăpă durerea ce-i străbătea din glas.

— Dacă tu...? încercă ea să-l îndemne să continue.

Demetric scutură din cap oftând.

— Nimic. Nu mai e nimic de adăugat. Nu are decât să se întoarcă în Anglia, dacă asta este dorința ei.

* * *

Un soare strălucitor lumina mica bisericuță. Mireasa, fermecătoare în taiorașul ei alb, fu condusă la altar de fratele ei. Demn, ireproșabil, Guido se prezintă însoțit doar de mama sa și de un amic foarte apropiat. Tatăl său refuzase cu înverșunare să participe la ceremonie.

Când veni clipa ca cei doi tineri să-și jure credință și iubire, Reva nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Ce oare o împiedicase să găsească calea spre inima lui Demetric? De ce n-a știut să și-l păstreze? Astăzi s-ar fi putut bucura și ei de o asemenea iubire curată și împărtășită. Luptă din răspuțeri ca să poată face față acestor năvalnice păreri de rău ce o împresurau, împiedicând-o să-și ațintească gândurile numai la ceremonia care se săvârșea. Izbuti totuși să înalțe o rugă pentru fericirea tinerei perechi.

După cununia religioasă, avu loc o mică

petrecere, apoi îi conduseră pe miri la aeroport. Se îmbrățișară cu toții, dar Reva avu mare grijă să evite privirile cumnatei sale.

Demetric fu cel dintâi care puse capăt acestei mișcătoare și interminabile despărțiri.

— Cred că ar fi mai bine să plecați acum, zise el cu o voce sugrumată de emoție.

Cu ochii înecați în lacrimi, Nicoletta le aruncă o ultimă privire, în timp ce Guido o conducea spre scara de îmbarcare.

— Sunteți nebuni! le strigă ea atunci când nimeni nu se mai aștepta, chiar înainte de a dispărea în avion. Nebuni!

Despărțiți de un zid de tăcere, Demetric și Reva rămaseră multă vreme nemișcați pe pista pustie. Tânăra femeie trecea prin chinurile iadului. Ceremonia la care asistase o pusese la grea încercare.

Ea și emoțiile prin care trecuse o sleiseră de puteri. Iar acum. Prezența lui Demetric lângă ea era mai mult decât putea să îndure. Prea mult pentru o biată femeie...

Ajunseră în sfârșit la mașină și ea se temu ca nu cumva să ajungă să nu-și mai poată controla nervii. Cu mâinile încleștate pe volan, soțul ei rămăsese nemișcat.

— Te rog... murmură ea. Pornește... trebuie să-mi termin bagajele.

— Reva.

Ea se întoarse atunci spre el, iar chipul lui tras o tulbură peste măsură.

— Ești sigură că ai cumpănit bine lucrurile?

— Da.

— Și dacă totuși Nicoletta are dreptate? Dacă e așa cum zice ea și nu suntem decât doi nebuni care...

Auzindu-l. Tânăra femeie se lupta cu lacrimile care o înecau.

— De ce să nu vorbim despre asta, Reva? continuă el cu însuflețire.

— Pentru că ne-am spus deja totul.

— Nu. Până acum nu am făcut decât să ne acuzăm unul pe celălalt. Nu crezi că e timpul să mai facem o încercare? Doar o încercare.

Reva nu îndrăznea nici să respire. Dumnezeu, ce să-i spună? Care ar fi fost răspunsul? Care ar fi vorbele prin care s-ar putea face înțeleasă? Pe când căuta febrilă răspuns la aceste întrebări, soneria enervantă a telefonului din mașină rupse tăcerea care se lăsase între ei. Enervat, Demetric răspunse.

— Da.

Ascultă ce i se spunea, iar Reva putu recunoaște vocea secretarei lui.

— La birou? Signor Bruschi? Acum? Da, în regulă... ce să-i facem... vin imediat.

Închise cu un gest smucit, puse cheia de contact și demară. Această reacție neașteptată a lui avu asupra Revei efectul unui duș rece. Dacă eu numai o clipă mai înainte, fusese cât pe ce să se aleagă praful din hotărârea ei de a pleca, acum atitudinea lui Demetric îi spulberase toate îndoielile: chiar și în aceste momente când părea că nimic pe lume nu mai are însemnătate pentru el decât prezenta ei în viața lui, când părea că nu dorește decât s-o convingă să rămână, iată s-a

dovedit că există ceva mai însemnat, munca lui trecea iarăși înaintea sentimentelor care... pasămite, puteau să mai aștepte.

Când își parcă Jaguarul în fața biroului elegant care adăpostea Corelli Industries Ltd., între ei se lăsase, iarăși o liniște de mormânt.

— Încerc să nu stau mult. Îi spuse el deschizând portiera Dacă vrei, mă poți aștepta în mașină.

— Nu. Urc și eu ca să iau o aspirină, să-mi potolesc cumva această blestemată durere de cap, apoi voi da un telefon ca să chem un taxi. Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu eu cauza care să te facă să-ți neglijezi o întâlnire de afaceri.

Demetric nu răspunse. Când ajunseră la recepție. Îi ceru secretarei să aducă un pahar cu apă pentru Reva și apoi intră în biroul lui. Prin ușa întredeschisă, tânăra femeie zări o clipă un individ corpulent care păru că o recunoaște și se dădu un pas îndărăt. Ea se strădui să-i distingă mai bine figura, când ușa grea, capitonată se închise. Cuprinsă de o oboseală fără seamăn, Reva se întoarse. Nu mai avea nimic de făcut aici. Se simțea sfârșită. Trăise un moment de speranță nebuneasca, atunci la aeroport, când crezuse că ar mai fi posibilă o răsturnare a situației, dar repede îi fură spulberate iluziile. Totul fusese numai în mintea ei, pasiunea pe care i se părea că o deslușește în glasul lui Demetric fusese numai o plăsmuire de-a ei. Iar dorința lui de a o reține nu se putuse măsura cu dorința de a nu rata o întâlnire de afaceri...

Îi mulțumi secretarei pentru paharul cu apă,

luă două aspirine și se hotărî să dea chiar ea telefon ca să și comande un taxi. Secretara ieșise din nou din încăpere, iar Reva stătu pe gânduri un moment, apoi se așază la birou și ridică receptorul unuia din telefoane. Nu avea ton, înălță enervată ochii spre ușă și secretara care nu mai venea... Ce încurcătura, singură cu blestematele astea de aparate! Apasă la întâmplare pe unul din numeroasele butoane ale aparatului. Era cât pe ce să trântască enervată receptorul, când o voce bărbătească răsună la celălalt capăt al firului. Și atunci înțelese ce rezultat au avut manevrele ei nepricepute: fără să vrea brânșase interfonul. Un gest de discreții o făcuse să închidă, când auzi numele de Alicia.

— Este un pericol pentru noi toți, trebuie să fii conștient de asta, Demetric. Și să descopăr acum că ești căsătorit cu ea...

— Ai mai spus asta.

— Da, și credeam că ai înțeles că e cazul să te debarasezi de ea.

— Bagă de seamă ce spuse Bruschi. Vorbești despre soția mea. Îți atrag încă o dată atenția.

— Soția ta, dar pentru câtă vrem încă?

— Pentru totdeauna, dacă reușesc s-o conving să rămână.

Reva tresări, în biroul alăturat, Bruschi își ieși din fire.

— La naiba! Chiar nu vezi cât de râu îți face această femeie? După acest scandal, ai văzut bine că cea mai mare parte a asociaților dumitale și-au retras participarea. Ai pierdut deja milioane. Nimeni nu mai vrea să-și unească interesele cu ale

unui om a cărui nevastă nu se astâmpără și-și vârnasul peste tot!

Demetric îl întrerupse cu duritate:

— Aș vrea să-ți fie limpede că Reva nu este o iscoadă. În acest caz. Habar nu avea că cel în cauză este Torvini.

— Și vrei să mă convingi că ești atât de naiv încât să crezi asta?

— Am fost acuzat de multe lucruri în viața mea, dar niciodată nu s-a găsit nimeni care să-mi spună că aș fi naiv. Am învățat să știu cine e cinstit și cine minte, dintr-o privire. Iar Reva este cea mai cinstită ființă pe care o cunosc. Ca să nu mai spun că este și o femeie foarte curajoasă. Și nu pot spune același lucru din păcate și despre cei care s-au grăbit să dea bir cu fugiții.

— Bine, dacă ești într-adevăr hotărât să-i îngădui să rămână...

— Cred că nu m-ai înțeles deloc bine. Nu e vorba să-i *îngădui* să rămână, am de gând s-o implor să rămână. E limpede acum?

Cu respirația tăiată. Reva asculta simțind un nod în gât.

— Cred că ți-ai pierdut mințile cu desăvârșire, adăugă Bruschi după câteva clipe de tăcere.

— Nu sunt nebun. O iubesc doar, asta-i tot.

Reva nu mai auzi ultimele cuvinte. Cu mâna încheștată pe receptor, se lupta cu lacrimile care îi împăienjeneau privirea, l-a dat oare vreodată prin minte că aceste anchete nesăbuite ale ei riscau într-o bună zi să-i dăuneze lui Demetric. Să-i năruie munca lui de o viață? Și cu ce înflăcărare, pe care nu i-ar fi bănuț-o, îl luase apărarea soțului

ei. Și nu numai atât, auzise doar cu urechile ei – dacă nu cumva visase – cum își mărturisise iubirea ce i-o purta și dorința de a o păstra alături de el. Chiar dacă trebuia să plătească scump pentru asta...

În acest moment, ușa biroului se dădu brusc în lături și Bruschi apăru în prag. Luată pe nepusă masă. Reva nu avu vreme să-și șteargă lacrimile.

— Sper că cel puțin vă dați seama ce atitudine nebunească ați avut, signora, îi spuse individul trecând cu capul semeț prin fața ei. Uimirea îi luă graiul. Se mulțumi să-l privească cum se îndepărtează, când apăru și Demetric.

— Ai auzit totul, da?

Arată cu capul spre receptorul pe care ea nu-l lăsase încă din mână. Atunci Reva nu mai fu în stare să-și stăpânească furtuna din suflet și izbucni în hohote de plâns, aruncându-se în brațele soțului ei.

— Niciodată nu mi-a dat prin cap că aș putea să-ți fac atâta rău...

— Nu mi-ai făcut niciun rău. Și liniștește-te, voi ști eu cum să ies la liman.

— Și dacă nu izbutești? L-am auzit spunând că ai pierdut milioane! De ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile?

— Ce să-ți spun? Că o mână de imbecili s-au lăsat cuprinși de nevricale și au luat-o la sănătoasa numai pentru că soția mea lupta pentru ca adevărul să iasă la lumină? Prostii!

— Nu sunt prostii. Constituie o amenințare pentru munca ta. Pentru viața ta.

Demetric își puse mâinile pe umerii ei și o sili

să-l privească în ochi.

— Vrei să spui că ești gata să renunți să lupți pentru drepturile celor nevoiași și fără apărare numai pentru a mă pune pe mine la adăpost?

Reva stătu o clipă pe gânduri.

— Ei bine...

— Răspunde!

— Nu... cred că...

— Slava Domnului!

Demetric o strânse cu putere în brațe.

— Așa te vreau, asta e femeia pe care o iubesc. Știu că ne așteaptă încă multe necazuri, dar le vom veni noi de hac la toate. Nu crezi?

O îndepărtă ca s-o poată privi cu nesaț. În ochi i se citea o iubire nesfârșită.

— Chiar de-ar fi să plătesc pentru asta cu tot ceea ce am agonisit cu sudoare până acum, și tot m-aș pune în genunchi înaintea ta ca să-ți cer să rămâi. Căci mi se pare că nimic nu mai are vreo însemnătate pe lume decât prezența ta alături de mine. Am nevoie ca să pot trăi, de curajul tău, de gustul cu care înfrunți primejdia, de flacăra care arde în tine. Dar, mai presus de orice, am nevoie de dragostea ta.

Reva începu să tremure. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

Era oare aievea? Putea da cu adevărat crezare acestor vorbe pe care le așteptase atâta vreme? Cât visase ea la această clipă... Demetric continua cu glas grav:

— Nicoletta a spus că suntem doi nebuni... Eu de la bun început m-am comportat nebunește. Am vrut să profit de situația creată cu mariajul surorii

mele ca să te aduc înapoi. Orice pretext mi se părea bun. Dar voiam să-mi ating scopul fără ca pentru asta să fiu nevoit să renunț la afurisita mea de mândrie, gândind în continuare să-ți ascund ce nevoie cumplită aveam de tine, ce dor nespus îmi fusese de tine... Și asta a fost greșeala mea cea mai mare. Căci toate acestea sunt doar prostii, iubirii adevărate îi este străină mândria. Dacă aș fi învățat asta mai devreme...

Dar nu apucă să-și termine vorbele. Reva i se strânse în brațe și-și ascunse capul la pieptul lui.

— Nu mai spune nimic... Și eu sunt vinovată... și eu am greșit...

Râmaseră astfel înlănțuiți, clipe îndelungi gustând nesățioși bucuria neprețuită de a fi în doi.

— Demetric, șopti Reva, crezi că vei putea păstra căsuța mamei tale?

— Ce ciudat că-mi pui această întrebare! Tocmai mă pregăteam să-ți spun ceva despre această căsuță...

— Da? Te ascult, spune-mi, îl îndemnă ea.

— Nu acum. Mai târziu. La ceas de taină...

Ea râse încetitor și Demetric se miră:

— De ce râzi? Am spus ceva care...?

— Pentru că și eu voiam să-ți spun ceva despre căsuța cu pricina. Dar asta poate să mai aștepte acum. Căci după cele ce mi-ai spus știu că avem întreaga viață înaintea.

— Viața...

Izbucnind într-un râs puternic care-o făcu pe ea să fremete, străbătută din creștet până-n tălpi de un fior binecunoscut, Demetric o luă în brațe îndreptându-se spre birou cu prețioasa lui povară.

— ... ce-ai zice să gustăm chiar acum, fără să mai așteptăm, din plăcerile ei?

SFÂRȘIT